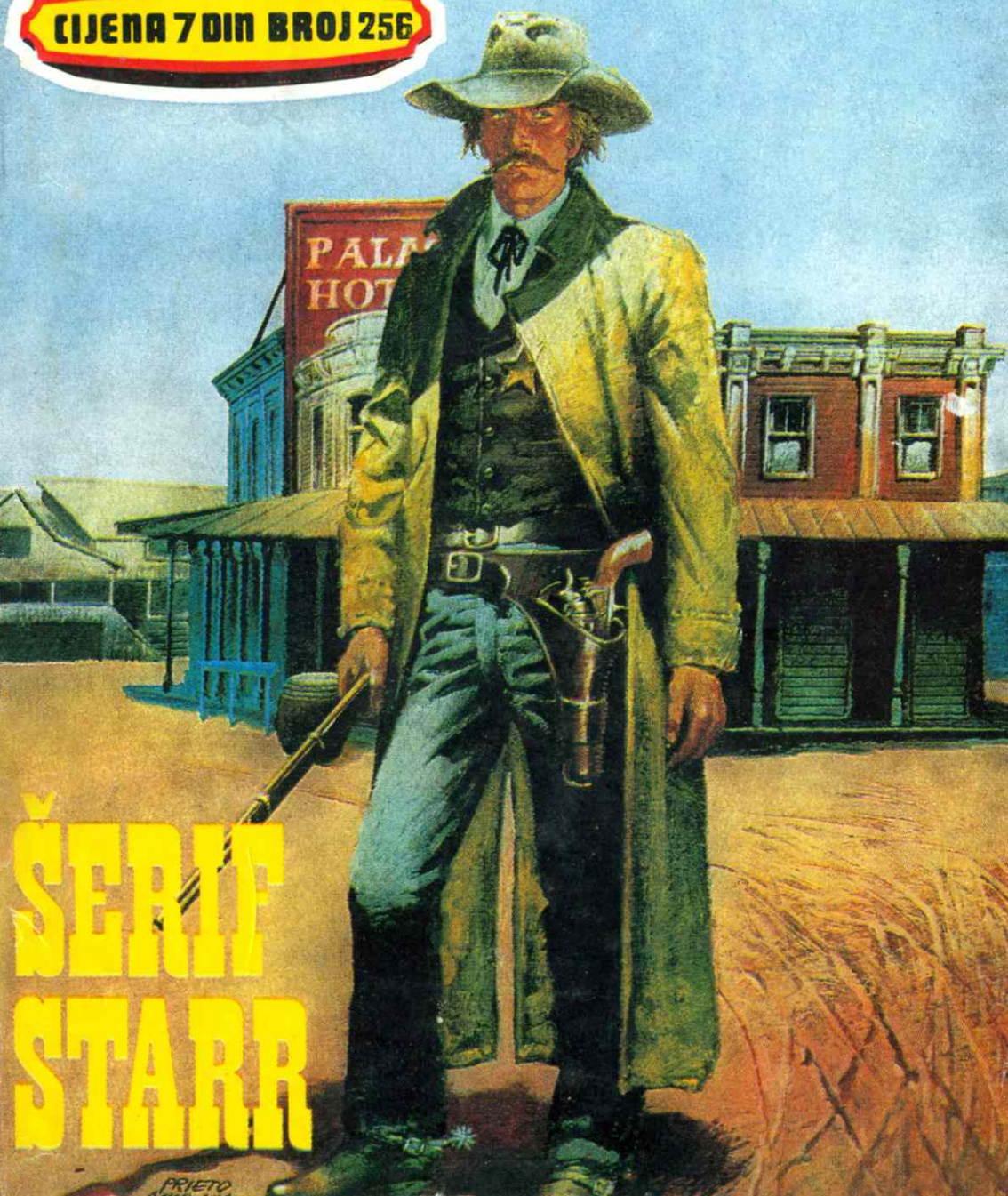

WESTERN ROMAN

LASO

CIJENA 7 DIN BROJ 256

SERIF
STARR

PRIETO

G. F. Unger:

ŠERIF STARR

G. F. Unger: **SERIF STARR**
Naslov originala: **RICHTER DAVID**
Copyright: Bastei – Verlag, Gustav
H. Lübke, Bergisch Gladbach
Recenzija: Mladen Stary, književnik
Prijevod: Julije Knežević
Grafički urednik: Ivica Bartolić
Urednik: Marcel Čukli

•Laso• – Izdavač OOUR informativno-revijalna izdanja NIŠP •Vjesnik• Zagreb, Ljubice Gerovac 1 – Glavni i odgovorni urednik Borivoj Jurković – Tisak OOUR Novinsko-revijalna štamparija i OOUR TMG •Vjesnik• Zagreb, Ljubice Gerovac 1 – Zagreb 1978.
Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA Zagreb.

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 364.- d ili 327,60 d s popustom od 10%, a za 6 mjeseci 182.- d ili 163,80 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10%. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-586 OOUR •Vjesnik SSRNH• s oznakom za •Laso•.

Cijena za inozemstvo: DM 1.80, ASCH 10.00, SFRS 2.00, HFL 2.00

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36.00, SKR 63.00, ASCH 250.00, FF 74.00, SFRS 36.00, HFL 37.00 US\$ 15.00

UPLATA NA DEVIZNI RAČUN 30101-620-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb za •Vjesnik•.

EKONOMSKA PROPAGANDA: •Vjesnik• Agencija za marketing Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. 1/1 kolor zadnja stranica 7.000 d ili 480 US\$. Oslobođeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 20. XI 1973.

I

— Dolaze! — zlovoljno će jedan od jahača iza Jima Starra. — Dolazi Jeff Bannack sa svojom potjerom iz Silver Countyja. Ali neće na ovu stranu rijeke, okrenut će se!

Jim Starr je čuo te riječi, no ipak se nije osvrnuo. Nepokretno je sjedio na svom golemom smeđem konju i promatrao jahače s one strane Pecos a kako se pojavljuju iza brežuljaka i stižu na suprotnu obalu rijeke.

Jim Starr je golem čovjek oštra lica i poput dima sivih očiju. O boku mu visi stari kolt, a na crvenakstom kožnatom prsluku svjetluca mu zvijezda. Šerif je Edwards Countyja, no svakim se danom sve manje ponosi svojim položajem.

Vidjevši jahače kako su tamo preko ujahali u vodu, još čvršće stisne usne, a onda će, ne osobito glasno, ali sasvim jasno:

— Pričekat ćete ovdje! Zapuca li tko prije nego što želim, sredit ću tog ludaka.

Nakon tih riječi ujaše u rijeku. Kad je stigao na sredinu i zauzdao konja pred Jeffom Bannackom i njegovom potjerom, voda je visokom konju dopirala do trbuha.

Jeff Bannack, šerif Silver Countyja, snažan je čovjek crvenog brčića, zlovoljna i nepomirljiva po-

gleda. Silno se znojio. Opasao se s dva kolta.

A za sobom je imao kojih tridesetak jahača. Bili su to mahom najbolji borci njegovog okruga. Znao je to pouzdano, i to ga je danas činilo još nepomirljivijim i okorjelijim. Hladno pogleda Jima Starra, a onda će mu:

— Taj se put neću okrenuti! Želim one nitkove! S tobom ili bez tebe, Jime! Želim uhvatiti pljačkaše banaka koji su pobjegli u tvoj okrug i u njemu se osjećaju sigurno. Neću se okrenuti... Pretražit ću cijeli Edwards County i onaj razbojnički grad Pecos Bend! Jesi li me razumio, Jime Starr?!

Jim Starr kimne.

— Sasvim točno — reče. — Čuo sam te i točno sam shvatio što želiš.

A onda zašuti. Mirno i čvrsto pogleda svojeg kolegu s druge strane rijeke.

— A što kažeš na to? — divlje i gnjevno ga zapita Jeff Bannack.

Jim Starr pokaže vodu rijeke pokraj svojega konja.

— Ovdje je granica — odgovori blago. — Ovdje prestaje područje tvoje nadležnosti. Ja sam šerif na ovoj strani. Pošalji mi osobne podatke, opise ili potjernice tih razbojnika. Pokušat ću ih lišiti slobode. A

onda ću ti ih poslati. Ali ti nećeš sa svojim momcima jahati mojim okrugom.

Jeff Bannack zapita:

— A zašto ne bih jahao tvojim okrugom, Jime?

Jim Starr mu se na tranutak oskudno namiješi.

— Pokušaj, pa ćeš ustanoviti, Jeffe — reče suho, a onda opet zašuti.

Jeff Bannack na trenutak zirne spram suprotne obale. I tamo su se nalazili jahači. U sedlima je sjedilo kojih tridesetak ljudi, a Jeff Bannack je i te kako dobro poznao te divlje i lukave momke iz Edwards Countyja. Znao je što ga očekuje prijeđe li granicu sa svojim ljudima. Ti divlji mladići gotovo su mahom razbojnici, revolveraši, vojni bjegunci i iz mnogih razloga progonjeni, prezreni skitnice što lutaju bez cilja.

Jeffu Bannacku je sve bilo jasno. Mnogo je znao o Edwards Countyju, njegovim stanovnicima i Jimu Starru, revolverašu i šerifu toga okruga.

— Prokleti revolverašu... — ljutito promrsi kroza zube. — Vrlo dobro znaš da ti je okrug prepun razbojnika! Posve točno znaš kako ti razbojnici uvijek ponovno dolaze preko Pecosa da bi opljačkali sve što mogu, a onda se opet vraćaju u tvoj okrug, na sigurno. A kada se potjera progonitelja pojavi na rijeci, za tren se oka nađeš na obali s divljim čoporom revolveraša i sprečavaš dobre i pravedne ljude koji progone te razbojнике i žele ih lišiti slobode...

Čovjek pocrveni od gnjeva i na trenutak zamukne.

— Dobio si već mnoge potjernice i opise — nastavi potom još bjesnije. — U tvojem okrugu živi velik broj ljudi koji su traženi zbog mno-

gih nedjela. Još nikada nisi uhvatio kojega od tih divljaka, niti ga izručio zakonu. Prokleti razbojnički šerife...

Čovjek sada gnjevno zašuti, a Jim Starr ne uzvraća ni riječi. Mirno je sjedio na svojem golemom smeđem konju oslonivši se dlanovima o jabuku sedla. Bezizražajnim i smirenim pogledom promatrao je šerifa Silver Countyja i njegovu potjeru.

I oko Jeffa Bannacka se sjatio čopor divljih i surovih momaka. Jim Starr je to odmah zamijetio. Pa ipak je ta gomila grubijana iz Silver Countyja već postajala pomalo nervozna.

No šerif Jeff Bannack se u tim trenucima zapita dokle smije poći. Odjednom osjeti svu težinu bremena svoje odgovornosti, osjeti je poput olova na plećima.

Pregazi li sa svojom potjerom rijeku, zacijelo će doći do krvoprolića, bit će i mrtvih...

Bučno ispuhne zrak iz pluća.

— Riječ je o braći Trimble... — propuše čim je opet udahnuo. — Pouzdano su ih prepoznali... Billa i Wega Trimblea, kao i Brava Bringa i Jetta Lapaza. U jednoj banci su opljačkali oko dvadeset tisuća dolara i ustrijelili tri čovjeka. Jedan od njih je bio blagajnik. Čovjek je izdahnuo prije nego što sam ih počeo progoniti. Jime Starru... dajem ti šest dana vremena. Ne izručiš li do tada te ubojice i pljačkaše Silver Countyju, obratit ćemo se guverneru!

Glas mu je silno drhtao, i čovjek zanijem. No sada je to već bio čovjek koji je odustao, koji će se ipak okrenuti. Ali nipošto iz straha! Samo ne želi da dođe do nemilosrdne borbe, krvoprolića.

A onda se u njemu opet podigne divlji gnjev. Izdere se:

– Dodemo li opet, bit će nas više od stotine! A doći ćemo kad nas ne budete očekivali... A onda ćemo Pecos Bend i cijeli Edwards County otjerati u pakao! Sredit ćemo račune! Imaš šest dana vremena, razbojnički šerife! Jesi li razumio?!

Jim Starr kimne.

– Odjaši samo kući sa svojim jahačima – reče mirno.

– Samo nemoj povjerovati da se vraćam iz straha! – doda Jeff Bannack.

Jim Starr strese uskom glavom.

– Nisam to ni pomislio, Jeffe, doista nisam. Predobro te poznam. Ne znaš ti za strah... samo si razuman, vrlo razuman!

Jeff Bannack ga je neko vrijeme netremice promatrao. A onda potjera konja i zauzda ga pokraj životinje Jima Starra, tako da su si konji repovima zamahivali oko gubica.

Jeff Bannack se nagne iz sedla k Jimu.

– Na glasu si kao revolveraš, Jime – progunda. – Ali ipak nisi na zlu glasu. Nikada nisi bio razbojnik. A sada nosiš zvijezdu. Zašto tako malo držiš do te zvijezde, Jime? Kad bi samo htio, nas bismo dvojica lako očistili onu razbojničku zemlju tamo preko. Zašto si razbojnički šerif?

Jim Starr pogleda svoje šake, još uvijek oslonjene o jabuku sedla.

– Još nije vrijeme – reče naposljetku. – U Edwards Countyju žive i dobri ljudi. Poznaš one crne ovce, ali ne znaš za bijele, Jeffe. A ja ne mogu oduzeti oružje onim divljacima iza mene. Čak i kad bi se postavio na tvoju stranu, došlo bi do krvave borbe. Bilo bi to besmisleno, Jeffe. Kada u divljoj zemlji sazriju prilike, ona se očisti sama od sebe. Zemlja je poput čovjeka. Ima u njoj mnogo dobra i mnogo

zla. Čovjek mora biti samo strpljiv, mora pričekati. Odjaši kući, Jeffe! I vjeruj mi, ništa nećeš postići dojašeš li sa stotinom jahača, pa čak ni ukoliko guverner pošalje vojsku. Ne možeš prerezati svaki čir. Pokadšto se to mora očistiti iznutra. Odjaši kući, Jeffe, bit će to najbolje.

Bannack sumnjičavo pogleda Starra.

– Nisam pokraj tebe postao ništa pametniji, Jime – progunda. Zatim okrene konja i odjaše natrag. Njegova se potjera podijeli u rijeci, načini mu prolaz, a Bannack projaše kroza nj. Ljudi se sada opet spoje i odjašu za njim.

I opet se ovdje, na Pecosu, okrenula jedna potjera ne usudivši se pregaziti rijeku i odjahati u zemlju razbojnika.

Jim Starr se također vrati. Ona horda divljih momaka, čopor okorjelih, dočeka ga sa cerekanjem. Jedan od ljudi mu dovikne:

– Lijepo i vješto si ih poslao kući, Jime!

A drugi će mu promuklim glasom:

– Znali su da bismo ih vrućim olovom izbacili iz sedala.

Jim Starr bezizražajno kimne. Pokaže dva čovjeka i reče:

– Ostanite pokraj rijeke i pripazite! Jeff Bannack je bio bijesan. Mogao bi još jednom pokušati.

A onda pojaše kolotečinom što je ovdje izlazila iz Pecosa i vodila dalje u Pecos Bend da bi odatle skrenula prema staroj cesti za Santa Fe.

Ubrzo mu prijaše Jesse Willow. Neko su vrijeme šutke jahali jedan pokraj drugoga.

A onda mu se Jesse okrene svojim tamnim licem oštrih crta, ispitljivo ga pogleda crnim indijanskim očima. Jesse Willow je doista nalikovao na Indijanca, ali ne na

Apaša, već na Sua (Sioux) iz visoke prerije.

— Danas je opet jednom sve prošlo kako valja — reče Starru. — Do davola, zašto ti zapravo nosiš zvijezdu za tu bandu? Odbaci je, brate! A onda ćemo opet jahati kao i prije. Opet će nam svanuti bolji dani. Život može biti lijep ukoliko je čovjek slobodan... može odjahati kamo želi, a postoje tisuće užitaka, tisuće vatri nagdje pod zvijezdama, mnogi logori, brda, tragovi... a vjetar donosi sa sobom ugodne mirise, kazuje čovjeku kako je dobro moći jahati, biti slobodan. Jime, koliko ćeš dugo izigravati šerifa te razbojničke družine? Ne mogu te više razumjeti. Naš je život bio lijep...

Jim Starr je trenutak ispitljivo promatrao staroga prijatelja i druga s dugih jahanja. Odmah razabere zabrinutost u crtama tog tamnog i oštrog indijanskog lica.

— Bilo je to vječito jahanje bez cilja, Jesse — promrmlja konačno. — Osvrni se unatrag i nećeš pronaći ništa što bi imalo dublje značenje. A pri tome smo već navršili i tridesetu godinu života. Nastaviš li tako jahati, jednom ćeš i negdje umrijeti kao skitnica u sedlu. U posljednjem ćeš trenutku ustanoviti da si nešto propustio.

— A što? — odmah zapita Jesse.

Jim Starr načini kružni pokret rukom pokazujući okolicu.

— Dobra je to zemlja. Pašnjaci su izdašni, a i stoka se razmnožila za građanskoga rata. Nema gospodara, na njoj nema nikakva žiga. Jednoga će se dana ta stoka moći dobro prodati. Čuo sam za nekoga Jessea Chisholma koji se sa stadoom stoke zaputio u gradove uz željezničku prugu u Kansasu. Posreći li mu se da dobro proda svoju stoku, sva će teksaška stoka, koja

ovuda luta bez gospodara i za koju se ovdje zajedno s kožom ne može dobiti ni pedeset centi, odjednom postati vrijedna. A onda će započeti novo doba, Jesse. Dugo sam razmišljao o tome i sada ti to želim kazati. Želim posjedovati ranč s mnogo stoke. Valja samo s lasom u ruci projahati pašnjakom, pohvatati stoku i žigosati je. Čovjek mora samo označiti granice svojih pašnjaka i sagraditi kuću.

— A kakve to ima veze s tvojom zvijezdom, razbojnički šerife? — zbunjeno zapita Jesse Willow.

Jim Starr se škrto nasmiješi.

— Prijatelju — reče mu blago — kada ta stoka, za koju sada nitko ne brine, pokaže svoju vrijednost, jer će je tržište tražiti, za kradljivce stoke i razbojнике bit će jednako vrijedna kao i za rančere. Razbojници neće više napadati poštanske kočije, banke, naselja ili transporte novca, već će hvatati stoku ili pak uzgajalima krasti cijela stada.

— Samo sam bijedni mladić s Brazosa koji je tek tri godine mogao pohađati školu — progunda Willow. — A otac me je neprestano tukao po glavi. Udario bi me tako snažno preko njuške da bih se tri puta preokrenuo u zraku. I zbog toga je u mojoj glavi sve zatupjelo, ostala je samo praznina... Ne jaši tako brzo, objasni mi sve kako valja da bih mogao shvatiti.

Jim Starr se na trenutak osvrne, ustanovi da ga nitko od jahača ne može čuti, pa nastavi:

— Želim pohvatati stoku, žigosati je i izgraditi ranč. No prije toga moram očistiti ovu zemlju od razbojnika.

Jesse Willow gurne mali prst u uho, dobrano zatrese cijelom šakom, a onda uz čujni šum izvuče prst.

– Glup sam – proštenje. – Smatrao sam da te je Frank Camerom sa svojim razbojnicima proglasio šerifom samo zato da ljude poput Jeffa Bannacka držiš podalje od njega. Smatrao sam da si razbojnički šerif u razbojničkom kraju, da te razbojnici podržavaju i da ćeš s njima živjeti ili poginuti.

– Tako je i bilo – uzvratil Jim Starr. – No, u međuvremenu je ovamo stiglo i nekoliko dobrih ljudi. Čekao sam to i sada ću započeti s radom. Čekao sam dovoljno dugo.

Jesse Willow opet strese glavom.

– Sada mi šumi u glavi – reče sav u čudu. – Ukoliko sam te dobro shvatio, sada ćeš se odvojiti od tih momaka koji su te proglasili šerifom?

Jim Starr se samo kratko naceri.

– Onda nije bilo drukčijih ljudi u ovoj zemlji – objasni. Nosim zviždu. Nosim je i za one koji su stigli kasnije, a ponajprije je nosim za sebe i svoje naume.

Jesse Willow teško uzdahne.

– Glavnu riječ u Edwards Countyju još uvijek imaju Frank Camerom i njegovi razbojnici. Nemaš nikakvih izgleda, moj mladiću! Kako ćeš započeti?

– S braćom Trimble, Bravom Bringom i Jettom Lapazom – suho odgovori Jim Starr.

Jesse Willow se strese, protrlja nos, pa se još jednom strese, a onda će s uzdahom:

– Jesi li sasvim zdrav... muči li te možda groznica, osjećaš li kakve bolove u glavi?

Jim Starr se samo naceri.

Jesse Willow sada opet zaostane za dvije dužine konja za Jimom Starrom. Jahao je šutke, spuštene glave. Ostali jahači su im se približili: pred njima se pojavio Pecos Bend.

Desetak minuta kasnije, vičući i potcikujući čopor ujaše u gradić. Većina ljudi odmah krene k njihovim vratima saluna Pecos-Bee, a oдавде pravo k baru da bi viskijem ugasila žeđ.

Istražuje li tko povijet Texasa, naići će na divlju i okrutnu prošlost iz koje nam historijska predaja prenosi ove činjenice:

Pecos River je godinama predstavljao granicu između zakona i reda i bezakonja. S onu stranu Pecos, to jest zapadno od rijeke, nalazila se zemlja razbojnika, prezrenih i prognanih. Mnogo je vremena bilo potrebno da zakon prođe zapadno od Pecos i da se tamo održi.

U gradu Langtryju, kojega ime ovjekovječuje uspomenu na glasovitu pjevačicu Lily Langtry, živio je čovjek koji se zvao Roy Bean i koji se samovlasno proglasio sucem. Sudac Bean je samoga sebe nazivao »zakonom zapadno od Pecos«, a sudovao je za svojim barom u »Silijevu salunu« u Jerseyju. U međuvremenu bi prodavao viski, pečen u »Dolini kulaša«.

Pravorijeci Roya Beana uvijek su bili značajni i osebniji.

Naravno, čovjek poput suca Roya Beana nije bio u stanju, provoditi zakon u divljoj zemlji onako kako to propisuje zakon.

Istinski zakon, predstavljen pravednim ljudima, jednoga je dana prešao preko Pecos i pomakao granicu bezakonja, samovolje i razbojništva dalje prema zapadu. Jedan od takvih ljudi bio je teritorijalni sudac Brigham David.

Predaja opisuje Bringhamu Davida kao nesmiljenog i neustrašivog čovjeka koji bi povremeno i sâm odlazio u lov na razbojнике,

koji je čvrsto vjerovao u snagu zakona i često bi sudovao usred razbojničkih gnijezda i brinuo se za provođenje svojih presuda.

Okolnosti i ondašnje prilike često su to i zahtijevale.

Općenito, ovu priču valja procjenjivati u skladu s ondašnjim prilikama. Ne smijemo je mjeriti današnjim prilikama.

No ovo ne mora biti samo priča suca Bringhamu Davida. Možda sucu Davidu uopće ne pripada glavna uloga. Jer osim njega u gradiću Pecos-Bend postojao je još jedan hrabri i odlučni čovjek.

Taj se čovjek zvao Jim Starr i bio je šerif Edwards Countyja. Taj Jim Starr, nekoć revolveraš, od razbojnika izabrani šerif, pokrenuo je lavinu. Taj Jim Starr se izmijenio i postao pravedni čovjek, koji više nije bio boljan osramotiti svoju zvizdu.

A onda dođe sudac David da bi sudio.

G. F. Unger

Jim Starr sjase pred hotelom. Ovdje su pod trijemom u udobnim naslonjačima sjedila tri čovjeka. Popne se pod trijem i sjedne na ogradu nasuprot njima.

Mirno pogleda svu trojicu. Bili su to Frank Cameron, Robin Kinkaid i Race Calgary. Upravljali su okrugom i do sada je njihova volja predstavljala zakon u ovoj zemlji.

Frank Camerom, kojemu pripada hotel, salun, trgovina, staja za iznajmljivanje, te vozila za prijevoz osoba i tereta, visoki je plavokosi i vrlo snažni čovjek. Usta mu prekriva brk. Odmah zapita Jima Starra:

— Kako je prošlo, Jime?

— Jeff Bannack se vratio — mirno odgovori Jim Starr. — No

ostavio mi je šest dana vremena. Ne dovedem li mu do tada u Silver City pobjegle pljačkaše banke, odnosno ne dokažem li na vjerodostojan način njihovu smrt, dojahat će ovamo sa sto jahača. A prethodno će pribaviti suglasnost guvernera i zamoliti ga za podršku vojske.

Nakon tih riječi, tri ličnosti i tri glave Edwards Countyja počnu zabrinuto razmišljati. No svaki se čovjek pri tome ponašao drukčije.

Frank Cameron spusti glavu i prekrije lice dlanovima. Kažiprstima je trljao čelo.

Robin Kinkaid, čovjek koji je stigao iz Arkanzasa i posjedovao jedini veliki ranč u zemlji, zgrči desnu šaku i udari njome u lijevi dlan. Na rumenom mu se okruglom licu napela svaka crta.

— Do đavola! — reče. — Pokušava li nas Jeff Bannack uplašiti ili misli ozbiljno?

Jim Starr mu ne odgovori ništa. Proučavao je Race Calgaryja. Ovaj je svojim žutim i iskričavim očima hladno zurio u nj. Race Calgary je bio vrlo visok, mršav, vrlo žilav i izuzetno opasan čovjek. Nadasve — brz! Ponajviše je nalikovao na velikog i izglednjelog pustinskog vuka. Svakako je najopasniji razbojnik u zemlji, a kao revolveraš svima ulijeva strah u kosti. Tu i tamo zaputi se s mnoštvom jahača na pljačkaški pohod u Meksiko. Tamo vrši prepade na rudnike zlata i srebra, napada trgovačke karavane ili pak veća imanja. Uvijek se vraća s bogatim plijenom što ga Frank Cameron onda preprodaje u svojim trgovinama uz pomoć svojih posrednika.

I taj Race Calgary, najopasniji čovjek u zemlji, najopakiji razbojnik i revolveraš s ovu stranu Pecos, koji je toliko lukav i prepređen da pljačka isključivo u Mek-

siku tako da ovdje protiv njega ne postoje nikakvi dokazi, svojim se užarenim očima zagleda u šerifa.

Jim Starr mu uzvratí čvrstim pogledom. Odjednom mu postane jasno što Race misli o njemu. I odjednom se samome sebi učini poput mišića s kojim se mačka naučila poigrati.

Race Calgary se široko naceri, a onda će suho:

— Prema tome, morat ćeš tog ludaka uhvatiti i predati zakonu, Jime, zar ne?

Rekao je to podrugljivo.

Jim Starr slegne širokim ramenima.

— Znete li koji drugi izlaz? Imate li kakvu zamisao? Jeff Bannack i ljudi iz Silver Countyja će zasigurno doći. Dakako, mogli bismo se upustiti u rat s njima i opet ih otjerati iz zemlje. No onda će doći vojska. Guverner će nas sasvim sigurno napasti! Kako bi vam se to svidalo?

Na to pitanje sva se trojica lagano trgnu. Race Calgary se nasmije tiho i podrugljivo, a onda se okrene Franku Cameronu:

— Postaje vruće, Frank... Zbog Trimbleovih i njihovih glupih prijatelja iz brda ne možeš započeti nikakav rat sa Silver Countyjem u koji će se prije ili kasnije umiješati vojska. No možeš žrtvovati Trimbleove i njihove prijatelje. Učiniš li to, izgubit ćeš mnoštvo pristalica koji žive u našoj zaštiti, pune tvoje blagajne i ovdje se osjećaju zaštićenima. Doseljenici što nadiru ovamo u tom bi slučaju ubrzo imali prevlast. Tada više ne bi mogao upravljati ovom zemljom. A izručiš li Trimbleove, započet će novo doba koje će prije ili kasnije ionako nastupiti. Ne izručiš li ih i nastaviš ih štiti, ubrzo će biti nevolje. Oh, ti prokleti ludaci... Ni-

kada me nisu htjeli poslušati! Lovim isključivo u Meksiku, a moji ljudi ne žive baš loše od toga. U Sjedinjenim Državama ne traži me nijedan šerif. U škripcu si, Frank.

Okrene se i pogleda Robina Kin-kaida.

— Ni tvoj se naum neće ostvariti, Robine — reče cerekajući se. — Kad ova zemlja prestane biti zemljom razbojnika, stići će doseljenici i rančeri u velikom broju. Kada će stoka opet početi donositi mnoštvo dolara, nećeš biti jedini čovjek koji je može uzeti. A kad ovdje zavlada zakon, javit će se Arkanzas i zahtijevati izručenje. Tamo si ustrijelio čovjeka, zar ne? Naš šerif morat će te onda lišiti slobode i izručiti. Nećeš proći ništa bolje od Trimbleovih. U škripcu ste, prijatelji, vraški ste u škripcu!

Nakon tih riječi sa smiješkom se zavalí i počne vrtjeti palcima. Time zacijelo htjede najaviti kako ne namjerava sudjelovati u konačnoj odluci.

Prema tome, odluka je sada na Franku Cameronu i Robinu Kin-kaidu.

Ova dvojica se pogledaju, a onda počnu zuriti u Jima Starra koji je još opušteno sjedio na ogradi. Šerif savije cigaretu i pripali je.

Obojica su ga upitljivo gledala.

Frank Cameron ga naposljetku upita.

— Jime — reče pomalo prigušenim glasom. — Dokle ti još možemo vjerovati?

Jim Starr ostane posve miran i bezizražajan.

— Vaš sam šerif, nije li tako? — zapita. — Učinit ću ono što vi smatrate valjanim. A ne budete li zadovoljni sa mnom, moći ćete me otjerati do đavola. Race Calgary i njegovi mladići još su uvijek na vašoj strani. Zar možda nisu?

Frank Cameron kimne.

– Ne budemo li više štiti Trimbleove i njihove prijatelje, budeš li ih lišio slobode i izručio, uistinu ćemo izgubiti mnoge pristalice. Tada će se prónijeti glas da se u našem okrugu živi u skladu sa zakonom i da imamo oštrog šerifa koji progoni razbojнике. No dok je šerif naš, politika zemlje bit će u našim rukama, moći ćemo štiti naše interese. U redu, Jime...

Zašuti na trenutak, pogleda Jima Starra, pa dovrši:

– Nadam se da nas nećeš jednoga dana napasti s leđa i okrenuti se niz vjetar. Eto, uvijek ćeš imati na umu da...

– Samo bez prijetnji, Frank! – blago ga prekine Jim Starr. No bila je to upozoravajuća i hladna blagost.

Frank Cameron kimne.

– U redu! Pograbi Trimbleove. Dopuštamo ti. Kada ćeš započeti s tim poslom?

Jim Starr se opet škrtro nasmiješi. Odbaci ostatak cigarete i zgazi ga. A onda se odbije od ograde i reče:

– Kada i kako? O tome ne bih govorio, Frank.

Napusti trijem, uzjaše konja i odjaša u staju za iznajmljivanje. Ona trojica pod trijemom hotela neko su vrijeme šutke zurili za njim, a svaki je od njih imao svoje vlastite skrivene misli.

– Pokuša li nam podvaliti, složit ću mu vrat – suho promrsi Robin Kinkaid. Nije bilo nikakve sumnje. Taj je čovjek mislio upravo onako kako se izrazio.

Frank Cameron strese glavom.

– Morat ćemo žrtvovati male – reče naposljetku. – Žrtvovat ćemo Trimbleove i njihov privjesak. I tako će doći do toga da će svi drugo i trećerazredni nitkovi napustiti našu zemlju. Brojčano ćemo

tako znatno oslabiti, izgubit ćemo pristalice koji su se dosad u našem okrugu osjećali sigurnima i zaštićenima. Sve je to točno! Međutim, Jim Starr nije ludak. Sasvim točno zna da ćemo mu skinuti skalp ne bude li više na našoj strani, izda li našu politiku i interese. To mu je jasno.

Okrene glavu i pogleda Racea Calgaryja koji je još uvijek vrtio palcima i pri tome zurio u prazno upravo kao da negdje u daljini promatra neke slike.

– Što ti misliš, Race? – čvrsto ga zapita, ispitljivo ga promatrajući.

– Pripazit ću na gospodina Jima Starra – promrsi razbojnik kroz zube. – Konačno, uistinu ne bih htio izgubiti tvoju pomoć i prijateljstvo, Frank. Ti si mi jatak. Potrebno si mi da bih mogao prodati tisuću stvari za dobre cijene, mahom stvari što ih dovlačim iz Meksika. Uvijek ću misliti na to da ti moraš sigurno sjediti u sedlu i da ti bude dobro, Frank. Neka Jim Starr učini što želi, ali kad tebi postane nesnosan, ni ja ga više neću podnositi.

Okrene glavu i pogleda rančera Robina Kinkaida.

– A to vrijedi i za tebe, Robine – naceri se. – Ti bi se želio okoristiti stokom u ovoj zemlji čim dođe vrijeme za to. Jednoga ću ti dana biti potreban, Robine. Bit će ti potreban čovjek koji će držati podalje od tebe sve one ljude koji bi također htjeli sudjelovati u dobiti od stoke. Jednoga ćemo dana biti partneri, Robine.

Ovaj nevoljko kimne.

II

Jesse Willow je promatrao prizor što se odvijao pod trijemom

hotela sa svojega mjesta pokraj prozora saluna. Kada je vidio kako je Jim Starr odjahao u staju za iznajmljivanje, nekoliko je trenutaka zamišljeno sjedio za stolom, zatim nadušak popio svoje piće.

A onda ustane, iziđe napolje, odveže konja i uskoro skrene u sporednu ulicu.

Kada je sunce počelo zapadati, napusti Pecos Bend. Na Jessea Willowa gotovo se nitko nije ni osvrtao. Svi su se već navikli na nj. Ljudi bi ga uvijek vidali kako dolazi i odlazi, kako neprestano jaše. Svi su znali da je taj čovjek pomalo nemiran, da neprestano jaše naokolo. Znali su kako su njegova logorska ognjišta razasuta po cijeloj zemlji i kako njegovi tragovi vode naokolo po svim krivudavim putovima. Ovdje ga nisu smatrali razbojnikom, već skitnicom u sedlu koja nigdje ne može pronaći svoj mir, koja tu i tamo ulovi nešto divljači ili pak nekoliko poludivljih konja. Ponekad, kad bi mu to palo na um, upravljao bi jednom od poštanskih kočija Franka Camerona ili žigosao stoku za Robina Kinkaida. No to bi se rijetko događalo. Ali na pokeru nitko nije mogao pobijediti Jessea Willowa.

Odjaše u smjeru zalazećeg sunca, nestane među brežuljcima i tako prevali nekoliko milja. A onda ga obaviše mrak.

Kad je stigao do velike prepreke, do stijene, pojaše uz nju sve do kanjona koji je na nekoliko milja činio jedini prijelaz preko Rima.

Ujaše u kanjon, zaustavi se nekoliko puta i oslušne. Mrak je ovdje bio gušći. Iza drugog zavoja put je vodio kroz potok, a onda između nekoliko visokih stijena. Jesse Willow potjera svojeg konja, a onda se malo vrati da bi se popeo na neku

stijenu. Ovdje gore legne potrbuške i pričekao.

Nije morao dugo čekati. Uskoro začuje topot kopita jednog konja i zadovoljno se nasmiješi u mraku. Taj je topot za Jessea Willowa bio dokaz da se nije prevario. A to je opet značilo da vrlo dobro poznaje prilike u ovoj zemlji, mnoge tajne, strujanja, interese i povezanosti.

Jahač se približavao. Kad ga je Jesse Willow mogao prepoznati u sjeni ispod sebe, ustane na stijeni poput pume i skoči dolje. Čuo je iznenađeni krik čovjeka kojeg je izbacio iz sedla i onda ga povalio na tlo. Čovjek je žestoko zamahivao šakama. No Jesse Willow ga čvrsto uhvati za vrat i nekoliko mu puta tresne glavu o tlo.

A onda na noktu palca zapali šibicu i pogleda svoju lovinu. Zgodovoljno gundajući, skine onesviještenome čizme i oduzme mu oružje.

Potom se uspravi.

Znao je da će Jim Starr u međuvremenu večerati i uzeti odmorna konja. A kad se spusti mrak, Jim Starr će napustiti grad.

Jesse Willow je vjerovao da zna kojim je putem pošao Jim Starr i gdje bi sada mogao pronaći prijatelja Jima.

Čizme i oružje onesviještenog čovjeka objesi na njegovog konja, dohvati uzde životinje, stigne do vlastitog konja, vine se u sedlo i odjaše.

U to doba i Jim Starr napusti grad. Napusti ga na svježem konju, neprimijećeno kroza stražnji izlaz staje za iznajmljivanje. Međutim, čak i kad bi netko promatrao njegov odlazak, teško da bi pri tome išta pomislio. Konačno, ljudi su već navikli na to da njihov šerif ponekad nemirno jaše naokolo.

A mnogi su ljudi znali kamo on ponekad jaše.

Prevalivši otprilike pet milja, stigne u široku dolinu kroz koju protječe potok. Zatim pojaše uz potok i nakon još dvije milje jahanja stigne do kuće Joyce Neil. Veliki vučjak zalaje iz sjene. Sada su svjetlucale samo zvijezde i mjesec, a posvuda naokolo vladala je tama.

— Smiri se, Comanche — reče Jim Starr, a golemi pas odmah zaniyemi. Onda se otvore vrata kuće od drvenih greda s tri prostoriye. Snop svjetla obasja dvorište. Jim Starr ujaše u snop svjetla, zauzda konja, a onda će s osobitom toplinom u glasu:

— Dobro veče, Joyce!

Joyce Neil prekorači prag i lagano podigne ruku.

— Samo sjaši, Jime — reče, a u njezinom tamnom i ponešto grlenom glasu razabirala se toplotina i radost.

— Jesi li već jeo? — zapita ga.

Čovjek kimne, a onda se nasloni na zid pokraj vrata i počne promatrati Joyce Neil. Obradovalo ga je ono što je vidio. Odmah osjeti kako se u njemu opet bude sve one želje za mirom, sigurnošću, domom i toplinom.

— Kava je još svježa — reče Joyce. — Dodaj da popiješ koji gutljaj.

Žena je visoka, vitka, a ipak se u njezinom stasu razabire sva mekoća i obline zrele žene. Tamnocrvena kosa joj svjetluca u svjetlu svjetiljke, dok njezine danju vrlo tamne oči sada svjetlucaju pomalo zelenkastom bojom. Puna su joj usta lagano otvorena. Jim primijeti kako joj kucavica na vratu poskakuje od uzbuđenja.

Žena se pokrene sasvim slobodno, no u njezinim se pokretima ipak mogao razabrati ponos. Zau-

stavi se pod svjetlom iznad stola i pogleda Jima Starra.

Znao je da ga očekuje. Očekuje ga već mjesecima. Pa ipak, do sada je nije ni poljubio.

Polagano priđe stolu i sjedne. Stavi šećer u kavu, polagano je promiješa zureći pri tome zamišljeno u šalicu upravo kao da na površini kave očekuje neke slike.

— Kako je Ollie? — zapita naposljetku.

— Danas je uhvatio veliku pastrvu na potoku — uzvratil Joyce.

— Ponosi se. A sutra će mu biti osam godina. Zar je točno da si mu obećao šarenoga konja za rođendan, Jime?

— Tako je — reče Jim. — Vrijeme je da nauči jahati. U ovoj zemlji samo jahač nešto vrijedi.

— Znam... — oklijevajući će Joyce, a onda oštro zapita: — Jime, jesi li siguran da će moj sin u ovoj zemlji postati čovjek? Jesi li uvjeren da ću izdržati ovdje i ovdje dočekati bolja vremena? Muž mi je bio doseljenik, kako to kažu stočari. Stigli smo ovamo, jer je on imao velike planove. A prije tri godine ubili su ga razbojnici. Ovo je još uvijek zemlja razbojnika, loš kraj za ženu s dječakom. Zar da se Ollie među razbojnicima razvija u čovjeka? Mislim da to neću dopustiti. Za dvije-tri godine uštedjet ću dovoljno novaca da bih mogla otići odavde.

Jim osjeti ženin gnjev. Nakon što je posljednje riječi izrekla pomalo osornim glasom, Joyce zašuti.

Jim kimne.

— Cijeli grad kupuje tvoje povrće i jaja, a i ostale proizvode s tvojega gospodarstva. No Ollie će jednoga dana postati stočar.

— A zašto bi to postao, Jime? Zašto si toliko uvjeren u to?

Jim tek sada podigne glavu i mirno je pogleda.

— Počet ću čistiti ovu zemlju — reče. — Dugo sam čekao da mi se ukaže zgoda. Dočekao sam je, i sada ću započeti. Pošao sam da bih Trimbleove lišio slobode i predao ih sudu. To je početak.

Jim zašuti na nekoliko trenuta. Pri tome je mirno promatrao Joyce.

— A kad očistim zemlju, Ollie neće rasti među razbojnicima. Bit će moj sin i od mene će učiti kako valja uzgajati stoku. Joyce, možeš li pričekati?

Žena se samo lagano trgne na njegovo pitanje.

— Zar je to tvoja ponuda? — zapita.

Jim kimne.

— Bolje je ne mogu izreći, Joyce.

Joyce ustane sa stolca, okrene se, pride štednjaku i počne nešto prtijati oko lonaca, samo da bi nešto radila. A onda se naglo okrene.

— A što će biti ako te prije ubiju, Jime?

Serif ne odgovori ništa. Samo ju je mirno promatrao i čekao.

— Bilo bi jednostavnije otići odavde u neku dobru i smirenu zemlju. Jime, mnogo zahtijevaš od mene. Treba da ovdje čekam i sve promatram skrštenih ruku. Ovdje ću strahovati dvadeset i četiri sata na dan. Misliš li da ću to izdržati, da neću pobjeći?

Jim dohvati šalicu, ispije kavu, a onda ustane i pođe k vratima. Tek tamo zastane, okrene se još jednom i reče mirno:

— Joyce, volim te. Zaljubljen sam u tebe od prvoga trenutka. Otkako te poznam, razmišljam o tome kako muškarac mora stvoriti dom. Uvjeren sam da muškarcu možeš pokloniti mnogo, Joyce. A odnedavna znam da bih taj muškarac

mogao biti ja. Eto, želim zavrijediti tu nagradu. Joyce, učinit ću ovu zemlju dobrom, smirit ću je, savit ću naše gnijezdo. Vjeruj mi! I uspijet ću, jer želim imati tebe, želim se pobrinuti za našu zajedničku budućnost. Tako je to! Joyce, možeš li imati povjerenja u mene, možeš li se nadati i pričekati?

Joyce mu ne odgovori odmah. Uspravno je i ponosno stajala pod svjetiljkom, promatrala ga.

A onda odjednom ozbiljno kimne.

— Izjavio si mi ljubav na sjajan način — reče naposljetku. — Već sam to tjednima očekivala, Jime... Prema tome, pričekat ću, strahovat ću i nadat ću se. Zacijelo je to sudbina sviju žena kada se radi o muškarcima poput tebe. Ubiju li te, slomit ću se. Jime, silno sam voljela svojega muža, no ta ljubav ipak nije bila tako velika. Poznavali smo se kao djeca, a sa sedamnaest godina postala sam mu žena. Bio je tako dobar prema meni, i bila sam sretna. Uvijek sam mislila da je to sve što sam mogla dobiti od života. A onda sam ugledala tebe, Jime Starru... Ima tome jedna godina! Dojahao si preko potoka i počeo me promatrati. Za mene je tada započelo novo doba. Naslutila sam neku moguću sreću, kakvu do onda još nisam poznavala. Naslutila sam neke razlike između svjetla i tame, između hladnoće i vrućine. Znala sam da ću se zaljubiti u tebe budeš li dovoljno često navraćao k meni. A onda se i to dogodilo. Jime... ta što mi drugo preostaje nego da te pričekam!

— Hvala ti! — reče Jim ponešto grubo. — Hvala ti, Joyce! Sada je među nama sve jasno. Sada ću odjahati.

Jašući potokom, Jim Starr susretne jednog jahača. Bio je to Jesse Willow. Ovaj će mu suho:

– Dobar cilj za strijelca puškom. Jednoga bi se dana moglo dogoditi da te zapazi neprijatelj, a ne stari prijatelj. A kad divlji momci u ovom kraju nanjuše što si pokrenuo, imat ćeš više neprijatelja nego što indijanski pas ima buha. Bit će bolje da pripaziš, stari mladiću. Netko bi te mogao jednim hicem kroz otvorena vrata ispružiti pred noge Joyce Neil.

Jim Starr polagano uzdahne, a onda zapita:

– Zar si ovamo došao da mi to kažeš, Jesse?

Ovaj se tiho nasmije, a onda će pomalo zlovoljno:

– Do đavola s momkom koji je sve više ispunjen ponosom, tako da zaboravlja stare prijatelje! Već si na putu k Trimbleovima, zar ne? K vragu, zašto ne povedeš sa sobom staroga druga iz sedla? I skromni ljudi poput mene htjeli bi tu i tamo doživjeti nešto lijepa na ovome svijetu. A tebi se moram doista nameštati. To me vrijeđa!

Jim Starr pritjera svojeg konja, tako da su im se stremeni dodirivali. Nagne se malo k Jesseu i zaviri mu pod obod šešira. U očima Jessea Willowa zapazi neki prepredeni sjaj.

– Jesse – reče – nemaš nikakve veze sa stvarima koje sam pokrenuo.

– Ali potreban sam ti, Jime – usprotivi se Jesse. – Bez mene nećeš uspjeti. Uostalom, tvoj bi dolazak najavili Trimbleovima da nisam uhvatio glasnika. Bio je to Les Moore. Onesvijestio sam ga i uzeo mu konja i čizme. Izračunaj koliko nam je vremena još preostalo. Bez tvojega dobrog Jessea već bi upao u stupicu.

Jim Starr polagano uzdahne. Znao je da je Les Moore jedan od jahača Racea Calgaryja. Prema tome, Race Calgary je želio da Jim Starr upadne u stupicu. Ali zašto? Calgary zacijelo ne želi da ljudi iz Silver Countyja upadnu u ovaj kraj s najmanje sto jahača ili da možda čak s armijom dojašu preko Pecosa.

Jima Starra je mučilo to pitanje.

Naposlijetku odgovori sebi i Jesseu:

– Calgary me je progledao – promrmlja. – Race Calgary je zacijelo naslutio da ću se okrenuti protiv njega, protiv Franka Camerona i protiv Robina Kinkaida. Nije to htio objasniti Cameronu i Kinkaidu. Postupio je naprosto onako kako se od njega moglo očekivati. Pa dobro!

Razmisli još nekoliko trenutaka, a onda će Jesseu:

– U ovoj igri ne možeš ništa dobiti, prijatelju.

No Jesse se samo nasmije, okrene svojeg konja i pokaže preko ramena:

– Nemoj mi govoriti kako stari prijatelj mora postupiti kada onaj drugi namjerava glavom kroza zid. Brate, čovjek sam koji te izvlači iz škripca u trenutku kada bi ti upao u stupicu... Čovjek sam koji ti štiti leđa. Neka ostane pri tome! Končno, čovjek mora negdje i na neki način biti koristan.

Jim Starr prijaše uz njega, a onda su neko vrijeme jahali kroz noć stremen do stremena.

Tada će mu Jim kratko:

– Uistinu si plemenit, Jesse.

– Prestani, Jime, prestani s tim! Kada bi bilo obrnuto, i ti bi pojahao sa mnom. Sretan si mladić, Jime! Ne može svaka skitnica pronaći ženu koja će ga toliko obuzeti da može povjerovati u neku izu-

zetnu sreću, tako da zbog nje želi smiriti i dovesti u red cijeli jedan kraj.

A onda zašute. Satima su tako jahali kroz noć.

III

Kada je zarudila zora, izjašu iz šume držeći se visokoga šipražja.

U blizini je romorio potocić, a pokraj njega se nalazila koliba s nekoliko suša i obora.

Jim i Jesse se pogledaju, kimnu jedan drugome, a onda skinu ostruge. Razdvoje se i s dviju se suprotnih strana počnu približavati kolibi.

Kada je Jim Starr stigao do prednjih vrata, začuje neko sipljivo kašljanje iza njih. Vrata se otvore, a neki čovjek, zijevajući i s vjedricom u ruci, izide.

Jim ga dohvati za rame, povuče ga od vrata i udari drškom kolta po glavi.

Vjedrica padne na tlo, a onda i čovjek. Iz brvnare zapita neki promukli glas:

– Hej, Jette, što je?

S koltom u ruci Jim Starr sklizne u prostoriju, brzo se odmakne od vrata i reče prijaznim glasom:

– Posjet!

Prostorija je bila polumračna; mali su se prozori sastojali od staklenih boca, praznih boca od viskija, što su bile ubačene u glinu, jedna do druge. Prostorija je imala dva takva prozora. Kroz otvorena je vrata ipak upadalo toliko sivoga jutarnjeg svjetla da je Jim Starr mogao razabrati koga je ovdje iznenadio.

I mogao je biti sasvim zadovoljan.

Bill i Wego Trimble sjedili su na svojim ležajevima. Bravo Bring je stajao bosonog i samo u gaćama pokraj postelje u suprotnom kutu.

Jednom je rukom posegnuo za puškom što je visjela na zidu iznad postelje. No u tom se položaju skamenio i preko ramena zirne u kolt Jima Starra.

A čovjek koji je onesviješten ležao pred vratima bio je Jett Lapaz.

Jim Starr je morao biti zadovoljan. Uhvatio je upravo ona četiri momka koje je zahtijevao Silver County zbog pljačkaškoga prepada na banku i ubojstva blagajnika.

Iznenadenost potraje nekoliko trenutaka. A onda će Bill Trimble s nesigurnim smijehom:

– Nebesa... grdno si nas uplašio, Jime! Da se na tvojem mjestu nalazi šerif Bannack, bili bismo u gadnom škripcu. Ali to si ti, Jim Starr... naš šerif! Što te osobito dovodi k nama... želiš li možda doručkovati? Kolt u tvojoj ruci... Ta to je ipak šala, zar ne, Jime?

Jim Starr ga pogleda. Potom strese glavom i mirno reče:

– Nikakva šala, Bille! U Silver Cityju ste prešli svaku mjeru, a onda su vas još i prepoznali. Ne izručim li vas Silver Cityju, Jeff Bannack će sa sto jahača prijeći preko Pecos, a možda će sa sobom dovesti i vojsku. Velike glave našega kotara su zaključile da zbog vas ne možemo započeti rat sa Silver Countyjem. Ustanite i obucite se, jedan za drugim. Svi redom! Ti ćeš prvi, Bravo! A onda ćemo odjahati u Silver City.

No ljudi se ne pokrenu. Ostali su skamenjeni, zurili su u šerifa i razmišljali o njegovim riječima. Što im je netom kazao, zvučalo im je čudovišno i upravo nevjerojatno.

Bill Trimble se nasmiješi pomalo nesigurnim i napetim smiješkom.

– Jime, kaži... ta sve je to samo šala! Prekini sada, Jime! Franku Cameronu, Robinu Kinkaidu, Ra-

ceu Calgaryju i svim onim momcima ne bi se to nimalo svidjelo! Ta time bi ipak zarezali u vlastito meso!

Jim Starr kimne.

– Tako je! Ne žele rat sa Silver Countyjem, pa će vas izručiti. Bit ćete žrtvovani, mladići. A ja sam šerif. Prema tome, ne pravite gluposti!

Pošto je zašutio, svi su shvatili što je kazao.

I odmah su znali kako postoji samo jedan jedini izlaz: borba!

Bila su to tri divlja i prepredena momka koji su već izborili put u slobodu iz mnogih škripaca.

Jim je znao: sada postaje opasno. Iz prigradnje u kojoj se nalazila kuhinja začuju se neki šumovi. Jim je znao kako je Jesse Willow kroz druga vrata ušao u prigradnju brvnare u kojoj se nalazila kuhinja. Jesse se pojavi u prolazu.

– Život je poput kola sreće – reče Jesse. – Čovjek nikada ne zna koji će broj ispasti. Prihvatite to kao loše karte, mladići!

Sada su oni već bili spremni. U međuvremenu su odlučili.

Bill i Wego Trimble ustanu sa svojih ležaja. Na sebi su imali samo crvene vunene gaće. Pogledaju se, a onda se pokrenu k šerifu.

– Pucaj već jednom, kukavice... nitkove! – divlje propišti Bill Trimble.

– Da... pucaj u dva čovjeka bez oružja! – promrsi i Wego Trimble.

A onda ga napadnu golim šakama. Divlji ih je očaj natjerao na tu smjelost. No ipak su dobro proračunali. Jim Starr nije zapucao. Među pravila što su proizlazila iz njegova ponosa pripadalo je i ono: ne pucaj u čovjeka bez oružja!

No ipak se posluži svojim revolverom kao oružjem za udaranje.

Kad su ga zaskočili poput dva izgladnjela vuka, baci se na Billa Trimblea, zapriječi njegovu desnu šaku i koltom ga udari posred čela.

Sa strane ga zaskoči Wego Trimble. Pogodi ga u rebra i vrat. Od udarca u zatiljak Jim Starr se zaturao i spotaknuo o Billa Trimblea. Padne, začuje divlji i pobjedonosni krik Wega Trimblea, zakotrlja se u stranu, prođe ispod stola, a onda se uspravi teško dišući. Wego Trimble odmakne stol u stranu i ponovno napadne. Obaspe ga divljim udarcima sa strane. Jim Starr se spusti naniže, odbaci kolt, pride Wego Trimbleu, dohvati ga za bokove, podigne ga i odbaci od sebe. Wego tresne o zid, no odbije se, i opet nasrne. Jim Starr izbjegne udarce, a onda pogodi razbojnika u želudac.

Pode za čovjekom koji je zateturao u stranu, objema ga rukama uhvati za nadlakticu, a onda ga zavitla kroz prostoriju. Wego padne preko klupe i završi u kutu. Htjede ustati, ali više nije mogao.

U tom trenutku prasne hitac.

Jim Starr se okrene.

Jesse Willow je držao u ruci kolt iz kojega se pušilo. A Bravo Bring ispusti pušku i polagano se spusti na postelju. Stenjao je od žestoke boli.

– Ludak je dohvatio pušku... Taj se ludak doista htio okušati s puškom – ogorčeno će Jesse Willow.

– A bio je tako brz da me je gotovo iznenadio. Što ti je, Bravo? Htio sam te pogoditi samo u ruku.

– I pogodio si me, nitkove! – prostenje Bravo Bring.

Kojih osamnaest sati kasnije, oko ponoći, Jim Starr i Jesse Willow prebace četiri zatočenika preko Pecosa. Nisu prešli na gazu,

već na mjestu na kome su konji morali plivati.

Kad su tog jutra stigli na kolni put za Silver City, zastanu.

— To je dovoljno, Jesse — reče Jim. — Posljednjih deset milja savladat ću sam. Odjaši natrag! Budući da će zatočenike u Silver Cityju odmah zatvoriti, tako da ni s kime neće moći razgovarati, u Edwards Countyju nitko neće tako brzo saznati da si mi pomogao, ukoliko se sada vratiš. A odjašeš li sa mnom u Silver City, u Pecos Bendu će to uskoro biti poznato.

— Čujem te i razumijem, junački oče — naceri se Jesse Willow. — No kaži mi, što da sam radim u Pecos Bendu i u Edwards Countyju?

— Zacijelo ću izostati samo nekoliko dana — uzvratila Jim Starr. — A ti znaš dolinu koju sam ti pokazao prije nekoliko mjeseci... onu dolinu s tri potoka i sjajnim pašnjakom.

— Znam je — progundala Willow. — Pa što je s onom dolinom?

— Tamo ima posla za tebe, moj mladiću.

— Posla... Zar pravoga posla? Sada već postajem zabrinut za svoje zdravlje. Želiš li me zaposliti, kapetane? Zar ti ništa drugo ne pada na um?

Jim Starr raskopča košulju, izvuče pojas s novcem i dobaci ga Jesseu Willowu.

— Ovdje je dvije tisuće petsto dolara, mladiću. A u našim je teškim vremenima svaki dolar velik poput kolskoga kotača. Uzmi novac, Jesse, i potraži nekoliko dobrih mladića. Poznaš ih mnogo. Prije nego što odjašete u dolinu, uzmite kola i natovarite ih hranom i opremom. U Three Creek Valleyju, u dolini s tri potoka, izgradit ćemo ranč. Izgradit ćeš sve što nam je potrebno za početak, Jesse. Kada

dovršite taj posao, počnite hvatati stoku i žigosati je. Neka ti kovač izradi nekoliko žigova... krug, unutar kojega će se nalaziti slova SW, što znači Starr-Willow. Jesi li razumio?

Jesse Willow razrogači svoje, pomalo indijanske oči. Zabrinuto kimne.

— Sve sam shvatio, pogotovu da ću se morati teško naraditi. Gospode, morat ću ustajati u svitanje i lijegati pod svjetlom mjesečine. Radit ću poput roba i stvoriti početak jednog ranča. Morat ću žigosati stoku i postati predradnik. Jime, doista možeš lišiti prijatelja mnogih radosti u životu. Misliš li da ću učiniti što zahtijevaš od mene?

Jim Starr kimne i osmjehne se prijatelju. Domahne mu rukom, a onda odjaše k zatočenicima koji su vezani sjedili u sedlima.

— Naprijed! — naredi im. — Ne možete promašiti cilj. Ova cesta vodi ravno u Silver City!

Jesse Willow pogleda za njima, a onda u pojas s dolarima što ga je držao u ruci.

Razmisli koji trenutak, a onda progundala preda se:

— Učinit ću to, ta on mi je prijatelj. A i za Joyce Neil bilo bi dobro kad bi... — Zašuti, okrene konja i odjaše natrag.

Oko podneva zauzda svojega šarenog konja ispred kuće Joyce Neil. Glasno se nakašlje. Čim se žena pojavila, skine šešir. Kimne malom Ollieju i zapita:

— Što ću dobiti kažem li vam da se Jim Starr osjeća dobro i da se sada već sa svoja četiri zatočenika nalazi u Silver Cityju? Što ću dobiti?

— Ima kolača sa sirupom od javora — brzo će Joyce.

Jesse Willow sjaše.

Kad je poslije sit izašao iz kuće i opet uzjahao, Joyce pride, položi ruke konju na vrat i zapita Jessea Willowa:

– Zašto si mu prijatelj, Jesse?

– Bila bi to preduga priča... – s oklijevanjem će Jesse. – A ni sam još nisam valjano razmislio zašto sam mu prijatelj. Znam samo da mu to doista jesam. Naprosto je tako! Čak i da mi nije za rata dva-put spasio život, bio bih mu prijatelj i dao bih desnu ruku za njega. Eto, naprosto je tako! Pokadšto su ljudi od prvoga trenutka prijatelji ili ogorčeni neprijatelji.

Sagne se u sedlu i reče ozbiljnije nego prije:

– Jim je sada na pravom putu.

– Pokaže Ollieja koji je upravo s udicom potrčao k potoku. – Dječak je dobar, no uskoro će mu biti potreban otac da od njega načini jahača i stočara. Eto, pomoći ću Jimu da podigne ranč.

Nakon tih riječi odjaše dalje.

Joyce je zamišljeno gledala za njim. I odmah nasluti neke stvari.

Ustanovi da je taj Jesse Willow zaljubljen u nju. Prema tome, svojeg novog zadatka nije se prihvatio tako poletno samo iz prijateljstva prema Jimu Starru.

Da, Joyce je sada štošta bilo mnogo jasnije. Podigne ruku i domahne Jesseu.

A onda promrlja preda se:

– Oh, Jesse, želim ti da se što prije zalubiš u neku drugu ženu koja je još slobodna i koja će te učiniti sretnim!

Pride joj Ollie.

– Majko, danas ću uhvatiti veliku štuku – reče dječak. – I Jessea volim kao i Jima.

– I ja – tiho će Joyce.

* * *

Oko podneva Jim Starr sa svojim zarobljenicima stigao je u grad.

Jedan jahač iz grada pojaše mu u susret, zaustavi se pokraj skupine, a onda pogleda četvoricu razbojnika vezanih na konjima i šerifa.

– Jupiii! – odjednom usklikne jahač, trgne konja, podbode ga i pojuri natrag u grad.

A kada je Jim Starr doveo svoje zatočenike u Silver City, cijeli je grad bio na nogama. Ljudi su se natisnuli s obje strane ulice da bi se spojili odmah iza šerifove skupine i otpratili je sve do zatvora.

Glasovi su postajali sve bučniji, divljiji, gnjevniji i opakiji.

Već su se čuli i povici:

– Objesite ih odmah... nitkove! Zašto da ih još vodite u zatvor!

Bjesomučna svjetina odjednom opkoli Jima Starra i četvoricu zatočenika. No sada stigne pomoć. Umiješa se šerif Jeff Bannack s desetak svojih pomoćnika. Potisnu divlju svjetinu, preuzmu zatočenike i odvedu ih.

No Jeff Bannack pride konju Jima Starra, položi ovome ruku na koljeno i ispitljivo ga pogleda.

– Da ti iskreno kažem, Jime, nisam to očekivao – reče Bannack. – Doista si nam doveo pljaškaše banke. I posve si sam! Jime Starr, kako si uspio u tome?

Jim isklizne iz sedla i pruži uzde svojega konja Jeffu Bannacku.

– Vrijeme je da i ti nešto učiniš, Jeffe – nasmiješi se kroza zaraslu bradu. – Pobrini se za mojeg konja... Već tri dana nisam ni oka stisnuo. Kad se ispavam i najedem...

– Počasni si gost Silver Cityja! – poviče šerif.

Kada se Jim probudio u svojoj hotelskoj postelji, ugleda Crnca koji će mu pomalo grlenim glasom:

– Odspavali ste osam sati, šerife! Kupka je spremna, gospodine. Tamo, iza onih vrata.

Sat kasnije svježe obrijan, sjedio je u restoranu i tražio svoju beskrajnu glad. Kad je stigao do kave, ude nekoliko ljudi. I Jeff Bannack se nalazio među njima. Dovede ljude k Jimovu stolu i predstavi ih:

– Jime, ovo je naš gradonačelnik, ovo je direktor banke, a ovo je sudac Bringham David. Željeli bismo...

– Opljačkani novac se nalazi u torbi na mojem sedlu – presrete ga Jim Starr.

Tek što je to kazao, bankar se okrene i istrči na ulicu. Ljudi još začuju samo njegov povik:

– Ta ne može se toliko novaca ostaviti bez nadzora u staji!

Ostala trojica sjednu za Jimov stol.

Jim Starr pogleda suca Bringhama Davida, o kojemu je čuo mnoge priče.

Sudac David je bio dežmekast čovjek, mirna i izražajna lica, sijede kose i kao u sokola oštih očiju. Bio je snažan i izgledao poput čovjeka koji je mnogo jahao u životu i koji je sposoban brinuti se za sebe. Neustrašivost, srčanost i čvrsta volja izbijale su iz njega. A Jimu Starru su bile poznate mnoge legende što su nastale o tom sucu.

Usne suca Davida razvuku se sada u ozbiljni smiješak. Oči su mu još budno ispitavale Jimu Starra. Naposljetku će sudac:

– Lijep uspjeh, šerife Starr!

– Imao sam sreću – uzvрати ovaj i otpije gutljaj kave.

– Četiri razbojnika će biti obješena sutra u zoru – umiješa se gradonačelnik. – Ubili su dva čovjeka, a svaki je od te dvojice ostavio za sobom ženu i djecu. Kad

bismo barem sve razbojnike mogli tako brzo uhvatiti i osuditi! Tada bi uz cijelu granicu ubrzo zavlitali mir i sigurnost. A zemlja bi procvatila, mogla bi se razvijati. Šerife Starr, do sada smo vas držali razbojničkim šerifom. A sada ćete zasigurno i preko u Edwards Countyju početi stvarati red. Poslušajte me, Jime Starr, od nas ćete dobiti svaku pomoć koju poželite. Jeff Bannack će posjesti u sedla sto žilavih momaka, ukoliko vam to...

– A na Pecosu će ih dočekati isto takva stotina – prekine ga Jim Starr i strese glavom. – Nipošto, nastao bi pravi rat. Mnogi bi poginuli, poteklo bi mnogo krvi. Tako se to ne može postići. Radije ću to riješiti na svoj način.

Pogleda suca Davida.

– Jeste li vi nadležni i za Edwards County, suče? – zapita mirno. I odmah zapazi palucanje u svijetlim sučevim očima. A onda se oči opet smire i postanu gotovo bezizražajne. Sudac David polagan kimne.

– Jednoga dana – odgovori mirno – doći ću preko Pecosu da bih i tamo izricao pravdu. Je li to bilo ono što ste htjeli čuti, šerife Starr?

Ovaj je još uvijek pažljivo promatrao legendarnog suca.

– Pitam se koliko ste hrabri, suče? – promrmlja naposljetku. – Tamo preko sam šerif. Uspio sam ona četiri pljačkaša banke prebaciti preko Pecosu i dovesti u ovaj grad, jer sam velike zvjerke uvjerio da je najbolje žrtvovati nekoliko sitnih nitkova. Ne znam koliko ću se još moći služiti takvim načinom. No jednoga će mi dana velike zvjerke skočiti za grlo. A onda... – Zašuti u potrazi za prikladnim riječima, a onda reče sasvim jasno i jednostavno: – Ne mogu sve ve-

like nitkove dovesti na ovu stranu Pecos. Zakon mora doći preko rijeke. Samo se tako u dobre ljude tamo preko može ponovno uliti vjera u snagu zakona. Suče, više neću dovoditi razbojнике preko Pecos! Jeste li me razumjeli? Želite li suditi prijestupnicima i zločincima, morat ćete doći preko Pecos u Pecos Bend!

U mirnom, mudrom i izražajnom licu suca Davida pokrene se nekoliko mišića. A onda opet nešto zapalca u njegovim svijetlosivim očima.

Ipak progovori sasvim opušteno:

– Pozovete li me, šerife, doći ću u Pecos Bend. Kada zatvorite krivce kojima mora suditi sud, pošaljite po mene. Doći ću! Bogamu... svakako ću doći!

– To sam htio znati, suče – blago će Starr. – To sam želio čuti. Uskoro ću pohvatati mnoge razbojнике. No time još ništa neće biti učinjeno. Zakon mora doći u Pecos Bend. A kada stigne, suče, bit će poprilično teško. Moglo bi se dogoditi da vas ubiju.

– Mnogi su me već htjeli ubiti – promrmlja David. – Prijestupnike i zločince kažnjavam u skladu sa zakonom. Mnogi divlji mladići vjeruju da će onemogućiti zakon ubiju li mene. Međutim, poslije mene će koji drugi sudac zastupati zakon. Do sada sam to uspio objasniti svakom glupanu. Objasniti ću to i mladićima zapadno od Pecos. Budem li vam potreban, samo me pozovite, Jime!

Ustane.

Brigham David pruži ruku Jimu Starru. Ovaj je na trenutak pogleda. I ta mu ruka reče mnogo. Bila je to tvrda i čvrsta ruka s ožiljcima lasa na hrptu, ruka pouzdane snage.

– Želio sam vidjeti šerifa Edwards Countyja – reče sudac. Pokoleba se jedva primjetno, a onda nastavi sasvim lako: – Svidate mi se, Jime Starr. Shvatio sam kako namjeravate postupiti. Bit će opasno, no ipak bi to mogao biti način kako da se izbjegne krvoproljeće. Nešto ću vam već sada kazati, Jime Starr. Primim li vijest o vašoj smrti, zamolit ću guvernera da mi stavi na raspolaganje dva eskadrona državne milicije i jedno odjeljenje konjice. A onda ću na taj način dovesti zakon preko Pecos.

Stisnu ruke.

Sudac Brigham David htjede poći, no opet se predomisli i zapita:

– Još me nešto zanima, Jime Starr. Zašto želite započeti tu borbu? Zar ste idealist? Jeste li željni slave? Ili pak mrzite razbojнике iz nekih drugih razloga? Jime, već ste nekoliko mjeseci šerif tamo preko. A sada odjednom počinjete. Zašto?

Sudac zapazi kako Jim Starr oklijeva. A onda mu kimne i reče toplim glasom:

– Ispratite me malo, Jime.

Jim Starr dohvati šešir. Kimne Jeffu Bannacku i gradonačelniku Silver Cityja, a onda pođe za sucem.

Napolju, na daščanom pločniku pod trijemom, skrenuše. Dugo su hodali usporedno. A onda će Jim:

– Prije rata bio sam divlji mladić, revolveraš. Za rata su me nekoliko puta unaprijedili zbog izuzetne hrabrosti. Naposljetku sam postao kapetan. Međutim, poslije rata opet sam postao skitnicom u sedlu koja besciljno luta naokolo. Nekoliko me divljih mladića podsjetilo na moju revolverašku slavu, a s vremena na vrijeme bi me čak i izazvali. Kamo god bih stigao, prepoznali bi me. I ubrzo bi se oko

mene sjatili svi oni ludaci željni slave i pucnjave. Uvijek sam ponovno morao...

Zašuti i umorno pokrene ruku.

— Nikada nisam dugo ostao na jednom mjestu — nastavi tiše. — Neprestano sam putovao s jednim prijateljem. I tako sam stigao u Edwards County. Tamo sam ugledao jednu ženu. Ima i dječaka. Razbojnici su joj ubili muža. Bio je to pristojan i dobar čovjek, jedan od onih koji su se pokušali naseliti zapadno od Pecos a vjerujući u budućnost te zemlje. Ubili su ga, jer je jedan razbojnik htio imati njegovog konja, a on mu ga nije htio dati. Eto, zapazio sam tu ženu. I odjednom se u meni probudila čežnja za stalnim boravištem, za domom. Suče, želio bih tamo preko izgraditi ranč. Volim tu ženu, i ona bi se htjela udati za mene. Znam to! Ipak, najprije moram tu zemlju učiniti dobrom i sigurnom, jer u njoj namjeravam podići ranč i živjeti s budućom ženom i njezinim dječakom. Kako vidite, suče, postupam iz sebičnih razloga. Nisam nikakav idealist koji bi zbog osjećaja odgovornosti želio služiti zakonu. Također ne želim sticati slavu kao borac. Onu zemlju tamo na zapadu želim osloboditi samo zato da bih tamo mogao živjeti sa ženom i djetom u miru i bez straha. To je sve!

Sudac David zastane, pogleda ga, a onda mu položi ruku na rame.

— Uvijek je tako — reče. — Dobri ljudi žele mir i sigurnost. Žele pustiti korijenje i zaštititi svoje obitelji. Žele nešto izgraditi, stvoriti novu vrijednost. Takvi ljudi posvuda smiruju divlji Zapad i probijaju put novom dobu. I vi pripadate među njih, Jime.

Potapša ga po ramenu, okrene se i udalji. Jim Starr pogleda za njim.

— Ja sam šerif, a on je sudac — promrmlja.

IV

Sutradan ujutro odjaše iz grada. Jašući pokraj groblja, zamijeti grupu ljudi. Zauzda konja. Ljudi se okrenu. A onda se iz skupine izdvoji šerif Bannack i pođe na cestu.

— Objesili smo ih prije jednoga sata — reče Jeff Bannack. Sada će ih tamo pokopati.

Jim Starr pogleda u onom smjeru. Proguta s mukom, a onda reče:

— Što su kazali?

— Proklinjali su nas i cijeli svijet — promrmlja Jeff Bannack. — Osobito su proklinjali tebe, Franka Camerona, Robina Kinkaida i Racea Calgaryja. Kazali su da ste ih vi izdali i žrtvovali.

— Možda sam ih uistinu izdao — promrmlja Jim Starr. Svi su me smatrali momkom njihova kova. Izabrali su me za šerifa, jer su mislili da će tako biti zaštićeni od zakona. I nisu znali da ću se jednoga dana iz određenih razloga okrenuti protiv njih. U tom sam ih smislu doista izdao. No i nadalje ću postupati tako sve dok ne slistim i velike zvjerke.

Posljednje riječi izreče čvrsto. A onda kimne Jeffu Bannacku.

— Što mogu učiniti za tebe? — zapita ovaj. — Pružit ću ti svaku pomoć, Jime.

— Zasad ništa — uzvratit ovaj. — Bit će sasvim dovoljno budeš li i nadalje prijetio da ćeš prijeći Pecos sa sto jahača. Velike zvjerke će tada žrtvovati one manje, sve dok jednoga dana ne progledaju moju

igru. A onda će doći tvoje vrijeme, Jeffe.

Podigne ruku u znak pozdrava i odjaše.

Oko podneva stigne na gaz preko Pecos.

Sat poslije ujaše u Pecos Bend.

A Frank Cameron, Robin Kinkaid i Race Calgary dočekaju ga pod trijemom hotela.

Jim Starr sjedne na ogradu sučelice ovoj trojici i lagano kimne.

– Zacijelo vam ne moram podnijeti nikakav izvještaj – reče Jim Starr. – Frank Cameron ima dobru obavještajnu službu i vjerovatno ste sve saznali.

Pogledaju ga svaki na svoj način.

Pogled Franka Camerona bio je pomalo zamišljen, no istodobno je nešto vrebalo iz njega.

Robin Kinkaid ga pogleda znatiželjno i budno.

Race Calgary je zurio u šerifa s jasnom porugom i jedva prikrivenom prijetnjom u pogledu.

– Izvrsno, lovče na razbojнике! – reče ovaj hladno i gnjevno.

Frank Cameron sada kimne.

– Da, prije jednoga sata dobio sam točan izvještaj iz Silver Cityja. Bio si brz, Jime. A ni ljudi u Silver Cityju, zajedno sa sucem Davidom, nisu u brzini zaostali za tobom.

– Izbor je bio do vas, zar ne? – mirno zapita Jim Starr. – Sve sam to učinio uz vašu suglasnost. Da je šerif Bannack sa sto momaka pregazio Pecos, na našoj bi strani poginulo više od četiri čovjeka.

– Zar si još zbilja na našoj strani? – sumnjičavo zapita Robin Kinkaid.

Frank Cameron podigne ruku.

– Možda si nas prešao, Jime – reče ovaj. – No to se više neće dogoditi. Izbornici Edwards Countyja će me još danas odabrati za suca. A onda ću ja zastupati zakon za-

padno od Pecos. Nećemo više izručivati zatočenike kojem drugom okrugu. Ubuduće ćemo sami sudovati ovdje.

Jim Starr kimne.

– Vi upravljate ovim okrugom – promrmlja.

A onda pogleda Racea Calgaryja.

– Jedan se od tvojih ljudi zaputio k Trimbleovima da bi ih upozorio na mene. Da nisam zaustavio tvojega čovjeka, ujahao bih u stupicu. Race, imaš li što protiv mene, nemoj se služiti takvim varkama. Na svakom se mjestu i u svako doba možeš dohvatiti sa mnom u koštac. Moraš samo izići preda me i započeti. Pokušaš li me još jednom slistiti na taj način, bit će...

Race Calgary ustane brzo i lako poput pantere; u jednom se koraku nađe ispred Jima Starra.

– Što će biti onda? – zapita oštro i pogleda Jima u oči.

– Pronaći ću te i nećeš više imati nikakva izbora – suho dovrši Jim.

Ramena Racea Calgaryja lagano se pokrenu. Upravo kao da je htio pokrenuti ruke.

No onda se naglo okrene i reče Franku Cameronu:

– Ne vjerujem mu! Frank, ne vjerujem mu! Trebalo bi da ga otjeramo do đavola i da nekog drugog odaberemo za šerifa. Da, hito sam upozoriti Trimbleove. Frank, svi ti momci koji su nalik na Trimbleove više nam ne vjeruju. Danas smo izgubili mnogo pristalica. A možda je taj nitkov htio da bude tako!

Frank Cameron razmisli nekoliko trenutaka, a onda strese svojom teškom glavom, zagriže svoj plavi brk donjim zubima i reče:

– Ne mogu to vjerovati. Jim Starr nije ludak. Nije to čovjek koji bi vjerovao u zakon kao što Indi-

janci vjeruju u Manitoua. Jim Starr dobiva od nas dvije stotine dolara mjesečno. Pa zašto bi nas onda prešao? Koje bi razloge mogao imati poznati revolveraš poput Jima Starra da nas prevari?

Race Calgary polagano odstupi.

— Još ne znam — reče otežući — Ali nešto slutim i uskoro ću znati kakvom se igrom bavi Jim Starr. A onda...

— Pokušaj odmah — promrmlja Jim Starr.

Razbojnik je neko vrijeme zurio u nj. U pogledu mu zaškri divlja želja.

— Kada budem spreman — reče naposljetku.

Jim kimne. Okrene se i napusti trijem. Polagano prijeđe cestu i stigne do saluna.

Ljudi koji su tamo sjedili na stolcima uza zid odjednom ustanu i zapriječe mu put.

— Prokleti nitkove! — oštro će jedan od njih. — Što misliš, u kojoj si zemlji? Zar se s tom limenom zviždrom na grudima smatraš toliko velikim i moćnim?

Jimm Starr zastane. Duga i žilava desnica visila mu je iza kolta. Oštro pogleda ljude. Znao je da su to divlji momci. Mahom su to momci koje negdje progoni zakon i koji su u ovom kraju pronašli utočište. Momci su to poput Trimbleovih koji odavde odlaze na pljačkaške pohode, a onda sa svojim plijenom opet bježe na zapadnu stranu Pecos.

— Ludaci! — reče im Jim Starr.

— Da niste izručili Trimbleove, Brava Bringa i Jetta Lapaza, Jeff Bannack bi sa svojom mnogobrojnom potjerom prešao preko Pecos. Dakako, možda bismo ga mogli zaustaviti. No mnogi bi od vas poginuli poput Trimbleovih i njihova dva prijatelja. A možda bi

stigla i državna milicija, pa čak i vojska. Vlasti tamo preko samo čekaju zgodu da bi mogle upasti ovamo u Edwards County. Žrtvovali smo četiri čovjeka da bismo sve vas spasili. Tako morate promatrati taj događaj! I još nešto, vlastima istočno od Pecos nemojte dati nikakva povoda da poduzmu nove mjere.

Nakon tih riječi na trenutak zastane, a onda naredi:

— A sada mi oslobodite put!

Odlučno zakorači naprijed, ravno na skupinu ljudi. Prije nego što bi najbližem čovjeku morao nagaziti na nožne prste, ljudi se razmaknu. Propuste ga. Šerif prođe između njih ne zastavši ni na trenutak.

Kad je stigao u blizinu svojeg ureda, u kojem su se sa stražnje strane nalazile i dvije čelije, u ušću ulice pojavi se čovjek s puškom. Jim Starr ga odmah prepozna. Bio je to Les Moore, čovjek koji je pošao da bi upozorio Trimbleove.

Riječi što ih je Les Moore divlje povikao preko ulice ipak su ukazivale da ovaj uopće nije prepoznao Jessea Willowa, i bio je duboko uvjeren da ga je napao Jim Starr.

Čovjek podigne pušku k obrazu i poviče:

— Pripazi, nitkove! Ovaj put nećeš imati sreće sa mnom! Sada ću ja iznenaditi tebe! A Trimbleovi su mi bili dobri prijatelji! Nisam ih mogao spasiti! Sada su mrtvi! A tebe ću poslati za njima!

Tek što doreče posljednju riječ, zapuca.

Jim Starr osjeti vrtlog vrućega zraka iza tanadi. Baci se na vrata svojeg ureda. Vrata popuste, a on padne u prostoriju, skotrlja se u stranu i pridigne iza prozora.

No Les Moore je brzo pucao. Pucao je u vrata i prozor. Između dva hica poviče:

– Naprijed, mladići! Upadnite! Ja sam započeo! Pobjegao je u svoju zgradu! Naprijed, mladići!

Jim Starr je stajao pokraj prozora uza zid i oprezno pogledavao ulicu. Kad je vidio kako je Les Moore potrčao preko ulice da bi ponovno nabio pušku, munjevito sklizne k vratima i pri tome povuče kolt.

Les Moore se sada dovoljno približio i našao se u dometu revolvera Jima Starra. Do sada je Les Moore sa svojom puškom bio u prednosti. Za Jimov se kolt nalazio predaleko.

No sada je ipak drukčije.

Kad je vidio kako se Jim pojavio u vratima, opet podigne pušku i odmah opali.

Njegovo tane samo okrzne vrh Jimova ramena.

Les Moore to više nije mogao zamijetiti. U trenutku kada je ispalio hitac, pogodi ga šerifovo tane i zakrene ga u stranu. Stropošta se u prašinu kolnika.

Jim Starr se okrene i pogleda one ljude ispred saluna. Nekoliko ih je već dohvatilo oružje, no još uvijek nisu podigli cijevi.

Jim Starr podigne cijev svojega kolta iz koje se još pušilo i zakorači naprijed.

– Les Moore je bio ludak – reče glasno. – A vi sada odjašite iz grada! Hajde, uzjašite konje i nestajte! Vratite se kad se ohladite i kad dobrano promislite... Gubite se!

Glas mu je bio čvrst i hladan.

Ljudi su oklijevali. Još su uvijek bili pod dojmom događaja. Ovdje, u glavnoj ulici Pecos Benda, još se uvijek osjećao dah nasilja i nevolje.

A onda se pokrene prvi čovjek, pride svojem konju, vine se u sedlo i odjaše. Ostali pođu za njim. Projašu pokraj hotela. Pogledaju ona tri čovjeka koji su sjedili pod trijemom. A jedan glas poviče ogorčeno i gnjevno:

– Camerone, poludjeli ste! Sišli ste s uma!

Jim Starr pode ulicom i sagne se nad Lesa Moorea. Čovjek je bio mrtav. Zacijelo je pucao prebrzo i nije mogao usmjeriti tanad točno prema svojoj volji. Da je bilo drukčije, samo bi ranio razbojnika.

Nekoliko ljudi izide iz obližnjih kuća i radnji. Jim prepozna sedlara, brijača, puškara i zdenčara. S ulaza u mjesto dotrči kovač.

A onda stigne i stolar. Pogleda Lesa Moorea i reče:

– Imam prikladni lijes za njega. No tko će platiti pokop?

– Race Calgary – nevoljko uzvratiti Jim Starr, okrene se i nestane u uredu.

Frank Cameron pode u hotel. Druga dvojica pođu za njim. Jedan za drugim uđu u ured Franka Camerona i sjednu. Ovdje, u ovoj prostoriji, često su već sjedili zajedno, kovali planove i pravili poslove.

Frank Cameron pogleda Racea Calgaryja i ogorčeno zapita:

– Zašto nisi zadržao Lesa Moorea, Race?

– Less Moore je imao svoj ponos – promrmlja Calgary. – Svi momci koji jašu za mene ili sa mnom imaju svoj divlji ponos. Les Moore se htio odužiti šerifu. Nisam mu to mogao zabraniti. Sada je mrtav. A znaš li ti, Frank, što to znači?

Frank Cameron ne odgovori ništa.

– Kazat ću ti – nastavi Race Calgary. – Ne vjeruje ti više nije-

dan grubi i žilavi momak u ovome kraju, Frank. Sada su bijesni na tebe, na ovaj grad i šerifa. Uskoro ćeš to osjetiti.

Frank Cameron naglo podigne glavu.

– Kako? – zapita.

– Ovaj će grad ubuduće imati manje gostiju. Svi ti momci iz prikrivenih logora i zabačenih naselja, svi ti mnogi samotnici i skitnice, jedva da će još uopće dolaziti u Pecos Bend. Izbjegavat će tvoj grad i po drugim će se mjestima snabdijevati potrebnim stvarima. No ubrzo će im dodijati dugo jahanje. Morat će jahati do mjesta što su udaljena i do stotinu milja. Pecos Bend je bio povoljno smješten, barem za njih. Ostali su gradići daleko, dva ili tri dana jahanja. A tamo te ljude nitko ne želi. Ovo je bio jedini grad s ove strane Pecos na tristo milja naokolo. U njemu su bili dobro došli i u njemu su se mogli osjećati zaštićenima. A sada je to prošlo, Frank. Uskoro će napadati tvoja kola, tvoje linije, budi uvjeren u to!

Nakon tih riječi pode k vratima. Frank Cameron poviče za njim:

– Hej, kamo ćeš, race?

Ovaj se zaustavi i pogleda preko ramena.

– Pojahat ću sada od logora do logora, pokušat ću umiriti uzrujane momke. Pokušat ću im objasniti kako nismo imali drugoga izlaza da bismo Jeffa Bannacka, njegovu potjeru i vojsku zadržali podalje od ovoga kraja. A najvažnijim momcima, od čije podrške ne možemo odustati, pribavit ću unosne poslove. Okupit ću ljude i zaputiti se na pljačkaški pohod u Meksiko. Neka shvate da su u ovoj zemlji još uvijek zaštićeni ukoliko love zajedno od Pecos i u Meksiku. Objasnit ću im da su Trimbleovi i njihovi

prijatelji bili luđaci kada su ono opljačkali banku u Silver Cityju. A mladići će to naposljetku uvidjeti.

Podigne ruku i zaključi:

– Prema tome, izostanem li nekoliko dana, Frank, nemoj se zabrinuti. Ali drži tog šerifa pod pas-kom!

Race Calgary izide.

Frank Cameron i Robin Kinkaid se pogledaju. A onda i Kinkaid ustane.

– Sada ću odjahati na svoj ranč – reče polagano, upravo kao da završava jednu ozbiljnu misao. – Pojačat ću svoju družbu i ubrzati žigosanje stoke. No budem li morao držati više jahača i hraniti ih, bit će mi potreban kredit, Frank. Znaš da ćeš sve dobiti zajedno s kamatama, čim stoka opet bude na cijeni.

Frank Cameron kimne.

– Imaš kredit u svim mojim radnjama, Robine – reče Cameron. – Možeš uzeti hrane, opreme, materijala i svih drugih stvarčica koliko ti bude potrebno. Samo ne zaboravi ostaviti zadužnicu.

Robin Kinkaid kimne. Točno je znao koliko je zadužnica već potpisao. Njegov ranč još nije bio unosan. Zapravo je živio samo na račun Franka Camerona, a svoje je ljude uzdržavao novcem što ga je uzajmio u njega.

Robinu Kinkaidu se to nije osobito svidalo. Znao je da će mu Frank Cameron jednoga dana gurnuti pod nos papreni račun. Pa ipak se nije pribojavao tog dana. A sada više uopće nije strahovao zbog toga.

Izide. No prije nego što je u staji za iznajmljivanje uzeo svojega konja, zaputi se u trgovinu, do kovača i u željezariju i tamo naruči velike količine robe. Odmah iskorišti povećanje kredita.

V

Race Calgary u međuvremenu napusti grad. Jahao je polagano, bio je duboko zamišljen. Nakon sata jahanja, ugledavši pred sobom farmu Joyce Neil, otrese se svih svojih misli.

Polagano dojaše pred kuću i zauzda konje. Na jakom lancu pokraj prigradnje bjesnio je golemi vučjak.

Joyce izide iz kuće i smiri psa. A onda pogleda jahača. Povezala se pregačom, a tamnocrvenu kosu skupila je na zatiljku. Licem joj se oblilo rumenilo. Upravo je ukuhaval kupine.

Race Calgary skine šešir i nasmiješi se.

– Živjeli, Joyce – pozdravi je blago. – Često prolazim ovuda, no još me nikada niste pozvali na ručak.

– Ne vodim restoran – hladno će mu žena. – A grad je sasvim blizu.

Race Calgary kimne.

– Za vas je, Joyce, grad prilično daleko – konačno reče. – Ovdje živite usamljeno. Zar još nikada niste razmislili o tome zašto vam još nikada nisu dodijavali momci, za koje bi usamljena žena inače bila divljač za odstrijel?

Joyce Neil je zurila u čovjeka o kojem je sasvim točno znala da je revolveraš i razbojnik.

Naposlijetku će mu osorno:

– Odjašite, gospodine!

Calgary se tiho nasmije, a onda brzim i okretnim pokretom iskoči iz sedla. Zastane na pola koraka udaljenosti od žene.

– Kad sam stigao u ovaj kraj – reče Race – upravo su vam ubili muža. Vidio sam vas u tuzi, no zadržala me vaša srčanost, Joyce. Ovdje ste izdržali sa sinčićem. Cijenim

vas i divim vam se, Joyce, zbog vaše hrabrosti i snage. I obožavam vas zbog vaše ljepote. Štitio sam vas od prvoga trenutka. Svi divlji i suludi momci u ovom kraju znaju da bih ustrijelio svakoga koji bi vam dodijavao. I samo ste zbog toga mogli ovdje cijelo vrijeme proživjeti u miru.

– Hvala vam – polagano će žena. A onda se ponosno uspravi i nastavi: – Vi ste, dakle, moj zaštitnik? Pa dobro, koliko stoji vaša zaštita? Želite li sada naplatiti svoj trud?

U njegovim svijetlim očima nešto gnjevno sijevne. A onda će čovjek čudnovato blagim tonom:

– Rado sam to učinio, Joyce. I nikada vam to ne bih spomenuo da nismo u međuvremenu postali nešto nalik na prijatelje. Ipak, zastanem li ovdje, uvijek osjetim neku odbojnost. Čovjek poput mene želi tu i tamo provesti koji ugodan sat, čuti prijaznu riječ, doživjeti da ga netko pozove na ručak... Želio bih koji sat provesti za vašim stolom i uživati u toplini vaše ugodne kuće.

– Razbojnik ste – reče žena. – Jašete zajedno s drugim razbojnicima u Meksiko i tamo pljačkate i ubijate.

Čovjek se drsko nasmiješi. A onda uvjerljivo reče:

– U ribnjaku šarana ima štuka, a cijeli je životinjski svijet pun grabežljivaca koji osiguravaju prirodni probir. Pa zašto da onda među ljudima nema grabežljivaca? Uzimam što mi je potrebno. To je pravo jačega i mudrijega. U staroj Evropi bilo je vitezova razbojnika. Španjolci su osvojili Meksiko. Cortez je uništavao Indiose u stotinama i tisućama i pljačkao zlato za svojega kralja. A ovdje, u našoj zemlji, sve do sjeverne gra-

nice, svojedomno su uništavali Indijance samo zato da bi bijelci mogli prisvojiti zlato, zemlju i mnoge druge stvari. Posvuda u svijetu se pljačka i ubija, otima i krađe. Rade to cijela kraljevstva i narodi. Pa zašto da onda čovjek poput mene ne uzme ono što može dobiti? Da, razbojnik sam! A ipak u mojem srcu postoji potreba za prijatnošću, za blizinom žene, potreba za toplinom, smiješkom, prijatnim riječima, prijateljstvom i...

– Ovdje to ne možete dobiti! – odlučno ga prekine. – A ne morate me ni štiti. Ne želim živjeti pod zaštitom jednoga razbojnika.

Calgary ozbiljno kimne.

– Ponosni ste i otvoreni, Joyce. Žena ste kakvu vjerojatno nikada neću moći dobiti njezinom voljom, a ni silom. Pa ipak bih ponekad rado posjedio za vašim stolom, promatrao vas, slušao vas glas... Samo jedan prijatni pogled, samo jedan razgovor činio bi mi dobro.

– Popnite se na konja i odjašite! – osorno će mu Joyce. – Muža su mi ubili razbojnici.

Race je sada pogleda odlučno i gnjevno.

– I zbog toga u vas zacijelo može uspjeti samo šerif? – zapita ogorčeno.

Polagano se okrene, pride konju i uzjaše. Iz sedla joj reče:

– Samo nemojte previše uložiti na Jima Starra! Znam da često dolazi k vama. I ovdje dobiva sve što muškarac može poželjeti. No Jim Starr je ludak! Možda tek sada počinjem shvaćati što ga je toliko izmijenilo. Poslušajte me, Joyce, tamo u Pecos Bendu Frank Cameron je prvi čovjek. A ovdje, na ladanju, ja sam kralj! Svi oni žive ovdje u mojoj sjeni, grad, vi, Joyce, ljudi poput Franka Camerona, Robina Kinkaida i Jima Starra, kao i svi

drugi momci. Vama to nije sasvim jasno, no ipak je tako. Svi oni žive u mojoj sjeni.

– Sve dok zakon ne stigne preko Pecos a objesi vas – oštro doda Joyce.

Calgary se sada prezirno naceri.

– Nikada me neće objesiti. Jednom će me pogoditi tane. Svaki razbojnik na ovoj zemlji mora računati s tim. Joyce, kad opet jednom naidem ovuda, pozvat ćete me u kuću i ponuditi kao prijatelja. Tada ćemo malo proćavljati i bit ću vam zahvalan za to. Poštovat ću vas i nikada vam se neću previše približiti. No, otjerate li me još jednom poput psa...

Čovjek ne izgovori do kraja tu prijetnju, a Joyce zamijeti kako su mu oči opako zasjale. Osjeti u sebi silan strah i problijedi. Nehotice ustukne za jedan korak.

Calgary bez riječi odjaše.

Joyce već htjede ući u kuću, no opet začuje topot kopita. Okrene se i prepozna Robina Kinkaida. Čovjek ubrzo zauzda konja pred njom i ozbiljno zapita:

– Zar vam je dodijavao, Joyce?

Žena strese glavom.

– Nije baš osobito – odgovori.

Robin Kinkaid pokrene svoje snažno tijelo tek toliko da bi se malo pomakao u sedlu. Pri tome je zurio u brežuljke, za kojima je nestao Race Calgary.

– Bio sam tamo na onom obronku i promatrao sam – promrmlja konačno. Čuvajte se Calgaryja, Joyce! To je čovjek koji sve uzima silom, sve što ne može dobiti na bilo koji drugi način. U kraju poput ovoga žena mora imati zaštitnika, Joyce.

– I Calgary mi je to kazao – uzvratilo ogorčeno.

– Ta ne može vas on zaštititi od samoga sebe, Joyce! – grubo odgo-

voru Robin Kinkaid. – Nije on čestiti čovjek.

Neko je vrijeme šutke promatrao Joyce, a onda će sasvim iznenadno i izravno:

– Svidate mi se, Joyce. Podižem ranč koji će uskoro biti najveći, najmoćniji i najbogatiji na pet stotina milja ukруг. Između Pecosia i Rio Grande doskora neće biti većega ranča. A ja nisam razbojnik Joyce, potrebna mi je žena. Želio bih imati ženu. Hoćete li mi postati ženom? Za nekoliko ćete godina postati kraljicom ove zemlje. A vaš će dječak...

– Nipošto! – kratko mu odgovori Joyce Neil.

Robin Kinkaid kimne.

– Pa dobro, a tko će vas onda štiti od Racea Calgaryja? – zapita grubo. – U ovom kraju sada mnogi ljudi moraju odabrati stranu na kojoj će biti. Vrijedi to i za vas, Joyce. Osjećate li da vas Race Calgary želi, odmah odaberite stranu. Mogu vas zaštititi od njega. Zar vam se nešto na meni ne sviđa?

Joyce ga je dugo promatrala, a onda kimne i reče grubo:

– Kinkaide, vi ste varalica. Niste ni upola toliko veliki kako djelujete u sedlu. I zar vi namjeravate podići ranč? Kada opet poraste cijena stoci, morat ćete se boriti sa svim razbojnicima u ovom kraju. I oni će je htjeti imati. A onda ćete brzo pobjeći, jer Race Calgary i Frank Cameron pripadaju među takve razbojnike. Vi im niste dorasli.

Na te riječi Robin Kinkaid se trgne. Proguta s mukom, a lice mu se izduži i potamni.

– Uskoro ćemo znati tko je varalica – progunda. Okrene konja, a onda će preko ramena: – Jim Starr te ne može zaštititi, Joyce!

Nikako! Odlučila si se za krivoga čovjeka.

A onda odjaše.

Joyce se polagano vrati u kuću.

Sada joj je bilo jasno da Jim Starr neće doživjeti nevolje samo zbog toga što bi htio uvesti red u ovoj zemlji.

Nekoliko dana kasnije novine u Magdaleni, malom gradu u Meksiku, objave vijest da je jedna razbojnička družina iz Sjedinjenih Država upala preko granice u Meksiko i napala rudnik Santa Rosa. Razbojnici su navodno opljačkali više od tisuću kilograma srebra. Prema toj vijesti poginulo je više od desetak ljudi. A na povratku je banda napala farmu Blanca Rosa i tamo je otela preko sto skupocjenih rasplodnih kobilica, čitave kolske toware vrijednih stvari – sagova, tkanina, čipaka, pokrivača, umjetničkih predmeta i skupocjenoga posuda.

Ali to nije bilo sve. Razbojničkoj družini palo je u ruke nekoliko velikih karavana mula koje su putovale sa skupim začinima, srebrnim, vrijednim tkaninama i nakitom.

Novinski izvještaj završavao je riječima:

»Američki razbojnici opet su jednom dojahali u Meksiko da bi ovdje nekažnjeno počinili svoja nedjela.

Razbojnici su uspjeli pobjeći preko Rio Grandea. Vođa tog divljeg čopora je ovdje poznat. Bio je to 'El Lobo' koji se ustvari zove Race Calgary i kojemu uvijek uspijeva da sa svojim razbojnicima umakne preko Pecosia.

Krajnje je vrijeme da se naše vlasti povežu s vladom susjedne zemlje.

Kada će se konačno guverner Texasa pobrinuti za to da razbojnička zemlja zapadno od Pecosa više ne bude utočište i polazna točka tih razbojnika, koji neprestano upadaju preko granice u našu zemlju?«

* * *

Tih dana i Jim Starr napusti Pecos Bend da bi potražio Jessea Willowa.

Nakon gotovo punih pet sati jahanja stigne u veliku dolinu u koju je poslao Jessea.

Pokraj jednoga potoka pronade nekoliko novih obora, dugačku brvnaru i poluotvorenu sušu.

Neki je postariji čovjek gradio dimnjak.

Jim Starr zauzda konja pokraj toga čovjeka. Ovaj još jednom pažljivo pogleda svoje djelo, a onda se okrene i pogleda Jima.

– Mislim da će to biti najbolji dimnjak u cijelom Texasu – reče čovjek. – Čak je i predobar za tu jednu kolibu. Međutim, Jesse Willow reče da ne smijemo rasipati vrijeme. Ta vi ste zacijelo Jim Starr?

Jim kimne, a onda će mirno:

– Koliba je doista dovoljno dobra za početak. Ionako morate stalno logorovati napolju i žigosati stoku. Ni najbolja vam koliba ne bi koristila. A tko si ti, djede?

Starac ispljune duhan i zadigne hlače. Zacijelo je taj pokret nesvjesno ponavljao i po stotinu puta na dan.

– U svoje sam vrijeme upoznao nekoliko sjajnih djevojaka – reče ovaj. – No ipak mislim da nisam djed. Zovem se Linc Bart. Jesse Willow me je uzeo za kuhara. A mogu se još nabaciti lasom i pogoditi miša u glavu.

– A i sazidati dobar dimnjak za kuhinju – nasmiješi se Jim Starr.

Kimne starcu s teksaških pašnjaka.

– U redu, Linc. Dobar je kuhar za ljude podjednako važan kao i svjetlo sunca poslije hladne noći. Znam cijeniti dobroga kuhara koji zna i mnogo štošta drugo, a ne samo zamijesiti tijesto. A gdje ću pronaći Jessea Willowa i druge momke?

Linc Bart pokaže prema jugu.

– Tamo su negdje među Brežuljicima dvije mačke. Rade. No i ja moram s vama. Moram momcima skuhati večeru. Imamo samo jedno toplo jelo na dan. A to je i dovoljno. Kad ja skuham obrok, onda su i izgladnjeli vuci po nekoliko sati siti.

Kimne Jimu, nestane iza kolibe i uskoro se opet pojavi na sivom ždrijepcu koji je izgledao kao da su mu moljci izjeli krzno, i kao da se godinama hranio samo košticama trešanja.

No životinja je bila čudnovato lukava pogleda gotovo kao u čovjeka.

Linc Bart zamijeti da Jim promatra konja. Opet ispljune slinu od duhana i progunda:

– Prije nego što me zapitate, Jime, je li to konj, kazao bih vam da mi je sasvim svejedno čime smatrate mojeg Generala.

Nakon tih riječi pojaše. Odmah krene takvim tempom da se konj Jima Starra morao dobrano protegnuti da bi bio ukorak sa starčevom životinjom.

Jahali su gotovo puna tri sata, a onda stignu među Brežuljke divlje mačke i uskoro naidu na stoku koja je bila prilično divlja i preplašena.

Na bedrima životinja mogli su se razabrati svježi žigovi. Jim Starr odmah prepozna »SW u krugu«. Zapazi još nekoliko stada, a onda

udu u jednu udubinu i naidu na stado od približno sto dugoroga koji su mukali. Stado su čuvala dva jahača.

U blizini pod skupinom stabala mogao se vidjeti i logor Starrovih ljudi. Sprijeda su gorjele dvije vatre. U radu su sudjelovala još tri čovjeka. Jim Starr prepozna Jessea Willowa. Sjedio je na konju i upravo je prebacio laso jednom biku preko rogova. Obori bika, iskoči iz sedla i dok je iskusni konj zatezao laso i tako sprečavao bika da ustane, Jesse i još dvojica potrče na životinju. Kleknu na nju, a jedan je od njih donio sa sobom i užareno željezo.

Jim Starr kimne. Svidjelo mu se sve što je vidio.

Sada začuje povik Jessea Willowa. Ljudi se odmaknu od životinje, a Jesse otpusti petlju lasa i vine se u sedlo. Bičem otjera bika, koji je rikao od boli i bijesa, prije nego što je životinji palo na um da potrči za onom dvojicom momaka što su pojurili k vatri.

Linc Bart ljutito promrsi:

– Tri čovjeka na jedno govedo... nije to teško. Svojedobno sam taj posao obavljao posve sam. A ona dva mladića pokraj Jessea Willowa su braća Chet i Brack Sloan. Pokraj stada se nalaze Jack Lamm i Pete Loke. Još su uvijek pomalo tromi i mamurni od slaboga načina življenja i najprije moraju proznojiti suvišno meso i viski iz »Doline kulaša«. Nakon toga će biti sasvim dobri i izdržljivi. Eto, počet ću raditi. Mladićima je potrebna krepka hrana.

Jim Starr pode za njim sve do vatri i kimne Jesseu Willowu i braći Sloan.

– Nije li to užitak? – zapita i nasmješi se.

Jesse Willow otare znoj i prašinu s lica, a onda će Sloanovima:

– To je on! To je onaj čovjek koji udobno sjedi na svojoj stražnjici u Pecos Bendu, a drugima prepušta da umjesto njega rintaju.

No pri tome se prijateljski cerekao.

Jim pogleda Cheta i Bracka Sloana. Ponekad bi ih vidao u Pecos Bendu. Oba su Teksašanina bila visoka i žilava. Bili su to plavokosi momci zraslih brada, plavih očiju i mršavih lica.

Jim Starr je dobro poznao ljude takvoga kova. Lukavi su, buntovni i neobično izdržljivi. S takvim je mladićima jahao za rata.

Kimne im.

– Pomogne li mi koji od vas, oborit ću tog brbljivog Jessea Willowa.

– Pokušajmo – reče jedan od Sloanovih. Neka potmula radost zasja mu u očima. – Pokušajmo! Ja sam Chet Sloan. I ja bih jednom želio oboriti svog velikog brata.

Jim kimne i pogleda Jessea.

– Sada smo dvije momčadi.

A onda okrene konja, skine laso s jabuke sedla i rastrese ga. Odjaše k stadu što su ga čuvali Jack Lamm i Pete Loke, kratko domahne obojici jahača i spretno izbaci laso kada je jedno govedo pritjerao dovoljno blizu vatri. Obori životinju s nogu i, kad je ležala s nogama u zraku, niz Jimovo se laso spuste još dvije petlje i oviju se oko nogu životinje. Chet dotrči s usijanim žigom, a Jim iskoči iz sedla. Nekoliko trenutaka kasnije sve je bilo svršeno. Jim razriješi petlje, vine se na konja i otjera mukajuće govedo.

A onda pritjera drugo iz stada. Sve se to ponavljalo, jednom, dva-put, deset puta... dvadeset puta! Uvijek ponovno, sve dok sunce nije

zašlo i s istoka se dovukle noćne sjene.

Ljudi zastadoše. Neko su vrijeme ostali tako teško dišući, znojeći se. A onda će Chet Sloan zadovoljno:

– I žigosali smo trideset i sedam životinja!

– Trideset i pet – prostenje Jesse Willow. – A ovo natjecanje nije bilo ništa drugo nego varka goniča robova da bi nas potjerao još brže. Jime, odjaši radije u Pecos Bend i ne smetaj nam ovdje u našem mirnom poslu. Jednom sam upoznao čovjeka koji je toliko zagrizao u svoj rad da je svakoga dana proznojio nekoliko kilograma. A onda je naprosto prestao postojati. Nigdje ga nije bilo. Prijatelji su ga tražili, i naposljetku su odustali. A sutra dan netko pronade uže na tlu, podigne ga i htjede tim užetom nešto svezati. Tada uže progovori i reče da se na njemu ne smiju praviti čvorovi. Bio je to onaj čovjek koji je previše radio i previše izgubio na težini.

– Jesse, prokleti si lažac – prijateljski će mu Jim. – Bilo je to sasvim drukčije. Onaj čovjek koji jeto liko omršavio od teškoga rada, naprosto je privilegao da se odmori. Budući da je tog dana kišilo, zavukao se u neku rupu. No ta rupa nije bila ništa drugo nego cijev puške. A sutra dan vlasnik puške pode u lov za svoje ljude i ustrijeli jednoga jelena. Kada je sjahao pokraj ustrijeljene životinje, zapazi strelicu u jelenu koja reče predbacujućim tonom...

Jim ne stigne dalje, jer su se sada svi ljudi počeli smijati u sav glas.

I tako se nastavilo sve do večere.

A onda kuhar pozove iz logora:

– Gotovo je! Ali neću vas čekati ni trenutka! Sve ću izbaciti iz posuda!

Ljudi odjašu onamo. Jack Lamm i Pete Loke također su se nalazili među njima. Pomagali su hvatati posljednje životinje.

– Sutra ćemo morati okupiti veće stado – reče Pete Loke.

A onda se poput izgladnjelih vukova bace na jelo Linca Barta. Bili su umorni i gladni. Jim Starr je već sada znao da je Jesse Willow okupio dobre ljude. Nije to bilo ni kakvo čudo, jer Jesse je poznavao sve dobre i loše momke u ovom kraju. Nakon što su se najeli i zapalili cigarete, savlada ih umor. Nepokretno su sjedili ili ležali oko vatre. Poslije nekog vremena odjekne topot dvaju konja. Umorni ljudi podignu se na noge kao da ih je na to natjerala neka oštra zapovijed.

Ljudi posegnu za oružjem i povuku se dalje od vatre. Nestanu u sjeni stabala i pod kolima. Pokraj vatre su se još nalazila samo sedla, svici pokrivača, zavežljaji i oprema.

Jim Starr i Jesse Willow stajali su pokraj kola.

– Namjeravaju k nama – mirno progunda Jesse Willow.

– Moglo se očekivati da će uskoro netko doći kako bi vidio čime se bavimo – uzvрати Jim podjednako mirnoćom. – U ovom kraju ništa ne može ostati nezapaženo. Mislim da je Robin Kinkaid u međuvremenu saznao da je dobio takmaca. Posjeti li nas sada, ti ćeš razgovarati s njim, Jesse. Možda još ni ne zna da sam ovdje.

Jesse Willow progunda:

– Sada naposljetku znam zašto si došao k nama, Jime. Proračunao si...

– Da, Jesse, proračunao sam da ćemo danas ili sutra imati posjet.

A onda zašute i pričekaju. I drugi ljudi iz njihove momčadi, koji su se rasporedili posvuda

ispod drveća i šipražja, bili su sasvim tihi.

Nakon nekog vremena topot kopita zatihne. Kroz noć odjekne oštar glas:

– Hej, ljudi!

– Da? – poviče Jesse Willow.

– Dolazimo vam u posjet – uzvratiti oštri glas. A onda se opet začuje topot kopita.

– To je gospodin Kinkaid – reče Jesse Willow.

VI

– Razgovaraj s njim, Jesse – mirno će Jim Starr. – I ne daj se prevariti, ukoliko ga doprati samo jedan čovjek. Ostale je zacijelo ostavio u blizini.

Jesse Willow polagano istupi, izide pod svjetlo vatre. Na suprotnoj strani ugleda dva jahača. Ljudi se zaustave.

Jedan od jahača je bio Robin Kinkaid, a drugi njegov predradnik Cole Rannerhan, opasan čovjek, surov, brz i nasilan.

Kada je Kinkaid prepoznao Jessea Willowa, zapita grubo:

– Što znači sve to, Willow?

Jesseovi zubi zablistaju u svjetlu vatre.

– A što misliš, Kinkaide? – uzvratiti mu pitanjem.

U Kinkaidovu glasu zatitra hladni gnjev.

– Vidio sam kolibu i obore u dolini. A ovdje je logor. Ljudi su mi dojavili kako ovdje netko hvata stoku i označava je žigom »SW u krugu.«

– Točno, Kinkaide, sasvim točno! – progunda Jesse Willow. A onda sasvim opušteno zapita: – Imaš li što protiv, gospodine?

Pod svjetlom vatre moglo se vidjeti kako je Robin Kinkaid kimnuo.

Njegovo puno, okruglo i duboko crveno lice izgledalo je nešto tamnije u svjetlu plamena.

– Prekinut ćete s tim poslom – reče grubo. – Nećete nastaviti. U ovom kraju neće nitko osim mene podići ranč. I nitko ovdje neće hvatati stoku i žigosati je!

Jesse Willow se pomakne još dva koraka naprijed. Ruka mu je sada visjela nad drškom revolvera.

– Zar ova zemlja pripada tebi, Kinkaide? Zar tebi pripada sva stoka u ovom kraju? Jesi li ti polubog? I jesi li dovoljno velik i moćan da bi druge ljude naprosto otjerao odavde? Pripazi, gospodine, sve ću ti mirno objasniti. Samo dobro otvori uši, jer ću ti kazati samo jedno. Dakle, ova je zemlja slobodna! Godine 1862. Kongres je izdao Zakon o naseobinama. A taj zakon određuje da svaki čovjek može ograničiti šezdeset i pet hektara zemlje, i to posvuda, na cijelom Zapadu! A sada ćemo o stoci, gospodine! Ovaj je kraj prepun stoke. Grla većinom nemaju nikakva žiga. A govedo bez žiga nema nikakva vlasnika. Takva se goveda mogu uzeti, upravo kao i zemlja. Moj prijatelj i ja zauzeli smo ovu zemlju i lovimo lutajuću stoku. Pokuša li nas netko spriječiti u tome bez valjanog pravnog naslova, narušava time mir u zemlji i čini teror. Sada je sve jasno, gospodine. Nestani!

Robin Kinkaid spusti svoju okruglu glavu. Willow začuje kako je teško uzdahnuo.

A onda bez riječi okrene konja i odjaši. Njegov predradnik ne reče ni riječi, samo je slušao i promatrao. Nijemo potjera konja za njim.

Kada su poodmakli duboko u mrak, opet se razlegne Kinkaidov glas:

– Odmah ću doći sa svojim ljudima! Vrućim ću vas olovom otjerati do đavola! Dajem vam deset minuta vremena! Zateknem li vas nakon toga još u logoru, nećete se dobro provesti!

A onda topot kopita zatihne.

Ljudi se rasporede pod drvećem. Nisu morali dugo čekati. Robin Kinkaid je bio vrlo točan. Kada su začuli topot kopita, znali su da dolazi s petnaestak jahača.

Jahači se tamo napolju razviju u polukrug, a onda zauzdaju konje. U logoru se opet začuje glas Robina Kinkaida:

– Zar se uistinu želite okušati? Nadmoćni smo, ima nas dvostruko više! Bit će gadno, mladići!

Kada je zašutio, javi se Jim Starr. Izide ispod stabala k rubu vatre. Oštro poviče u noć:

– Kinkaide, ovdje šerif! Pripazi, Kinkaide, stavljajući se izvan zakona ukoliko nas napadneš! Kinkaide, budeš li nasilan, zatvorit ću te zbog narušavanja mira u zemlji i izvest ću te pred sud! Odjaši kući, Kinkaide!

Ovaj mu dopusti da izgovori do kraja. No nakon toga nije više čekao ni trenutka. Oštro poviče:

– Naprijed, mladići! Pokažimo im!

Tamo napolju, u mraku, jahači obodu konje. Izvikujući oštre povike, pojure u napad. Pri tome izvuku revolvare i zapucaju.

Jim Starr skoči u zaklon iza jednoga stabla. Nekoliko taneta prozviždi pokraj njega i završi u deblu jednoga drveta.

Slijeva i zdesna zaprskaju puške. Jahači se pojave iz tame pucajući iz revolvare, a onda trgnu svoje konje u stranu i projašu pokraj branitelja.

Objašu šumarak u kome se nalazio logor, a onda pokušaju s druge

strane. U mraku su nalikovali na brze sjene.

Začuje se i prvi krik ranjenoga čovjeka. Čovjek ispadne iz sedla, jedna mu noga zapne u stremenu, a konj skrene u stranu i odvuče ga za sobom.

Kinkaid dovede svoje ljude nadomak skupini stabala. Pucali su divlje i žestoko iz svojih revolvare. Nalikovali su na Indijance iz jahačkih plemena koji se bore samo s konja, a na nogama se osjećaju nesigurno i bespomoćno.

Nekoliko konja se sruši. Preokrenu se u zraku i onda uginu. Dva ili tri napadača također su bili ranjeni. Napad je bio odbijen. Kinkaid i njegovi ljudi se okrenu pred šumarkom, a onda pobjegnu. Zauzave se tek daleko na pašnjaku.

Kad su se napadači povukli a da nijednog novog napada više nije bilo, odjekne glas Jessea Willowa:

– Chete?

– Tu sam!

– Brack?

– Sve je u redu.

– Jack?

– Sitna ogrebotina, inače sve u redu!

– Pete?

– O. K.

– Linc?

Oglasi se samo slabo stenjanje.

Ljudi odmah napuste svoje položaje i požure u smjeru iz kojega je dolazilo stenjanje. Pronađu Linca Barta kako leži pokraj prednjega kotača kola. Od vatre je dolazilo dovoljno svjetla, tako da su odmah mogli ustanoviti kako je prošao Linc Bart.

Oči su mu bile otvorene, a jednom se rukom držao za trbuh. Kada mu je Jim Starr htio odma-

knuti ruku da bi mu pregledao ranu, Linc Bart procijedi s mukom:

— Ostavi, mladiću! Ostavi! Nitko mi više ne može pomoći.

Izrekavši te riječi, odjednom se opnu. Nije više disao.

Jesse Willow se nagne nad njega i opipa mu bilo. A onda ispusti zglobov njegove ruke i reče blago:

— Neće nam više pričati priče o Pecos-Billu. Bio je to sjajan i žilav momak. A sada je mrtav, mladići.

Jim Starr im reče:

— Moram izvršiti dužnost šerifa. Ostatak ćete ovdje u logoru pokraj vašega posla. Potražite dobro mjesto za Linca Barta. Možda će to biti koji od onih brežuljaka. A onda pretražite okolicu da biste ustanovili ima li mrtvih ili ranjenih. I banda je imala gubitaka. A ja ću odjahati u Pecos Bend.

Ljudi razmisle o njegovim riječima, a onda ga Jesse Willow zapita dubokim glasom:

— A što ćeš u Pecos Bendu?

— Robin Kinkaid je sada zbunjeno — objasni im Jim Starr. — Razmišlja o tome zašto sam bio kod vas i zašto sam mu prijetio zakonom. Kinkaid će odjahati k Franku Cameronu da bi ustanovio imam li ja zalede ili sam sâm. Dočekat ću ga i zatvoriti.

Nakon tih riječi zaputi se k oboru od užadi. Osedla svojega konja i odjaše.

* * *

Nakon približno sat i pol jahanja, Jim Starr zauzda konja ugledavši neku vatru u noći. Isprva je to bila samo mala vatra, no onda se razbukkala tako da je osvijetljavala okolicu na nekoliko stotina metara ukrug.

Jim Starr je znao da će tamo izgorjeti sve što su Jesse Willow i oni momci sagradili.

Jim Starr ju je neko vrijeme promatrao iz daljine. Ništa se pri tome nije pomaklo u njegovu licu. Ono se samo skamenilo, otvrdnulo je, u njemu su se pojavile duboke crte i dva sjajna oka u kojima se odražavalo svjetlo vatre.

A onda će blago:

— Vidjet ćemo.

Odjaše dalje.

Kad je sunce na istoku bacilo svoje prve zrake preko brežuljaka, Jim Starr stigne u grad. Ujaše sasvim polagano.

Ispred hotela, u kojemu je Frank Cameron imao svoj stan i svoj ured, stajao je znojem obliveni konj. Jim Starr doista nije morao pogledati žig da bi saznao komu taj konj pripada.

Sjaše pokraj životinje, baci uzde preko grede i brzim pokretom poravnala svoj revolver.

A onda ude.

Noćni vratar, Kinez koji je ujedno radio i kao hotelski momak, stajao je za recepcijom i promatrao ga svojim kosim očima. Svi su ljudi u gradu tog Kineza nazivali samo »limunom«, no Jim Starr to nikada nije uradio.

— Chang, je li Robin Kinkaid već dugo ovdje? — zapita ga Jim Starr.

— Tri minute — uzvratila Chang.

— Morao sam gospodina Camerona izvući iz kreveta, jer mi je Kinkaid zaprijetio da će mi odrezati perčin. Htio me udariti nogom u stražnjicu. No onda je gospodin ipak ustao, jer je gospodin Kinkaid vikao.

Jim Starr kimne. Prođe predvorjem, stigne do stuba pokraj kojih su se nalazila vrata ureda Franka Camerona i gurne ih.

Hodao je vrlo tiho, na njegovim ostrugama nije bilo kotačića koji bi zveckali, i zato je njegova pojava izazvala veliko iznenađenje.

Robin Kinkaid, koji je sav iscrpljen i umoran sjedio u naslonjaču, naglo skoči, oštro prokune i posigne za oružjem.

— Pokušaj samo, Kinkaide! — žestoko će mu Jim Starr. — Pokušaj samo i bit će ti to posljednji pokušaj da ubiješ čovjeka.

Robin Kinkaid je još uvijek proklinjao. Uzmicao je natraške sve do zida, a ruka mu se neprestano nalazila na dršku revolvera. Pa ipak ne povuče. Okrene se Franku Cameronu, koji je još uvijek sjedio za svojim pisaćim stolom, i bijesno promelje:

— To je taj nitkov, Frank! To je on! Potkreši mu krila naposljetku! Skinu mu zvijezdu! Otjeraj ga do đavola! Objasni mu već jednom...

— Zaveži, Robine! — reče Frank Cameron. Pri tome je promatrao Jima Starra oštrim, budnim, a možda i prezirnim pogledom. Dohvati debelu cigaru iz kutije, odgrize vršak, ispljune ga preko pisačega stola pred Jimove noge, a onda oštro zapita: — Što to znači, Jime?

Jim Starr se nasloni na vrata.

— Jesse Willow i ja smo ortaci — reče Jim. — Podižemo ranč i hvatamo lutajuću stoku da bismo okupili veliko stado s našim žigom. Pronašli smo i ljude. A sinoć su nas napali razbojnici. Napali su nas i ubili našega kuhara. A u povratku su zapalili prvu zgradu našega ranča. Razbojнике je predvodio Robin Kinkaid. Zaprijetio sam mu da ću ga lišiti slobode zbog narušavanja mira i izvesti pred suca. A sada ću ga izvesti pred suca zbog ubojstva. Linc Bart je bio dobar čovjek. Sada je mrtav. Robin Kinkaid će odgovarati zbog tog ubojstva. To je sve, Frank!

Jim Starr sada pogleda u Robina Kinkaida.

— Lišen si slobode, Kinkaide! — reče mu. — Dodaj ovamo i predaj mi oružje!

— Frank, on je poludio, sasvim je sišao s uma! — sipljivo zavapi Kinkaid. — Ulij mu pamet u glavu... objasni mu kako...

— Frank Cameron ti neće pomoći, Kinkaide — prekine ga Jim Starr. — Frank Cameron bi bio veliki ludak kad bi zbog tebe pomakao samo mali prst!

Nakon tih riječi na trenutak zavlada tišina.

Sada je razmišljao čak i Robin Kinkaid. I sada nasluti veliku opasnost na koju nikada nije ni pomišljao.

A Frank Cameron prinese cigaru ustima, otpuhne tri dima, a onda zapita čudnovato blago i gotovo vrebajući:

— Zašto mu ja ne bih pomogao, Jime? Kako ti to pada na um?

— O tome si već dugo razmišljao i odlučio si — hladno mu se nasmješi Jim Starr. Robin Kinkaid ne vrijedi više ništa za tebe. Varalica je i zakazao je u prvoj težoj kušnji. Imao je uza se trinaest momaka, a mi smo ga otjerali do đavola. Nije ni pokušao napasti nas drugi put. Ne vrijedi mnogo. A u tebe je preza-dužen, jer su on i njegovi ljudi dobili od tebe lijepe kredite. Imaš sasvim dovoljno njegovih zadužnica i možeš preuzeti njegov ranč i njegovu stoku. Možeš preuzeti čak i njegove ljude. Jahat će za svakoga koji dobro plaća. A sada ga ne moraš ni otjerati odavde, jer ću ja preuzeti taj zadatak. U međuvremenu si promislilo o svemu tome i odlučio si.

Opet zavlada tišina. Čulo se samo teško disanje Robina Kinkaida. Nakon nekoliko udisaja, čovjek procijedi:

— Frank, kaži mu da se vara! Kaži mu da si uz svog prijatelja! Kaži mu kako smo ti, ja i Race Calgary složni i nećemo dopustiti da nas redom obrije perif koji je sišao s uma. Želi nas slistiti sve redom! Započeo je s Trimbleovima! A sada nastavlja na isti način.

Nadobudno je zurio u Franka Camerona.

A ovaj zaklima glavom amotamo da bi naposljetku stresao njome.

— Tako je, moj Robine — reče suho. — Davao sam ti sve na vjeru i time sam ti u neku ruku dopustio da radiš za mene. No taj će posao za mene podjednako dobro obaviti i tvoj predradnik Cole Rannerhan. Doista nisi nikakav veliki momak, Robine, samo dobar prosjek. Neću te više podržavati... ni na koji način! No ipak imaš sreću. Prije nekoliko dana sam dopustio da me oda-beru za suca. Dopustit ću da prođeš s blagom kaznom.

A onda opet tišina. No u tim se trenucima srušio cijeli svijet Robina Kinkaida. Zbunjeno i pomalo priglupo strese okruglom glavom.

Cole Rannerhan bi doista mogao zauzeti moje mjesto, pomisli u tom trenutku spoznavši svoj položaj.

A onda začuje Jima Starra:

— Dodi ovamo, Robine! Dodi ovamo i predaj mi oružje!

U lubanji Robina Kinkaida odjednom se nešto promijenilo. U njemu se podigne divlji bijes.

Odbije se od zida i skoči na Jima Starra.

— Eto... dolazim! — poviče.

Jim Starr se munjevito sagne i izmakne mu sag ispod nogu. Kinkaid s krikom padne poledice, zakotrlja se i htjede opet ustati.

No tada ga u leđa tresne teški naslonjač od bizonove kože. Čovjek ponovno padne na tlo. Opet se ne-

kako skupi na noge i u prignutom položaju zatetura prema naprijed.

Jim Starr ga sada pogodi revolverom odozgo. Kinkaid i po treći put tresne na pod. No više se nije pomicao.

Frank Cameron je još uvijek sjedio za svojim pisaćim stolom. Žestoko je povlačio iz svoje cigare obavijen oblakom dima.

— Poprilično si grub, Jime — reče Cameron.

— Čvrsto sam odlučio da uvedem red i poredak u Edwards County, da pretvorim ovaj kraj u dobru, sigurnu i mirnu zemlju.

Frank Cameron polagano ustane. Na licu mu se pokazivalo samo iznenađenje. Ipak reče sasvim suho:

— Naposljetku si ispuštao mačka iz vreće, gospodine! Sada više nema nikakve sumnje. Lijepo si nas prevario i povukao za nos. Ali nećeš uspjeti, moj mladiću!

— Vidjet ćemo — uzvratila Jim Starr.

A onda se sagne i povuče Kinkaida za noge. Prodrma ga poput vreće, a onda ga uspravi i zadrži ga u tom položaju dok se čovjek nije malo oporavio.

Zatim ga izvede napolje.

A kad je Kinkaid nekoliko minuta kasnije sjedio u svojoj ćeliji, gradić Pecos Bend se probudi.

Sve su oči u gradu slijedile šerifa koji se zaputio u poštansku stanicu, odakle je upravo polazila jutarnja kočija. Jim pruži vozaču pismo i reče mu glasno i jasno:

— Predaj ga odmah, Charly!

A onda kočija pojuri. Kada se Jim okrenuo, ugleda skupinu građana pred sobom. Kovač zapita:

— Što je s Kinkaidom?

Jim kratko izvijesti ljude i zaključuje riječima:

– Zakon je stigao preko Pecosa i učinio ovu zemlju slobodnom za doseljenike, za farmere i rančere. U ovu će zemlju doći dobri ljudi. Promislite sami o tome koje bi vam dobro mogla donijeti zemlja naseljena radnim i vrijednim ljudima.

A onda se udalji. U svom uredu zaključa vrata za sobom i priligne na poljsku postelju. Zaspi.

Spavao je do podneva. Kada se probudio i obrijao, osjećao se opet svježim, sposobnim za rad. Bilo mu je dovoljno i nekoliko sati sna.

Podje u restoran, naruči jelo, a za svojega zatočenika uzme zdjelu juhe od graha. Zatim se vrati u ured.

Kada je ušao u ured i otključao vrata predvorja s ćelijama, pojavi se momak iz restorana s juhom od graha.

Sa dzjelom u rukama Jim uđe u predvorje s ćelijama, otključa ćeliju Robina Kinkaida, uđe i stavi dzjelu na stolčić.

Kinkaid je sjedio na ležaju od dasaka i gnjevno promatrao šerifa.

– Pusti me, Jime – reče odjednom. – Pusti me na slobodu! Uzet ću konja i odjahati na tisuću milja odavde.

Jim Starr šutke strese glavom. Izide iz ćelije i opet je zaključa.

– Linc Bart je mrtav – reče Starr. – A bio je to dobar čovjek. Imao je pravo na miran život. A ti nisi imao nikakva prava da jednostavno nasrneš sa čoporom divljih momaka i da ubiješ. Sve valja platiti, Kinkaide. Sve na ovome svijetu ima svoju cijenu.

Robin Kinkaid ostane neprirodno miran.

– I ti ćeš morati platiti, Jime Starr!

– Koliko god mogu, Kinkaide – uzvratiti Jim.

Napusti predvorje, zaključa vrata, prođe kroza svoj ured i izide na ulicu.

Iz hotela dođe neki čovjek.

Bio je to Cole Rannerhan. Očito je bio u uredu Franka Camerona.

Jim Starr oštro pogleda Colea Rannerhana. Ovaj se zaputio upravo k njemu, Jimu je to bilo jasno od prvoga trenutka.

Rannerhan mu pride na pet koraka udaljenosti, a onda zastane i čvrsto pogleda Jima. Bio je to crvenkastoplavi momak, vrlo visok i žilav. Nosio je dva revolvera, a korice je svezao o bedro. Bio je to jedan od rijetkih ljudi koji su doista umjeli rukovati s dva kolta. Cole Rannerhan lagano kimne Jimu Starru i pogleda ga uskim očima.

– Frank Cameron preuzima ranč Robina Kinkaida – reče Cole. – Kinkaid duguje Cameronu više od pet tisuća dolara.

Jim Starr kimne.

– Pa dobro... što još?

– Ostajem predradnik i vodit ću ranč po Cameronovu nalogu – objasni Cole Rannerhan sasvim određeno i odlučno. – No vjeran sam šefu dokle god to mogu biti. Premda je Robin Kinkaid izgubio svoj ranč, još mu uvijek dugujem vjernost. Stoga bih želio da bude pušten. Pusti ga na slobodu, Jime Starr! Odjahat će iz zemlje. Daj mu slobodu!

Jim Starr polagano strese glavom.

– Jučer je bilo mrtvih – reče. – Tko ubija, bit će kažnjen po zakonu. A i ti si bio s tom družinom, Rannerhane. Lijepo je što si došao ovamo, tako te barem neću morati tražiti. Također te lišavam slobode! Otkopčaj pojas i spusti ga na tlo!

Umjesto odgovora, Cole Rannerhan se samo naceri. Ne reče više ni riječi. Samo je nekoliko trenutaka zurio u šerifa svojim uskim očima, a onda mu se ruke pokrenu.

Kao nekom čarolijom munjevitopovuče svoja dva teška revolvra iz korica.

Cole Rannerhan je pucao s obje ruke. Dokazao je to munjevitim ravnomjernim i neobično točnim izvlačenjem oružja. Zacijelo je sto tisuća puta uvježbavao taj pokret kojega se pojedine faze prostim okom gotovo i ne mogu zamijetiti.

Pa ipak, Jim Starr ga nadmaši svojim starim koltom. Prestigne ga za sićušni djelić sekunde i pogodi ga.

Budući da je razmak između njih dvojice iznosio samo pet koraka i budući da je Cole Rannerhan opalio unatoč tome što je bio pogođen i odbačen tanetom, jedno od njegovih taneta okrzne rebro Jima Starra, dok mu drugo ostavi brazdu u bedru.

Jim Starr se samo lagano trzne. No čvrsto je stajao na nogama i sada zapuca po drugi put. Njegovo tane zakrene Colea Rannerhana. Ovaj otetura k zidu kuće, spusti se na koljena, a onda padne na lice.

Jim Starr osjeti žestoku bol u objema ranama. Razjapi usta i duboko udahne. Val vrućine što ju je bol izazvao u njegovu tijelu malo popusti.

Kad se pokrenuo, ustanovi da mu se noga vlada sasvim poslušno, no ipak mu je svaki korak zadavao veliku bol. Cijelo mu se bedro pretvorilo u živu ranu; osjeti kako mu se krv nakuplja ispod košulje.

Ipak pođe naprijed i približi se Kinkaidovim ljudima što su se okupili ispred saluna. Uperi svoj revolver u njih! Nije bio ni svjestan ko-

liko odlučnosti i neustrašivosti zrači iz njega u tom trenutku.

No ljudi pred salunom to osjete. Bili su pomalo zbunjeni, uzdrmani. Cole Rannerhan je za njih bio veliki čovjek s dva revolvra. A prije nekoliko minuta im je još kazao neka samo promatraju kako će šerifu potkresati krila.

A sada je ležao na tlu. I Jim Starr je čovjek koji je njihovoga šefa Robina Kinkaida lišio slobode, pohvatao Trimbleove i njihove prijatelje... ni ne osvrćući se na moć i utjecaj Franka Camerona.

Za njih je taj šerif odjednom postao čovjek koji zasigurno ne pozna straha.

I zbog toga se ni ne pokrenu. Samo su zurili u šerifa.

– Dajem vam minutu vremena – reče Jim Starr. – Ostane li nakon toga koji od vas u gradu, nasrnut ću na njega. A pronađem li kojega za dvadeset i četiri sata u ovom kraju, lišit ću ga slobode zbog sudjelovanja u ubojstvu. Kako god želite!

Ljudi sasvim jasno razaberu nepomirljivost u šerifovim očima.

– U redu, šerife – procijedi jedan od njih. – U redu! Samo smo izvršavali zapovijedi našega rančera i predvodnika. Dobro, šerife.

A onda se čovjek pokrene, side ispod trijema i uzjaše. Ostali se povedu za njim. A kad su se našli u sedlu, obodu konje i u punom trku izjure iz grada.

Jim Starr se lagano zanjiše.

Okrene se. Ljudi su posvuda izlazili iz kuća. I doktor Will Miller izide na ulicu sa svojom crnom torbom. Nalikovao je na bačvu.

No Jim Starr zapazi sve to samo nejasno.

Svu svoju pažnju usmjerio je na nešto drugo. Bila su to neka kola

koja su se zaustavila na približno sto koraka udaljenosti od trgovine.

Na kolima je sjedila Joyce Neil sa svojim sinom.

Jim je znao da je Joyce stigla u grad u namjeri da proda povrće, jaja, maslac i pokoje pile. I zacijelo se već nalazila u gradu kada se on našao sučelice Coleu Rannerhanu i kada su obojica posegnuli za oružjem.

Joyce Neil i njezin dječak zacijelo su vidjeli sve.

Opet osjeti bol u bedru. Neka se gorčina podigne u Jimu Starru. No ipak spusti glavu i opet se pokrene.

Kada je stigao do Colea Rannerhana, pokraj ovoga je klečao debeli liječnik i pregledavao ga.

– Ostat će u životu, zahvaljujući mojoj liječničkoj vještini. Odnosite ga u moju kuću, ljudi.

– Lišio sam ga slobode – oštro će Jim Starr.

– U ćeliji neće ozdraviti, Jime – usprotivi mu se Will Miller.

– Pa dobro, neka ga odnesu u vašu kuću, doktore, ali preselit će u zatvor čim malo prizdravi.

Liječnik se uspravi sipljivo dišući.

– A što je s vama, Jime?

– Dvije ogrebotine – odgovori ovaj pomalo umorno. – Dodite k meni, ali tek kada završite s Coleom Rannerhanom.

Serif se okrene, prođe kroz gomilu što se razmaknula i uđe u svoj ured. Pođe u svoju sobu i ulije vodu u umivaonik.

Čizma mu se napunila krvlju što se cijedila ispod hlača niz nogu. A krv s rane na rebru nakupila se povrhu pojasa.

Kada je htio izuti čizmu, uđe Joyce Neil.

– Je li zlo, Jime? – zapita ga mirno.

– Nikako ne mogu izuti tu prokletu obuću – promrsi Jim, a onda mu se neka olovna slabost poput tekućine razlije tijelom. Pred očima mu se odjednom pojave plave sjene. Zanjise se.

– Prilezi, Jime – začuje glas žene kao da ga sluša iz velike udaljenosti. – Učinit ću sve što mogu, a onda će doći i doktor Miller. Prilezi dotle i odmori, Jime.

Jim legne, sklopi oči i opusti se. Zapadne u polunesvjesticu, i nije više bio svjestan vremena što ga je proležao. Tek u nekoliko navrata osjeti kako netko nešto radi oko njega.

U jednom trenutku naposljetku nadvlada slabost što ga je zacijelo obuzela zbog gubitka krvi. Glava mu se opet razbistri. Uskoro počne opet zapažati što se s njim događa, što se zbira u okolini.

Jim pogleda Joyce koja je stajala pokraj postelje i gledala ga u oči.

Žena će gotovo molećivo:

– Jime, kazao si da me želiš za ženu. Žrtvuj nešto za mene: pođimo odmah oдавде, pođimo u neku zemlju gdje nema nasilja i gdje se čovjek poput tebe ne mora boriti! Jime, prinesi mi tu žrtvu... molim te, Jime!

Na trenutak sklopi oči. Molećivi prizvuk glasa žene dirne ga duboko u dušu.

A onda opet otvori oči i strese glavom u jastuku.

– To više nije moguće, Joyce – promrmlja. – Sada više ne mogu odustati i otići. Ne radi se više samo o tebi, Ollieju i meni. Jesse Willow i nekoliko drugih dobrih ljudi vjeruju u mene. A dobri građani ovoga grada možda su se već ponadali boljim vremenima. Končno, sporazumio sam se i sa sućem Bringhamom Davidom. Nakon što sam Robina Kinkaida zat-

vorio u ćeliju, poslao sam pismo sucu Bringhamu Davidu. Doći će preko Pecosa da bi sudio. Uvjeren je da vršim svoju dužnost kao šerif i čovjek kojemu je povjereno provođenje zakona. Ta, što bi sudac David pomislio o meni kada me više ne bi zatekao ovdje? Sudac je hrabar čovjek. Pozvao sam ga, i on će doći. Sada više ne mogu pobjeći. Moram izdržati do kraja, Joyce. No nešto ću ti ipak obećati, Joyce: ne stigne li sudac ovamo za tri dana, odustat ću!

VII

Sutradan ujutro Jim se osjećao nešto bolje. Manje otporan čovjek zacijelo bi još ostao u postelji. No Jim Starr ustane, nekako potisne osjećaj slabosti i vrtoglavicu, umije se i obrije, izvadi svježe rublje iz ormara, navuče čiste hlače, zelenu košulju i kožnati prsluk.

Kad se obukao, Tom donese doručak za njega i zatvorenika, a onda ubrzo nestane, jer ga je čekao posao u staji za iznajmljivanje.

Jim Starr pojede obilni doručak. Kad je zatvoreniku donio jelo, Kinkaid ga dočeka riječima:

– Ovaj put si još imao sreću, Jime Starr! Ali neće dugo potrajati. Konačno, zapravo si već mrtav!

Jim ne odgovori ništa. Gurne Kinkaidu zdjelu u ćeliju, a onda mu između šipaka rešetke pruži i limeni lončić s vodom.

– Grah mi već viri iz grla – reče Kinkaid. – Neću više jesti to smeće! Želim pristojni doručak, jesi li razumio?

Jim Starr mu opet ništa ne odgovori. Htjede već otići, no Kinkaid uto divlje zatrese šipke rešetki i poviče:

– Prokleti nitkove, morat ću pričekati samo da se vrati Race Calgary! Calgary će...

Jim zalupi vratima za sobom, tako da više nije čuo Kinkaidovu viku.

Izide na ulicu i polagano pođe pločnikom od dasaka sve do poštanske stanice. Ovdje se nemarno nasloni na stup trijema, pričekaj i popuši cigaretu.

Frank Cameron izide iz svojega hotela, ogleda se za Jimom, a onda se zaputi u svoj salun. Ljudi su sada počeli izlaziti iz svojih kuća. Cijeli je grad znao da uskoro mora stići kočija iz Silver Cityja.

Cijeli je grad nešto slutio.

Svi su sada vidjeli šerifa kako čeka poštansku kočiju koja će se vratiti iz Silver Cityja. To je ona ista poštanska kočija kojoj je potreban jedan dan za vožnju onamo i jedan dan za povratak.

I sada se cijeli Pecos Bend zapita što li to šerif očekuje?

I Frank Cameron bi to rado saznao. Uskoro izide iz saluna i zaputi se daščanim pločnikom k Jimu Starru. Ispod prsluka je nosio bijelu košulju, a palce je zatakao u gornje džepiće prsluka.

A onda cijeli Pecos Bend ugleda što je to šerif Jim Starr tako nepeto iščekivao.

Bio je to sudac Bringham David.

Po vanjštini ga nisu poznavali svi građani i gosti Pecos Benda. Nisu svi znali ni kako izgleda njegov pisar John Farrel.

No jednoga su čovjeka ipak poznavali. Bio je to neki div crvene brade. Zvao se Hiob Smith. Upadljiva pojava tog čovjeka bila je svima poznata. Hiob Smith je bio izvršitelj kazni u državi Teksas. Nije bio šerif, ni teksaški rendžer.

Hiob Smith je bio krvnik.

Kada se izvukao iz kočije za sucem Davidom i pisarom Johnom Farrelom i uspravio se svom svojom visinom, cijelom je gradu sve bilo jasno.

I Franku Cameronu, koji je još uvijek stajao pokraj Jima Starra, sada je bilo posve jasno tko je stigao u Pecos Bend. Jim Starr začuje kako je Frank Cameron duboko udahnuo. Pri tome načini žustri pokret rukom kao da mu je ovratnik odjednom postao pretijesan.

Jim Starr se naceri.

– Camerone – reče mu suho – zakon je stigao preko Pecos. Predstavljam ti suca Davida, pisara Johna Farrela i gospodina Hioba Smitha.

A onda se okrene sucu Davidu i reče mu:

– Ovo je gospodin Frank Cameron, suče.

Svijetle oči Bringhama Davida usmjere se u Franka Camerona. Sudac polagano kimne i reče čudnovatom blagošću:

– Mnogo sam već čuo o vama, gospodine Cameron. Eto, sada sam stigao preko Pecos i imat ćemo dovoljno vremena da se upoznamo, zar ne? Svoje riječi popрати hladnim smiješkom koji im prida pravo značenje.

Franka Camerona stisne nešto u grlu, no ipak se savlada i uzvрати:

– Da, svi ćemo se dobro upoznati.

Naglo se okrene i počne se probijati kroza svjetinu. Ljudi su se sjatili sa sviju strana. I mnogi ljudi Franka Camerona bili su među njima: i kockari i surovi mladići iz njegove straže koji su se brinuli za red po salunima, igračnicama, plesnim dvoranama, i uz pomoć kojih je Frank Cameron vladao ovim gradom.

Gnjevno dovikne ljudima:

– Prihvatite se svojega posla, ne vucarajte se ulicom!

Svjetina se odmah razide. Nestanu čak i ljudi koji nisu ovisili o Franku Cameronu, koji se nisu nalazili na njegovoj platnoj listi. U Cameronovu glasu osjetili su divlji bijes.

Sudac David i Jim Starr se pogledaju.

– Dobro došli, suče! – polagano će Jim. – Održali ste riječ.

– Tu sam – Bringham David kimne. – Imate li kakav slučaj za mene?

Jim Starr potvrdi:

– Nalazi se u zatvoru.

Hiob Smith pride. U golemim je rukama nosio veliki kožnati kovčeg i putnu torbu. Pogleda Jima Starra svojim poput neba plavim očima.

– Zacijelo me više nećete trebati – izreče zvučnim glasom kakav bi mogao pripadati i tenoru svjetskoga glasa. A onda kratko kimne ljudima i krene prema hotelu.

* * *

Pola sata poslije sudac David je bio točno obaviješten o svemu. Pročitao je i zapisnik što ga je sastavio Jim Starr.

Sa svojim pisarom i šerifom ude u predvorje sa ćelijama. Robin Kinkaid ustane sa svojeg ležaja od dasaka i pogleda došljake.

– Ja sam sudac Bringham David – predstavi se sudac. – U našoj zemlji može i šerif nastupiti kao tužitelj. A ovaj šerif ovdje vas optužuje zbog narušavanja mira i ubojstva. Zbog toga ću vam morati suditi. Ovlašten sam da svako prikladno mjesto ili prostor proglašim sudskom dvoranom. Budući da vas sada želim preslušati, Robine

Kinkaid, proglašavam ovu prosto-riju sudskom dvoranom. Želite li odgovoriti na moja pitanja? Želite li odvjetnika?

Robin Kinkaid lagano zadrhti. Uhvati se za vrat i na neki čudno-vati način pokrene glavu.

– Nećete me se tako lako riješiti – uzvratu promuklim glasom. – Ništa nisam skrivio. Želim odvjet-nika i želim da budem izveden pred porotu! Ništa ne priznajem i nipošto se ne bih želio prepustiti milosti i nemilosti jednoga suca. Želim da o krivnji odluči porota!

Sudac David kimne. Okrene se svom pisaru, onižem čovjeku so-kolskih očiju koji je sjeo za omanji stol i odmah počeo pisati.

– Farrel, jeste li to unijeli u za-pisnik?

– Jesam, gospodine.

Sudac David opet kimne, a onda suho doda:

– Zapišite što ću vam sada ka-zati, Farrel!

– Da, gospodine.

Sudac David razmisli koji trenu-tak, a onda izreče u pero:

– Dodatak gornjem zapisniku: Zahtjevu optuženoga Robina Kin-kaida ne može se udovoljiti zbog ovih razloga: Robin Kinkaid je 18. svibnja 1866. godine u Arkanzasu osuđen na smrt zbog pljačke i ubojstva, no ipak je pobjegao prije smaknuća. Prema odluci savez-noga suca, ta je presuda pravo-moćna i kada ubojica u bijegu bude uhvaćen, može je izvršiti svaki sudac bilo gdje na području Sjedinjenih Država i u bilo koje vri-jeme. Kazna će biti izvršena sutra, 23. srpnja 1868. godine u Pecos Bendu. Budući da optuženi tada više neće biti među živima, ra-sprava o ostalim zločinima optuže-noga neće se moći održati. Bring-ham David, ovlašteni sudac za

Edwards Conty, Zapadni Teksas. Jeste li sve zabilježili, Farrel?

– Sve, gospodine.

– Onda napišite nalog za izvrše-nje kazne za gospodina Hioba Smi-tha, dajte mi sve na potpis i pozo-vite liječnika. To bi bilo sve.

Načini odlučni pokret rukom kao da time želi naznačiti da je nje-gov posao završen i još jednom pogleda Robina Kinkaida, koji je više visio negoli stajao na vratima ćelije, promatrajući razrogačenim očima i teško dišući osluškivao, očito još nije posve shvatio što se oko njega događa.

– Zakon je stigao preko Pecos-a, Robine Kinkaidu – reče sudac David. – A vi ste prvi zločinac ko-jega je taj zakon sustigao.

A onda se okrene i napusti pro-storiju. Pisar pođe za njim. Jim Starr izide posljednji.

Tek kad su napustili predvorje, Robin Kinkaid počne bjesomučno vikati.

Sudac David i Jim Starr se pogle-daju.

– Je li to sve? – mirno zapita sudac.

Jim strese glavom.

– Nije to gotovo ništa – reče. – Velike nevolje tek započinju. To je pitanje prestiža i za razbojнике u ovoj zemlji. Velike zvjerke među njima će to tek sada jasno shvatiti. Dopuste li da Kinkaid bude ovdje osuđen i kažnjen, doći će do veli-kih promjena kojima će uskoro podleći. Ovo je zemlja razbojnika. Ovdje se oni osjećaju sigurno i za-štićeno. Ovdje su bili sigurni i pred zakonom. A sada se odjednom na-slućuje promjena koju oni ne žele. I neće je htjeti prihvatiti. Svi ti zlo-činci već godinama mrze zakon, pravdu i red, a i ljudsku zajednicu koja ih progoni. Branit će se poput pobješnjelih vukova. A ubiju li nas

ili protjeraju preko Pecos, neko će vrijeme opet imati mira. Svakako će pokušati.

Sudac David lagano kimne. A onda je neko vrijeme stajao kao da osluškuje nešto iz daljine.

– Netko mora započeti – reče tada. – Hrabri ste, Jime Starru.

– Da niste došli ovamo, odustao bih i pobjegao, suče.

– No došao sam, Jime.

Neko su se vrijeme promatrali okom u oko.

A onda se obojica lagano nasmiješe. Znali su da ih povezuje duboko međusobno povjerenje. Kao službenici zakona sada su partneri. A ipak su služili zakonu iz sasvim različitih pobuda.

Šerif je želio uspostaviti red i mir da bi s budućom obitelji mogao živjeti u miru i sigurnosti.

No suca su pokretali sasvim drukčiji razlozi. Bringham David je bio naprosto službenik zakona i ništa drugo. Njegova vjera u pravdu pretvorila se u pravu religiju. I on ju je ispovijedao strogo, nesebično i srčano.

– Jime, želio bih jednoga dana upoznati ženu koja je u vama izazvala takve promjene – reče sudac.

Kimne Jimu i pisaru koji je sada sjedio za Jimovim pisaćim stolom, a onda napusti ured. Mirno, dostojanstveno i odlučno izađe na ulicu. Na trenutak zastane i ogleda se. Ljudi su stajali posvuda pred kućama i radnjama. Promatrali su ga.

– Polagano se zaputi k hotelu.

Otprilike sat poslije sučev se pisar zaputi s nekom mapom ispod ruke u hotel, a onda opet izađe i vrati se u šerifov ured. Izađe ponovno za nekoliko minuta da bi pričvrstio neku objavu na oglasnu ploču pokraj vrata.

Kad je opet nestao, ljudi se iz svih smjerova zapute k uredu. Među njima je bilo i nekoliko ljudi Franka Camerona.

Poveća skupina ljudi sjati se ispred oglasne ploče.

Pekar pročita povišenim glasom:

•Pecos Bend, 22. srpnja 1868.

PROGLAS!

Smrtna presuda izrečena Robinu Kinkaidu 18. svibnja 1866. godine u Arkanzasu bit će izvršena ovdje u Pecos Bendu u zoru 23. srpnja 1868. godine.

Sudac Bringham David.

Pročitavši proglas, pekar zaprepašteno zanijem i nemirno se ogleda.

Pogledi ljudi oko njega još su uvijek bili usmjereni u plakat.

Mali grad usred zemlje razbojnika ostane bez daha.

* * *

No, Frank Cameron nije ostao bez daha; najprije je proklinjao, a onda se zamisli. Duboko je razmišljao, no ipak je mogao razabrati samo jedan jedini put.

A onda pozove nekoliko svojih ljudi. Kad su se okupili pred njegovim pisaćim stolom, Frank Cameron im reče:

– U škrcu smo, mladići. Slistimo li suca i šerifa, zasigurno će se u ovom kraju pojaviti državna milicija. Jeff Bannack će s jakom potjerom stići iz Silver Cityja. Možda će čak u našem okrugu biti proglašeno ratno stanje, tako da će nam i vojska sjesti na vrat. A to bi nas teško pogodilo, jer se sve što imamo nalazi ovdje, u ovom gradu.

– Pa zar ćemo dopustiti da nas prikolju kao ovce? – zapita jedan od Cameronovih ljudi.

Cameron strese glavom.

– Ne možemo to dopustiti – nastavi grubo. – Budemo li mirni,

slistit će nas. Borit ću se. Uzjašite konje i pojašite zemljom. Obidite sve logore i naselja. Svima kažite kako je neki sudac stigao preko Pecosa i kako sutra u zoru namjerava izvršiti jednu smrtnu presudu. I objasnite ljudima što to znači!

— A što to znači, šefe? — zapita jedan.

Frank Cameron bijesno otpuhne i udari šakom po stolu.

— Objasnit ću vam! Načulite uši! Pronese li se glas da u Pecos Benda vladaju red i zakon i da se u našem gradu izvršavaju presude, u ovaj će kraj početi stizati doseljenici u velikom broju. Istočno od Pecosa tisuće ljudi čekaju tu vijest. Čekaju samo na to da se zakon probije dalje od Pecosa prema zapadu. A onda će doći. Jer ovdje ima posvuda zemlje, dobrih pašnjaka, do broga tla za oranice i polja. Ovdje još ima mnogo zemlje, ima je na pet stotina milja ukруг. Neće proteći ni dva tjedna, a ovamo će stići barem tisuću doseljeničkih obitelji. Ti će ljudi surađivati sa zakonom i više ga nitko neće moći zaustaviti. Ta će zajednica uskoro postati jača i moćnija od nas.

Zatihne na trenutak i pogleda svoje ljude.

— Razmislite — reče naposljetku. — Razmislite kako će se stvari razvijati. Do sada još nije nitko našega šerifa zamolio za pomoć niti postavio zahtjev za izvršenje. A onda će sve biti drukčije! Potjernice će početi stizati u velikom broju, jer ovdje žive prezreni i progonjeni ... Ima ih mnogo. Onaj nitkov od našega šerifa će imenovati nekoliko pomoćnika i s njima će se baciti u lov na ljudske glave. Izgubit ćemo naše utočište i morat ćemo odjahati. A morat ćemo jahati daleko, vrlo daleko, na tisuću-

dvije milja odavde kroza zemlju Indijanaca na sjeveru, sve do Montane i Oregona. A budemo li ovdje složni, moći ćemo opet otjerati zakon preko Pecosa i zaustaviti ga na neko vrijeme. Kažite to u svim logorima i naseljima. Neka dođu oni divlji momci, ta ne smiju dopustiti da objese Kinkaida. Konačno, Kinkaid je samo početak. Uspiju li sudac i šerif objesiti ga, u ovaj će kraj provaliti prava bujica doseljenika. Ne posreći li im se, doseljenici će ostati gdje se sada nalaze, a zakon neće ojačati. Odjašite!

Oštro je promatrao svoje ljude.

Ljudi izidu iz Cameronovog urada. Uskoro poslije toga mnogi jahači napuste grad u različitim smjerovima.

No Frank Cameron još je uvijek sjedio za svojim pisačim stolom i razmišljao. Dobro je znao kako je sve što je netom kazao ljudima zapravo sušta besmislica. Zakon se ne može zauvijek zaustaviti.

Frank Cameron je to znao.

No ipak je morao pozvati ljude u borbu protiv zakona. Morao je steći jednu malu vremensku prednost. I njegova je prošlost bila mračna; pobjegao je pred njom i pronašao utočište u ovome kraju. Ovdje se na svoj način probio. Pripadala mu je poštanska linija, hotel, trgovina, salun. Iz Pecos Benda je upravljao trgovinom ukradenim stvarima, opljačkanim nakitom, srebrom i zlatom.

Morao je spasiti što se još spasiti može. Morao je pronaći kupce prije nego što će se baciti u bijeg. A za to mu je bilo potrebno nešto vremena.

Razmišljajući o svemu tome, sve je više osjećao u sebi vruću želju da ugleda mrtva na tlu čovjeka kojemu mora zahvaliti za sve to.

Frank Cameron pomisli i na Colea Rannerhana koji se ranjen nalazi u liječnikovoj kući. Odjednom ga obuzme zabrinutost.

Jim Starr je mogao ubiti Colea Rannerhana. No samo ga je ranio, iako je to za njega bilo opasno.

Frank Cameron odjednom ustane i pride prozoru. Promatrao je liječnikovu kuću na suprotnoj strani ulice. Promatrao ju je zabrinuto.

Pri tome pomisli samo da Rannerhan ne kaže kako mu je htio platiti tisuću dolara da ubije Jima Starra... Silno poželi da ugleda Jima Starra mrtva. Ta je želja u njemu jačala zajedno s opasnošću koju je slutio.

* * *

Grad je ostao miran. Frank Cameron se nije pojavljivao. Jim Starr otpočinje nekoliko sati u svojoj sobi. Odmor ga osvježi. Oporavio se od gubitka krvi u vrlo kratko vrijeme, kako to mogu samo otporni ljudi.

Prilikom večere u restoranu opet se susretne sa sucem i pisarom. Jeli su zajedno i nisu mnogo razgovarali. Hiob Smith naruči jelo u svoju sobu. A onda se rastanu. Jim Starr se vrati u ured. Kada je zatvoreniku pružio večeru kroz šipke rešetke, Robin Kinkaid pokuša još jednom.

— Jime, ubit će vas — reče Kinkaid. — Ljudi u ovom kraju točno znaju što je sada na kocki. Znaju što će se dogoditi ukoliko vam se posreći ova stvar sa mnom. Spriječit će vas. Vjeruj mi! Pusti me na slobodu, Jime! To je najbolji izlaz za vas. Pustite me da pobjegnem. Tako ćete izbjeći sve nevolje.

Jim Starr strese glavom.

— Sve valja platiti, Kinkaide — reče šerif. — Zar možda misliš da

ja uživam u tome? Ali jednom valja započeti. Nisi imao sreće, i taj je početak zahvatio upravo tebe. No jednom valja platiti. Shvati to, Kinkaide.

Kad se okrenuo i napustio prostor sa ćelijama, Kinkaid opet počne divljati i urlati.

Jim zatvori vrata i sjedne za pisaći stol u svojem uredu. Premda se napolju spuštao mrak, nije zapalio svjetiljku. Naprosto je sjedio i razmišljao; osjećao je neku gorčinu u sebi.

— Možda bih ipak morao otići i zaputiti se s Joyce u koju drugu zemlju — promrmlja odjednom. — Možda bih trebao sve to prepustiti drugim ljudima koji će jednom morati započeti. Do đavola... gadna je to stvar. Ne donosi to čovjeku nikakvo zadovoljstvo, već samo gorčinu.

A onda se opet prepusti sumornim mislima.

Oko ponoći ustane, izide pod trijem i pogleda prema salunu.

Tamo je bilo mnogo osedlanih konja. Izgleda da se već mnogo jahača sakupilo u gradu. No, još su uvijek stizali, pojedinačno ispred saluna, a onda bi sjahali.

I u salunu je sve bilo mirno. Iz plesne dvorane večeras se nije čuo zvuk klavira. A Lou Randall, koja inače uvijek pjeva za goste, večeras nije nastupila.

U kućama nisu gorjela svjetla. Jim Starr osjeti napestost što je zahvatila Pecos Bend. Vрати se u svoj ured, zaključa vrata i povuče zasun.

Kad je otvorio vrata predvorja s ćelijama, začuje Kinkaida gdje plače.

— Do đavola, Kinkaide! — reče s prizvukom gorčine u

glasu. — Prihvati to kao čovjek. A još uvijek imaš izgleda! Ukoliko nas ustrijele i oslobode te, ukazat će ti se zgoda!

A onda zaključa vrata i vrati se k pisaćem stolu.

Uskoro netko zakuca. Starr pođe k vratima, povuče revolver i otvori ih. No bili su to sudac i pisar.

— Grad je pun jahača — reče sudac David. — Praviti ćemo vam društvo, šerife. Igrate li šah?

* * *

Kada je prvo sivo svjetlo dana upalo u prostoriju, Jim Starr ugasi svjetiljku, otvori vrata i izađe napolje.

Za njim se pojavi sudac David. Ljudi duboko udahnu prohladni jutarnji zrak. U neko je doba počelo kišiti, a vjetar je svojim zamasima nosio kišu.

— Moramo se naoružati puškama na sačmu — promrmlja Jim.

Sudac David pogleda ulicu u oba smjera. Ono što je vidio nije djelovalo nimalo umirujuće.

Posvuda su uz grede stajali osedlani konji; koliko god su im to dopuštale uzde kojima su bili vezani, pokušavali su se natisnuti u hrpe. Prokisnuli su na kiši što je sipila, a sada ih je plašio i vjetar što je snažno šibao.

U salunu, igračnici i plesnoj dvorani ugase se svjetiljke. Ljudi se natisnu pod trijemovima. Stajali su u skupinama ili pojedinačno. Upravo kao što su stigli u ovaj grad: u većim čoporima ili kao samotnici.

Sada su se počeli posvuda pojavljivati i ljudi Franka Ca-

merona. Ubrzo su se okupili u najveću skupinu što se sastojala od ljudi iz saluna i igračnice i od revolveraša. Bio je to pravi čopor.

A onda se pojavi Frank Cameron. Na sebi je imao tamno odijelo. Povlačio je dimove iz debele cigare.

No sve ostane mirno.

Sudac Bringham David povuče zrak kroz nosnice kao da ga pokušava onjušiti. Jim Starr zapazi kako sucu podrhtavaju nosnice.

A onda sudac strese sijedom glavom.

— Ne — reče škrt — nećemo uzeti puške na sačmu! Već sam se nekoliko puta našao u sličnim situacijama. Jime, zamijete li ti divlji momci da se bojimo, ubrzo će savladati svoje sumnje i odlučiti se na nesretni korak. Samo bez pušaka na sačmu, šerife! Ne bi nam mnogo pomogle. Momci bi u svakom trenutku prihvatili taj izazov. Moraju nešto drugo!

— Što, suče... što?

— Našu čvrstu volju, našu vjeru u snagu zakona. A taj je zakon poput moćnoga brda. Silom čovjek ne može ništa protiv njega. Ne može ga zgaziti, ne može ga pomaknuti u stranu. Veliko je i moćno, ne postoji ništa što bi bilo veće.

Jim Starr polagano izdahne zrak iz pluća.

— Postaje mi vruće — reče.

— Ne budu li ti divlji ljudi zakonom smatrali brdom, već samo hrpom smeća...

Zašuti. Hiob Smith izađe iz hotela.

VIII

Hiob Smith je na sebi imao podulji crni haljetak, košulja mu je bila sniježnobijela, a na ruke je navukao crne rukavice.

Kad je skrenuo udesno, Frank Cameron i moćna skupina Cameronovih ljudi zatvore mu put.

Fran Cameron reče:

– Kamo, gospodine?

Velike plave oči Hioba Smitha čvrsto se usmjere u čovjeka.

– Moram obaviti neki posao – reče mirno. – Uklonite mi se s puta, molim.

Frank Cameron kimne.

– Odmah, gospodine! Znaite, upravljam ovim gradom i želio bih izbjeći svako nasilje. Ogleđajte se, krvniče. Ovdje je više od...

– Ne zanima me to, gospodine – prekine ga Hiob Smith posve mirno, a onda mu pride tako blizu da ga je mogao dotaći rukom. Iz najveće blizine zaviri Franku Cameronu u oči, a ovaj po prvi puta zapazi onaj osobiti izraz u tom pogledu. Nije to nipošto bio gnjevan, prijeteci izraz, ničega od toga nije bilo u tom čvrstom pogledu.

Frank Cameron nasluti nešto posve drugo. Nasluti više nego što je mogao jasno spoznati. No, nasluti to vrlo jasno.

U Hiobu Smithu postojala je jaka vjera u svrhu življenja. Hiob Smith se osjećao pozvanim i predodređenim za nešto, pred čime bi ustuknuo svaki drugi čovjek.

A onda će mu Hiob Smith jednostavno i ugladeno:

– Gospodine! Izvršitelj sam zakona. Odabran sam da kaž-

njavam zločince. Nagrada za zločin je smrt.

– A poginete li vi sada, gospodine? – zapita neki čovjek iza zbijene skupine.

Plave oči Hioba Smitha ostanu posve mirne.

– Kada pošaljem kojeg zločinca u smrt, svaki puta i ja umirem – odgovori ovaj. – U život me ponovno vraća tek moja vjera u pravednost mogega postupka. Nije mi do života. Ipak, živjet ću svoj život dokle budem smio i mogao.

A onda ispruži ruku, položi je Franku Cameronu na rame i odmakne visokog i teškog čovjeka u stranu poput dječaka.

Mirno i nepokolebljivo pođe naprijed.

Svi ga propuste.

Nisu više mogli mrzjeti tog čovjeka, koliko su ga mrzjeli nekoliko trenutaka ranije. Postao je za njih nekako drukčiji; sada ih je više podsjećao na kišu, vjetar, oluju, na plninu. Podsjećao ih je na nešto što želi neka vrhunaravna sila i što čovjek mora prihvatiti.

Ljudi se dojmila činjenica što on nije pokazao nikakvu mržnju, opaku surovost, osveto-ljubivost niti zloradost; u njemu su mogli zapaziti samo snažnu vjeru i duboko uvjerenje da je on određen za nešto što se ne može izmijeniti.

Propuste ga. Onako visok i snažan, nadvisujući ih sve barem za jednu glavu, Hiob Smith mirno prođe između njih, ukoso prijede ulicu i nestane u ulazu staje za iznajmljivanje.

Prođe desetak minuta. Posvuda ispod trijemova ljudi su nijemo i nepokretno stajali.

Čak i stranci, koji su stigli iz sakrivenih logora i naselja i koji su u tu zemlju pobjegli pred zakonom, još su bili skamenjeni.

Kroz mnoge prozore i s kućnih vrata promatrali su oni građani koji su pripadali drugome dijelu grada. Onom dijelu koji je čeznuo za mirom, sigurnošću i novim dobom.

Za desetak minuta Hiob Smith iziđe iz staje za iznajmljivanje s dva osedlana konja. Uzjaše jednu životinju. Morat će projahati ulicom između mnogih grupa surovih i prezrenih ljudi.

S daščanog pločnika netko glasno i oštro poviče:

– Nitkove... učiniš li to, olovom ćemo te raznijeti na komade! Nećemo to dopustiti!

Tu i tamo jave se oštri i promukli glasovi što su izražavali slične prijetnje.

No Hiob Smith se nije osvrtao na njih. Odjaše pred šerifov ured i zauzda konja. Ostane u sedlu i reče mirno:

– Preuzet ću osuđenoga. Šerife, posjednite ga na ovoga konja. Neka mu ruke ostanu vezane na ledima.

Jim Starr, sudac David i pisar John Farrel promatrali su ga nekoliko trenutaka. A onda Jim Starr proguta i kimne. Okrene se i uđe u zgradu. Ostane unutra kojih pet minuta.

A onda šerif izvuče čovjeka koji je naizmjenice urlao, vrištao i jecao. Da, morao ga je poput vreće vući tлом, jer Robin Kinkaid nije htio hodati.

Sudac David i John Farrel pomognu šerifu. Zajedno podignu Robina Kinkaida na konja.

Čovjek se sada odjednom uspravi u sedlu, pogleda naokolo i poviče:

– Nemojte to dopustiti! Pomozite mi! Pomozite mi, proklete kukavice! Namjeravaju me ubiti! Žele mi skinuti glavu! Ta ne gledajte! Pomoć! Ubijte ih! Vama to nije nimalo teško... Ustrijelite ih! Razbijte im lubanje! Nitkovi... Žele me ubiti! A kad sliste mene, dograbit će druge... Mnogi će od vas doći na red, momci!

Vikao je tako glasno i vrištavo da se nije moglo dobro razumjeti što je kazao. Robin Kinkaid, koji je dokazano ubio jednoga čovjeka i bio kriv za smrt drugih ljudi, taj čovjek koji je nastupao tako surovo i bezobzirno, koji je namjeravao podići veliki ranč i nahvatati na stotine tisuća grla stoke, odjednom se slomi, gotovo umre od straha... Sada je izgledao tako jadno da i oni najgori među promatračima osjete nesnošljivu mučninu.

Pred sobom su ugledali kukavicu u najjadnijem izdanju.

Svi su oni, ili gotovo svi, bili opaki momci. Za sobom su ostavili nemile uspomene i s vremena na vrijeme još su uvijek činili zločine. Mnogi od njih nisu ništa vrijedili i nikada neće ništa vrijediti, ali se ipak nijedan od njih ne bi ponašao tako jadno. I u najtežem bi trenutku ipak imali ponosa.

Kad su čuli Robina Kinkaida kako jadno vrišti, odjednom su ga prezreli. Čak su i zamrzjeli Robina Kinkaida.

Zasigurno bi sve ispalo drukčije da im je Kinkaid mirno i prkosno doviknuo:

— Hej, mladići, namjeravaju me poslati u pakao! Zar ćete to dopustiti, mladići?! Znajte da sam ja samo početak! Izgleda da bi mi vaša pomoć sasvim dobro došla!

Ne bi trebalo da kaže ništa više ni drukčije.

Sigurno bi mu pomogli. Tada, bi znali da će pomoći čovjeku svojega soja, prkosnom buntovniku, prezrenom i progonjenom koji pljuje u lice cijelome svijetu.

Ipak, pred očima im se našla samo plačljiva hrpa jada i očaja.

I odjednom se dogodi ono... Neki visoki, plavi, divlji i prepredeni čovjek iz Wichite, koji je u ovom kraju bio poznat kao Wichita-Slim, gnjevno ispljune. A onda povuče hlače nešto na više i glasno reče:

— Do đavola i s njim! Nije vrijedan da čovjek jednu jedinu misao utroši na njega. Možda se može raspravljati o tome smiju li opaki imati kakvo mjesto na ovome svijetu. Možda se može raspravljati o tome što je uopće zlo... No jedno je sasvim sigurno: za kukavice je ovaj svijet predobar!

Nakon tih riječi napusti pločnik, pride konju, gipkim skokom se baci u sedlo tako da je životinja malo popustila pod njim, a onda je okrene i odjaši. Tri-četiri njegova prijatelja pođu za njim. A onda im se pridruže i drugi ljudi, pojedinačno ili u skupinama.

Frank Cameron je sve to promatrao. Zamijeti kako se cijeli skup razilazi. Htjede ih sve zadržati i održati im huškački govor.

Ubrzo mu, međutim, postade jasno da to više ne bi imalo nikakva smisla.

Osim toga, nije se htio previše razgoličiti. Nije isključeno da s one strane Pecosa već čeka potjera od sto ljudi da bi mogla upasti u ovu zemlju. Frank Cameron baci svoju cigaru, okrene se i nestane u hotelu. Buka jahača što su se udaljavali iz grada sve se više stišavala. Tišina se opet spuštala na grad.

Odjednom izidu građani iz svojih kuća i radnji. Ugledaju Hioba Smitha kako s osuđenikom jaše ulicom prema izlazu iz mjesta. Iza njih zapaze suca Bringhamu, Davida, njegovog pisara, šerifa i liječnika koji se pridružio skupini.

Sada se i ljudi pridruže skupini.

Isprate Hioba Smitha iz grada sve do velikoga stabla pokraj groblja.

A tamo stanu u veliki polukrug.

* * *

Pljačkaški pohod Racea Calgaryja u Meksiko bio je vrlo uspješan. Zajedno sa svojim ljudima među brežuljcima pokraj Pecosa po posljednji put podigne svoj logor 27. srpnja 1868.

A sutra će u Pecos Bend.

Logor Racea Calgaryja bio je velik. Odjahao je u Meksiko s pedesetak divljih momaka. A sada mu je preostalo trideset i osam ljudi. Ostale je izgubio preko, u Meksiku. No divlji se čopor nije tužio zbog svojih gubitaka. Vitezovi razbojnici, teksaški pljačkaši nisu to nikada radili. Uvijek su imali

pred očima brzu i nasilnu smrt.

Pljačkaški pohod još se jednom dobro isplatio.

Opljačkali su tisuću kilograma srebra u polugama. Oteli su sto vrijednih rasplodnih kobilja najbolje pasmine i iz najbolje ergele. Za sobom su vodili karavanu tovarnih životinja koje su bile teško opterećene plijenom: nakitom, umjetničkim predmetima iz doba Španjolaca, skupocjenim tkaninama, sagovima, začинима i drugim stvarčicama. Opljačkali su i velik broj srebrom optočenih sedala, vrijednih čitavi imutak.

Već su danima putovali sa svojim plijenom. Odavna su se riješili svih progonitelja i zameli tragove.

Logor što su ga sada podigli za njih je bio logor radosti. Znali su da će im džepovi uskoro biti prepuni novaca i da će u Pecos Bendu moći zadovoljiti sve svoje potrebe.

U dolini između brežuljaka rasplamsalo se nekoliko vatri. Gore, na hrptovima, stajali su stražari. U oborima od užadi kretale su se životinje. Kuhari su pripremili dobar obrok. Ljudi su se nasitili, i sada su sjedili, pili, pušili, kockali i odmarali se.

Race Calgary je sjedio pod stablom. Bio je zadovoljan zbog uspješne pljačke.

Dobar sam razbojnik, pomisli. Da sam htio, za mnom bi pošlo tisuću divljih momaka. Stigli bi iz cijeloga Zapada samo da bi mogli jahati sa mnom. A preko, u Meksiku, pridružilo bi nam se još nekoliko tisuća. Da, mogao bih opljač-

kati pola Meksika. A možda ću to jednoga dana učiniti.

Iz misli ga prene povik jednoga stražara. Uskoro zatim primi vijest da je stigao Frank Cameron. Nekoliko trenutaka kasnije Frank Cameron zauzda konja pred njim i sjaše.

Race Calgary je znao da taj posjet mora nešto značiti. Cameron nije prevalio udaljenost od dvadeset i pet milja samo zbog vlastitoga užitka.

Frank Cameron šeširom otrese prašinu s odjeće, razgiba noge, a onda zareži promuklim glasom:

– Bilo je to prokletlo jahanje kroz noć. Ova je zemlja puna čegrtuša i vukova... Surova je poput pakla. Sretan sam što sam pronašao tvoj logor, Race. Do đavola i ta surova zemlja!

– Ona nas štiti – progunda Calgary. A onda odmah zapita: – Što te je natjeralo u sedlo, Frank? Zar si htio proznojiti prekomjernu težinu? Ili si pročitao u novinama kako smo ovaj put imali sreću?

Cameron uzvratu suho:

– Ne zanima me tvoj plijen, Race. Dugo te nije bilo. Neke su se stvari izmijenile. Zakon je stigao preko Pecos. U Pecos Bendu se nalazi sudac Bringham David. Sa sobom je doveo i Hioba Smitha, krvnika. Prije pet dana obješen je Robin Kincaid zbog nekog zločina što ga je počinio u Arkanzasu. Etô, htio sam te obavijestiti o svemu.

Sada ga Frank Cameron točno i opširno obavijesti i završi riječima:

– Vijest se brzo raširila. Već dva dana kasnije stigle su iz

Silver Cityja prve kolone dose-
ljenika preko Pecos. Svaki
dan ih dolazi sve više. Istočno
od Pecos ljudi su zacijelo
samo očekivali trenutak kada
će zakon prijeći preko rijeke.
Kada su čuli da su Trimbleovi
lišeni slobode, ljudi na istoku
su još više načulili uši. A kad je
i u Pecos Bendu izvršena jedna
smrtna presuda, ljudima je sve
postalo jasno. Pristižu jatimice.
Pecos Bend se više ne može
prepoznati. U međuvremenu je
stigla i vijest da je Jesse Chis-
holm prešao preko Crvene ri-
jeke i da će svoje stado zasi-
gurno otjerati preko Cana-
diana i Cimarrona. A onda je u
Dodge Cityju. Race, svršeno je
s nama. Prodat ću poštansku
liniju, a hotel, trgovinu i plesnu
dvoranu sam već prodao. Ustu-
pio sam i svoje trgovačke ugo-
vore i sve sam pretvorio u no-
vac. Uskoro ću napustiti zem-
lju. Došao sam ovamo samo
zato da bih te upozorio. Ne od-
lazi u Pecos Bend sa svojim pli-
jenom. Odvuci ga dalje prema
zapadu i potraži tamo kupce.
Sa mnom više ne možeš nači-
niti nikakav posao.

Cameron zašuti. I Race Cal-
gary je šutio dovoljno dugo.

Tek nakon podulje šutnje
reče mirno i s izrazitim prizvu-
kom prezira u glasu:

— Frank, izgledaš poput pra-
voga čovjeka i uvijek sam te
držao odlučnim i velikim mom-
kom. No sada mi se ipak čini
da si se predao bez borbe. Do-
pustio si da te sliste jedan šerif
i jedan sudac.

Frank Cameron se nimalo ne
uzbudi. Ostane miran i opu-
šten.

— Pokušao sam sve što sam
mogao — reče. — Nahuškao
sam Colea Rannerhana na
Jima Starra. No Rannerhan je
zatajio. A onda sam pozvao u
grad sve one divlje momke.
Htjeli su spriječiti smaknuće i
otjerati šerifa i suca preko Pe-
cosa. No, Kinkaid se ponio po-
put plačljive žene. Time je na-
vukao na sebe prezir onih gru-
bijana. Trebalo je da se ti sa
svojim ljudima nađeš tamo,
Race. Najbolji i najodlučniji
mladići bili su s tobom. A šerif,
sudac i krvnik bili su doista
neustrašivi i odlučni. Ne mogu
ti to više opisivati, Race. Bilo je
to nešto što se ne može opisati,
a ipak se osjećalo.

Cameron zašuti, a onda obo-
jica stanu razmišljati. Napos-
ljedku ga Race Calgary zapita:

— A zar inače nemaš nikak-
vih želja, Frank? Zar ćeš se
naprosto poput premlaćena
psa povući podvijena repa i
bez ikakvih želja?

Frank Cameron zaškripi zu-
bima. Calgary primijeti da
teško diše, a u svjetlu vatre za-
pazi da Frank Cameron drhti
cijelim tijelom.

— Želio bih vidjeti Jima
Starra mrtvog — konačno će
Cameron. — Jim Starr je čov-
jek koji nas je povukao za nos.
Nagovorio nas je da žrtvuujemo
Trimbleove. Lukavo se ponio. A
onda je pozvao suca Davida
preko rijeke i svakim je danom
postajao sve jačim. Race, Jim
Starr bi već sada mogao saku-
piti jaku potjeru kad bi to htio.
Pecos Bend ima novoga grado-
načelnika i mnoge nove gra-
đane. Jim Starr je pobijedio u
ovoj igri. Želio bih da mu ne
ostane ništa od njegove pob-

HITCHCOCK

bira za vas

**Na 144 stranice najbolje kriminalističke pri-
povijetke poznatih svjetskih autora u iz-
boru Alfreda Hitchcocka!**

jede. Želio bih ga vidjeti mrtva.

Race Calgary ustane i reče posve hladno:

— Pa dobro, Frank! Ubijmo ga! I nemojmo to više odgađati. Odjašimo odmah tamo. Jim Starr nas ne smije dugo čekati. Izvucimo ga pred koltove. Zavrjedio je to. A to sam mu i obećao. Već sam mu kazao da ću ga ubiti postane li neugodan tebi... Ta ti si mi jatak. A sada ti je postao doista neugodan, zar ne?

Ljudi u logoru u međuvremenu su prestali dokoličariti. Poustajali su čak i oni koji su već legli na spavanje. Svaki je od njih načuo po koji dio razgovora. Sada im je bilo jasno da nešto nije u redu.

Race Calgary im se obrati glasom suhim poput baruta:

— Poslušajte me, momci — započne, a onda zašuti i pričekava dok se ljudi nisu skupili u zbijeni polukrug oko njega. — Mnogo se štošta izmijenilo u Pecos Bendu. S našim plijenom ne možemo više onamo. Poći ćemo na sjeverozapad sve do Santa Fea. Dugačak je to put, no u Santa Feu moći ćemo dobro prodati naše blago.

Ponovno zašuti i pogleda nekog snažnog momka.

— Steve, ti ćeš povesti mlađice i vodit ćeš ih dok se ja ne vratim. Načinit ćete velik luk oko Pecos Benda, a onda ćete udariti starim putem za Santa Fe. Za nekoliko ću vas dana sustići. Frank Cameron će zaci-jelo doći sa mnom i pomoći nam u Santa Feu da bi što bolje prodali naš plijen. Zar ne, Frank? Učinit ćeš to za nas? Pomoći ćeš nam još jednom sa

svojim vezama i posrednicima?

Frank Cameron je oklijevao, no konačno ipak kimne.

— Pokušat ću.

Neki čovjek oštro poviče:

— Do đavola... zašto da odmah svi ne odjašemo u Pecos Bend... zašto da taj grad ne strpamo u džep prsluka? Otjerat ćemo taj zakon još jednom preko Pecos! Pridružiti će nam se barem sto sjajnih momaka, jahat će s nama!

Sada su svi promatrali vođu Racea Calgaryja.

Ovaj samo strese glavom.

— Prekasno je — reče ovaj.

— Naravno, mogli bismo još jednom otjerati zakon preko rijeke i zavladatai Pecos Bendom. Ipak, tada bi šerif Jeff Bannack došao s čitavom malom vojskom. I slijedio bi nas sve do Santa Fea. Možda bismo tada ostali bez plijena što smo ga dobrano platili prolivenom krvlju u Meksiku.

Okrene se Franku Cameronu.

— Nas dvojica ćemo sada odjahati! Dobit ćeš svježeg konja. Kažem ti, imamo sjajne konje.

Tako je i bilo.

Pošto su prevalili kojih desetak milja grubom zemljom, zastanu na trenutak i ostave konje da se malo ispušu. Sjašu, protegnu noge i zapale.

Frank Cameron zapita:

— Što namjeravaš poduzeti, Race? Imaš li kakvu zamisao. Kaži mi nešto o tome. Ne možemo naprosto odjahati u Pecos Bend i izvući Jima Starra pred cijevi naših revolvera. Za samo nekoliko dana Pecos Bend je postao sasvim drukčiji

grad. Jedva da se u njemu nalazi itko od mojih pouzdanika. Građani s obiteljima sada upravljaju gradom. Formirali su i građansku miliciju. Nitko u Pecos Bendu ne smije nositi oružje. Svi se lokali zatvaraju u ponoć. Pecos Bend je vrlo brzo postao sasvim drukčiji grad, tako reći preko noći. Mojim momcima se to sve manje sviđalo. Mnogi su zahtijevali da ih isplatim a onda su odjahali. Prema tome, u Pecos Bendu ne možemo nasrnuti na Jima Starra.

– Nećemo to ni pokušati Frank – progunda Race Calgariy. – Znam mjesto koje neobično privlači Jima Starra. Pričekat ćemo ga kod Joyce Neil. Zasigurno ga nećemo morati čekati duže od dva dana. Prikliješt ćemo ga u Joyce Neil. Dugo već znam da ga tamo mogu uhvatiti, kada i kako mi padne na um. Krenimo. Uskoro ćemo stići.

Kada se razdanilo, stignu na lanac brežuljaka s kojih je pucao pogled na farmu Joyce Neil. Potraže prikladno mjesto, odvedu svoje konje na jednu pošumljenu terasu, a onda prilegnu za sat-dva. A kada je sunce već odskočilo na nebu, počnu promatrati farmu. Nešto poslije podneva Race Calgariy se pripremi. Reče Franku Cameronu:

– Sada ću odjahati dolje, Frank. Puškom ćeš moći pogoditi svaki cilj tamo dolje. Nećemo se izlagati nikakvoj opasnosti. Ne bojim se Jima Starra, nipošto! Vjerujem da ću ga moći slistiti revolverom. Pa ipak, čovjek nikada ne zna... Brz je, na glasu je kao revol-

veraš. Možda bi me mogao raniti. Neću se izložiti toj opasnosti. Kada stigne, izići ću pred njega i kazati mu zašto treba da umre. Mora to saznati. Mora shvatiti da se naše prijetnje obistinjuju. A onda ću zapucati, Frank!

Nakon tih riječi, Race Calgariy se vine u sedlo i odjaše.

Poslije podne je već poodmaklo. Bilo je to 28. srpnja 1868. godine, zapadno od Pecosa.

IX

U to se doba i u Pecos Bendu pročulo kako je Franc Cameron noću napustio grad. Njegova poštanska linija, hotel, salun, igračnica i plesna dvorana dobili su odjednom nove vlasnike koji su mogli predložiti uredne kupoprodajne ugovore.

Sudac David i šerif Jim Starr upravo su razgovarali o tome u šerifovu uredu. Sudac se požali:

– Umakao nam je prije nego što smo uspjeli dokazati jaštaštvo, njegove mračne poslove i zlodjela... prije nego što smo uspjeli pokrenuti sudski postupak protiv njega.

Jim Starr samo kimne na sučeve riječi.

– Frank Cameron je uvijek bio sklizak poput jegulje. Mnogo znam o njegovim poslovima. Pa ipak, dokaze ne bih mogao tako brzo pribaviti.

Tek što to doreče, netko zakuca na vrata: ude Tom.

– Morate poći k liječniku – reče Tom. – Cole Rannerhan želi razgovarati s vama.

ŽIVOT
ljubavni
roman izlazi
svakog tjedna
(u utorak)
cijena
7 dinara

LASO
vestern roman
izlazi
svakog tjedna
(u petak)
cijena 7 dinara

TRAG
biblioteka
kriminalističkih
romana izlazi
svakih 14 dana
cijena 10 dinara

POPAJ
strip-zabavnik
izlazi svakih
14 dana
(u ponedjeljak)
cijena 5 dinara

SIRIUS
biblioteka
znanstvene
fantastike
izlazi svakog 5.
u mjesecu
cijena 10 dinara

ALAN FORD
super strip
izlazi
svakih 14 dana
(u srijedu)
cijena 6 dinara

TOM I JERRY
Vrtrep-strip
za djecu izlazi
svakih 14 dana
(u srijedu)
cijena 5 dinara

Jim Starr i sudac David odmah odu. Liječnik ih bez riječi uvede u bolesničku sobu.

Cole Rannerhan je ležao u postelji, no bio je samo sjena oroga što je nekoč bio. Gornji dio tijela bio mu je povijen, jer mu je Jim Starr prostrijelo oba ramena.

Neko je vrijeme promatrao Jima Starra pogledom što je bio ispunjen gorčinom i gotovo nekom pomirenošću sa sudbinom.

— Bio sam uvjeren da ću te moći slistiti, šerife — reče Cole. — A sada ću zasigurno ostati bogalj.

— Neće biti tako strašno, Cole — reče Will Miller. — Samo što nikada više nećete moći brzo povući revolver. Moći ćete se baviti samo poštenim poslom. Za nekoliko tjedana moći ćete opet pokretati ruke. No isprva će biti teško. A za nekoliko mjeseci moći ćete oprati vrat, iščešljati kosu i obaviti mnoge druge poslove.

Cole Rannerhan pogleda Jima.

— Hoćeš li me optužiti, Jime Starr?

Jim kimne.

— Namjeravao si me ustrijeliti, jer nisam htio pustiti na slobodu Robina Kinkaida, zar ne? Tko puca u šerifa u namjeri da oslobodi zatvorenika, mora zbog toga ispaštati.

Cole Rannerhan kimne. Sada pogleda suca Davida.

— Osudit ćete me, zar ne?

— Tako je — promrmlja sudac. — Ukoliko te porotnici proglašavaju krivim, poslat ću te na prisilni rad u trajanju od nekoliko godina u neki kazneni zavod.

— Nitkov... — promrsi Cole Rannerhan žestoko, no pri tome nije mislio na suca. Zavaljivali se nauznak, sklopi oči i gotovo prostenje: — Prokleti nitkov! Ponudio mi je tisuću dolara... da bih slistio šerifa. Trebalo je da ustrijelim Jima Starra, izbavim Kinkaida iz zatvora i pustim ga na slobodu. A on mi je obećao da ću za to dobiti tisuću dolara i voditi Kinkaidov ranč umjesto njega. A onda je pobjegao. Napustio je grad, no prije toga je rasprodao svu svoju imovinu. Liječnik mi je kazao da se više ne nalazi u Pecos Bendu.

Sudac David kimne.

— Govoriš li o Franku Cameronu, moj mladiću? — zapita blago.

— Tako je! — promrsi Cole Rannerhan. — Nije mi dao ni obećanih tisuću dolara. Zašto ste zapravo dopustili tom nitkovu da pobjegne?

Sudac David se uspravi.

— Moj divlji mladiću — reče zlovoljno — trebalo je da nam prije kažeš da te on poticao na ubojstvo, na pokušaj ubojstva šerifa. Bio je to besprijekoran dokaz protiv njega. Sada bi već sjedio u zatvoru.

— Nadao sam se da će mi pomoći — opet prostenje Cole Rannerhan. — A sada je nestao. Naprosto me je ostavio na cjedilu. Suče, želio bih dati izjavu kao svjedok. Izjavljujem u zapisnik da mi je Frank Cameron obećao tisuću dolara ukoliko ustrijelim šerifa i oslobodim Kinkaida.

— To je sasvim dovoljno — uzvratiti sudac David. — Poslat ću ti mojega pisara, mladiću.

Okrene se Jimu Starru.

— Možemo li još uhvatiti Franka Camerona?

Jim polagano kimne.

— Možda — uzvratil. — Zasi-gurno bježi u Meksiko. Ukoliko ga je nešto zadržalo, možda ću ga još uhvatiti. Rado ću to učiniti.

Pogleda Colea Rannerhana.

— Kad sam se onomad izlo-žio opasnosti i samo te ranio, znao sam da iza tebe stoji Frank Cameron, znao sam da ti je ponudio nagradu. U redu, potražiti ću Franka Camerona. Otprilike znam kamo je odja-hao.

Sada se sve oči usmjere u Jima.

Ovaj se ozbiljno nasmiješi.

— Uvijek sam razmišljao o Raceu Calgaryju — reče pola-gano. — Race Calgary zacijelo nije daleko od Pecos Benda.

Calgary ima uza se pedeset surovih momaka. A susretne li se s Frankom Cameronom, go-spoda će zacijelo porazgova-rati o zajedničkom planu. Franka Camerona zateći ću u Calgaryja.

* * *

Kada se Race Calgary pribli-žio kući Joyce Neil, u dvorištu mu pride dječak i uperi u njega drvenu pušku.

— Ruke uvis! — poviče Ollie.

Race Calgary se zaustavi i pogleda dječaka.

— Što imaš protiv mene, še-rife? — zapita ga opušteno.

— Otjerat ću sve razbojнике do đavola, a vi ste razbojnik. Majka mi je to kazala. A ja je štitim.

Na vratima kuće pojavi se Joyce Neil. Race Calgary zami-jeti kako se ponosno i odbojno

uspravila i na svoj osobiti na-čin zabacila glavu.

— Ollie, dodi u kuću! — po-zove ga oštro.

— Najprije moram otjerati iz dvorišta ovoga čovjeka — uzv-rati dječak.

— Dodidi ovamo, Ollie! Smje-sta!

Dječak je poslušao.

— Ta, napravio sam pušku i dovoljno sam velik — pro-gunda.

— Sada ćeš odmah poći u svoju sobu, jer me nisi poslu-šao — ljutito mu reče majka.

A onda žena pogleda Racea Calgaryja koji je sjahao i zapu-tio se pravo k njoj. Smješkao se.

— Već sam se najavio — reče ovaj. — Kazao sam vam da ćete me pozvati k stolu prili-kom idućega posjeta, Joyce. Eto, stigao sam! Smjestit ću konja u staju. A onda ću doći u kuću. Želio bih da me poslužite kao prijatelja.

Čovjek se još smješkao, no Joyce primijeti neprikrivenu prijetnju u njegovu ponašanju. Neko je vrijeme zurila za njim, sve dok nije nestao u staji, a onda umiri psa koji je divlje la-jao.

Joyce se sada žustro poza-bavi svojim poslovima. Ubrzo se pojavi Calgary i na nekoliko trenutaka zastane u otvorenim vratima kuće.

— Uistinu pružate radostan prizor, Joyce — promrmlja.

— Dobra žena za štednja-kom, dobra kuća, pravi dom, sasvim ugodno mjestance... Svaki čovjek to poželi s vre-mena na vrijeme. Što će još biti osim kave?

— Kolač sa sirupom od ja-vora — uzvratil Joyce.

– To je ono pravo za mene – uzvratí Calgary. A onda joj se približi i zaustavi se tik do nje. Podigne ruku i vršcima prstiju joj lagano prođe preko kose, a onda preko ramena. Joyce se ne okrene. Neko je vrijeme stajala nepokretno kao da se skamenila.

Čovjek se sada tiho nasmije, okrene se i dohvati stolac. Pri- nese ga k prozoru i sjedne.

– Zar vas progone, gospo- dine Calgary? – zapita ga Joyce. – Sjedité tamo pokraj prozora i promatrate put. Zar vam je koji šerif na tragu? Ta, došli ste u moju kuću da biste se odmorili i opustili. Htjedoste uživati u kavi i ugodno po- razgovarati sa mnom. A sada sjedité tamo i promatrate put! Pa zar se vaš život sastoji u tome da se morate neprestano osvrnati i preko ramena proma- trati jesu li vam progonitelji za petama?

Calgaryju Calagaryju se ras- plamsa gnjev. No, opet se nas- mije sasvim tiho i naoko opu- šteno.

– Progonitelji? – začudi se. – Pa tko da me progoni u zem- lji u kojoj sam ja kralj? Joyce, kad bih samo želio, mogao bih zauzeti Pecos Bend i prognati zakon preko rijeke. Sto surovih momaka bi pojahalo sa mnom, a za nekoliko dana imao bih ih u sedlima ravne dvije stotine. Za tjedan-dva taj bi se broj po- peo na četiristo. Joyce, mogao bih se pobuniti protiv Unije i započeti pravi pravcati rat. Da, mogao bih! Čovjek sam za ko- jim će svi rado poći!

– Ukoliko je tako, onda zloupotreblijavate vaše sposob-

nosti – uzvratí Joyce i opet se okrene k štednjaku.

Calgary je neko vrijeme šu- tio, a onda je zapita:

– Jim Starr se zacijelo os- jeća velikim pobjednikom?

– Izvršio je svoju dužnost – mirno mu odgovori Joyce.

– Čovjek je kojega ljudi poš- uju.

– A vi ga volite? – zapita je lukavo.

Joyce mu ne odgovori od- mah. Najprije stavi tanjur s ko- lačem na stol i donese sve ost- ale potrebne stvarčice.

– Jelo je gotovo, gospodine Calgary – reče čak pomalo osornim tonom. – Dobili ste što ste željeli: jelo u mojoj kući za mojim stolom.

Calgary se ni ne osvrne na njezine riječi.

– Volite li ga, Joyce? – za- pita još jednom.

Sada mu žena odgovori sas- vim glatko:

– Volim ga. Rado ću mu postati ženom. Ollie će dobiti dobrog oca koji će od njega načiniti čovjeka. Sretna sam što Jim Starr postoji i što će mi postati mužem. Je li to do- voljno jasno, gospodine Cal- gary?

– Sasvim dovoljno – kimne čovjek. Još jednom pogleda kroz prozor, a onda sjedne k stolu.

– Sjednite pokraj mene, Joyce, pravite mi društvo – pozove je.

Joyce polagano sjedne na sto- lac nasuprot razbojniku. Cal- gary je pogleda čudnovatim pogledom, a onda se baci na jelo. Bio je uistinu gladan.

– Čovjek ne može imati sve na ovome svijetu, Joyce –

promrmlja žvačući. — Ne mogu dobiti vas, a za mene je to bolno. Ali ni vi, Joyce, nećete dobiti sve što želite. Nećete postati ženom Jimu Starru, Joyce. Došao sam ovamo da ga sačekam i ubijem.

Reče to posve mirno i opušteno. Njegove su riječi djelovale zloslutno i neumoljivo.

A onda dohvati još komad kolača i prelije ga sirupom.

Joyce Nell odjednom osjeti neku paralizirajuću slablinu u nogama.

Nekoliko se trenutaka nije mogla pomaknuti, pa čak ni disati. Učini joj se da joj se srce pretvorilo u neživi kamen.

A onda ustane.

Uspije se ponosno nasmiješiti.

— Nisam nimalo zabrinuta za Jima Starra. Svakako je bolji. Izidete li pred njega ispred moje kuće, savladat će vas. Pokušate li ga ubiti, ubit će vas. Ishod te borbe nimalo me ne zabrinjava.

Calgary se naceri.

— Sjajna si, Joyce — reče. — Osobito sam počašćen time što vjerujete da ću ga dočekati pred kućom. Doista sam počašćen! Čovjeka ne može ništa povrijediti više nego kad ga žena smatra kukavicom. Pa dobro, hoće li Jim Starr danas doći?

— Ne znam — reče Joyce.

Iz ormara dohvati tanjur, stavi na njega komad kolača i prelije ga sirupom. A onda pride vratima što su vodila u dječakovu sobu.

— Moram dječaku odnijeti jelo — reče mirno.

— Ostavite vrata otvorena, Joyce — naredi joj Calgary.

Joyce kimne. Uđe u sobu i stavi tanjur na stol. Ollie je potrbuške ležao na svojoj postelji zagnjurivši lice u jastuk. Zacijelo je cmizdrio.

— Dodi Ollie — reče mu Joyce. — Ovdje ti je kolač.

— Neću, neću... — promrmlja u jastuk.

Joyce mu pride, sagne se k dječaku i brzo prošta:

— Calgary čeka Jima da bi ga ubio. Iskradi se kroz prozor, Ollie, i potrči u grad. Moraš upozoriti Jima da je Calgary ovdje i da ga čeka.

Kad je izrekla te riječi, zapazi da se Ollie trznuo. Shvatio je njezine riječi.

— Pa dobro, Ollie, onda nemoj, ostavi... — reče naglas i opet se udalji od postelje.

X

Ollie se iskrade kroz prozor. Dječak je točno shvatio što majka zahtijeva od njega.

Za Ollieja je Jim Starr bio najveći i najbolji čovjek na kugli zemaljskoj. I već je shvatio da će mu Jim biti ocem. Smatrao je da je to sasvim u redu. Jedva da se uopće sjećao svojega pravog oca. Kada se dogodila nesreća, bio je još sasvim malen.

Ollie se trčeći zaputi u grad. Trčao je oko podnožja jednoga brežuljka tako da ga nitko iz kuće nije mogao zapaziti. Dječaci su izdržljivi i žilavi poput psa. Desetak milja do grada Ollie bi zacijelo prevalio za kratko vrijeme. No, kada je obišao brežuljak i stigao na put za Pecos Bend, s brežuljka se spusti jedan jahač.

Ollie zastane i prepozna Franka Camerona. Bio je dovoljno mudar i nije ni pokušao pobjeći jahaču. Pričeka da Cameron zauzda svojega konja. Morao je dobrano podići glavu da bi mogao pogledati tog velikog čovjeka na golemom konju.

— Kamo ćeš, mladiću? — zapita Frank Cameron.

— U Pecos Bend, gospodine.

Cameron se zlovoljno nasmiješi i kimne.

— Tako sam i mislio, mladiću. Ali ništa neće biti od toga!

Sagne se u sedlu i brzim zahvatom podigne Ollieja na konja. A onda opet potjera životinju uzbrdo i pokaže se na trenutak na rubu terase.

Dolje, na vratima kuće, stajao je Race Calgary. Kada je prepoznao Franka Camerona s dječakom ispred sebe u sedlu, zadovoljno domahne rukom i opet se vrati u kuću.

* * *

Jim Starr je jahao brzo, nije štedio konja. Htio je do mraka prevaliti još komad puta. Farma Joyce Neil mu se nalazila usput. A onda će krenuti na jug i odjahati do Jessea Willowa i njegovih ljudi. Pomoći će mu da pretraži ovaj kraj, s kojeg će visokog mjesta vjerojatno zapaziti logorske vatre Racea Calgaryja.

Jedno je sigurno: ukoliko se Calgary dovoljno približio Pecos Bendu, te će se noći negdje vidjeti logorske vatre.

Kada je sunce užarilo nebo na zapadu i kada je danje svjetlo zaprijetilo da će se izgubiti u sumraku, Jim Starr do-

jaše pred kuću Joyce Neil, zauzda konja i pozove u pola glasa:

— Joyce, gdje si?

A onda ga začudi što nigdje ne vidi psa, niti ga je čuo da bi zalajao.

Jim odjednom osjeti opasnost. Odmah se baci iz sedla i otkotrlja se u stranu.

— Joyce! — pozove ponovno.

A onda ugleda Racea Calgaryja kako se pojavio iza ugla kuće. Prekrižio je ruke na grudima. Reče posve mirnim glasom:

— Ne brini za Joyce, lovče na razbojнике! Kad sam te vidio da dolaziš, izgurao sam je iz kuće kroza stražnja vrata. Zatvorio sam je u sušu. Nisam je vezao, niti sam joj zapužio usta.

— A gdje je Ollie? — zapita Jim. Desna mu se šaka sada nalazila nad drškom revolvera, oštrim je pogledom promatrao okolicu.

— Dječak je pobjegao. Niste se susreli, jer se zacijelo pošao kojim prećacem. Sasvim smo sami, šerife!

Polagano načini nekoliko koraka, tako da je sada iznad ramena Jima Starra vidio onaj brežuljak s terasom na kojoj je ležao Frank Cameron s odapetom puškom.

Race Calgary još zamijeti kako je cijev puške bljesnula na posljednjem svjetlu sunca. Znao je da je sada Camerona meta, i upravo je zbog toga bio tako miran, osjećao se sigurnim, nadmoćnim i posve bezbrižnim.

Jim Starr je za njega bio mrtav čovjek.

Pogleda šerifa.

— Veliki šerif i pobjednik! — zausti posprdno. — Uspio si, Jime. Sve si nas lijepo uvalio. Trimbleove, Kinkaida, Colea Rannerhana... Čak si i Franka Camerona uništio i otjerao do đavola! Dovukao si suca preko Pecosa i uspjelo vam je da objesite jednoga ubojicu a da vas pri tome divlji momci nisu rastrgali na komade. Lijep je to uspjeh, velika hrabrost i odlučnost! A sada je bujica doseljenika navrla u ovu zemlju. I ti zacijelo već pomišljaš na ranč, na ugodan život pokraj lijepe žene. Ali ništa od toga, gospodine! Umrijet ćeš ovdje, lovče na razbojнике! Jesi li shvatio da je s tobom svršeno i da ćeš ovdje poginuti!

Jim Starr ga čvrsto pogleda.

— Race — uzvratí ponešto napeto — ukoliko mi nisi namjestio stupicu... ukoliko ću se boriti samo s tobom, neću poginuti ovdje. Ti ćeš biti mrtav.

— Jesi li siguran, Jime?

— Sasvim! Ja zastupam zakon i odavde čovjeku samopouzdanje. Race, posegneš li za revolverima, mrtav si! Bit ću brži i točniji. Dakle, nemoj ni pokušati! Sada ću doći, Race, da ti oduzmem koltove.

Jim Starr se pokrene.

Ruke Racea Calgaryja naglo se spuste. Šake mu se nađu na dršcima revolvera.

Jim Starr povuče svoj stari revolver.

U tom trenutku s terase na brežuljku odjekne hitac.

Tane udari u krov kuće. Bio je to jedan hitac. Strijelca na brežuljku zacijelo je nešto spriječilo, omelo ga.

No Jim Starr nije mogao razmišljati o tome. Nije mu to čak

ni doprlo do svijesti. Isuviše je posla imao samo s jednim zadatkom: održati se u životu.

Ipak je to bilo lakše nego što je mislio, jer se Race Calgary previše oslonio na pušku Franka Camerona. U povlačenju ga Jim Starr prestigne za onaj presudni djelić sekunde, o kojem su u ono divlje doba revolveraških dvoboja ovisili toliki životi.

Jim Starr pogodi razbojnika Racea Calgaryja prvim hicem.

A onda se baci u stranu, jer je sada onaj strijelac iz puške opet otvorio paljbu s brežuljka.

U tom trenutku sjena se spusti na mjestu pokraj kuće. Strijelac na brežuljku nije više mogao razabrati gotovo ništa.

No još je pucao... divlje i nasumce, kao da se izbezumio.

Jim Starr se otkotrlja do konja, jednim se skokom vine u sedlo i trgne životinju. Obode je i odjaše k brežuljku.

Na terasi brežuljka još su sijevali plamičci iz puščane cijevi. Ipak, nijedno tane ne pogodi Jima. Iza dva ili tri taneta osjeti tek vrtlog vrućega zraka.

U mraku potjera konja uzbrdo.

A onda jedno tane pogodi konja. Životinja padne, a Jim spretno iskoči iz sedla i skotrlja se svega nekoliko metara nizbrdo. Odmah skoči na noge i počne se uspinjati. Još samo nekoliko metara... Kad se bacio preko ruba terase, u blizini pojuri neki konj prema istočnom kraju terase.

Dišući teško, Jim izvuče kolt i ispuca cijeli bubanj. Životinja padne i odbaci jahača.

A onda opet zavlada tišina.

Sada Jimu dopre do ušiju plač dječaka. Pođe u smjeru Olliejeve glasa. Popne se još malo i pronađe Ollieja. Dječak je bio privezan za stablo.

— Sve je u redu, Ollie — reče Jim i odmah klekne. Razveže uže kojim je Ollie bio vezan. Prigrli dječaka i ponovi: — Sve je u redu, Ollie! Sada je sve prošlo. Borili smo se kako valja i pobijedili smo.

Dječak prestane plakati. Ipak, progovori tek nakon nekoliko trenutaka:

— Učinio sam što sam mogao... Nogama sam gurnuo kamen, a onda se skotrljao nizbrdo. Pogodio je Camerona.

— Spasio si mi život, Ollie — promrmlja Jim.

Uzme dječaka za ruku i povede ga k pogođenom konju. Frank Cameron je ležao na tlu pokraj životinje. Jim ga pregleda i ustanovi da je još živ. Ubrzo se osvijesti i prostenje:

— Noga... oh, noga mi je slomljena...

Jim Starr mu pregleda nogu i ustanovi da je slomljena na nekoliko mjesta.

— Sada nećeš moći pobjeći, Camerone — reče mu. Vratit ću se po tebe!

Oduzme čovjeku oružje, a onda opet uzme Ollieja za ruku i povede ga niz obronak.

Kad su se već približili kući, Joyce im izide u susret. Nekako je uspjela izići iz suše. U rukama je držala sjekiru. Kada je propoznala Ollieja i Jima, odbaci sjekiru, a iz grla joj se otme usklik pun radosti.

Zagrli Ollieja i stane ga zaspiti poljupcima, a onda ostavi dječaka i ozbiljno pogleda Jima.

— Je li sve prošlo?

Jim kimne.

— To je bilo sve — potvrdi Jim. — Uskoro ću predati zvijezdu, Joyce, i to je bilo sve čega si se pribojavala.

Pogleda Ollieja, koji ih je nijemo promatrao uhvativši se jednom rukom majci za suknju, a drugom — Jimu za hlače.

— Ollie — reče mu Jim — želio bih da mi tvoja majka bude žena. Pristaješ li?

— I meni ćeš biti otac? — zapita Ollie sasvim ozbiljno.

— Da, Ollie.

— To je sasvim u redu, Jime.

Još iste noći Jim prebaci mrtvoga Racea Calgaryja i ranjenoga Franka Camerona u Pecos Bend.

Sat kasnije napusti grad s više od šezdeset jahaca. A već sutra dan sustigne Calgaryjevu karavanu s plijenom i iznenadi je.

Dana 5. kolovoza preda svoju zvijezdu.

Tri dana poslije oženi Joyce pred sucem Davidom.

Dana 9. kolovoza odveze se sa svojom obitelji na ranč. Sti-goše nešto poslije podneva.

Jesse Willow, Chet i Brack Sloan, Jack Lamm i Pete Loke navukli su svježe košulje i začestljali kosu.

Ipak, uradili su i mnogo što-šta drugo: nekoć spaljene zgrade ranča sada su opet postojale u dolini, a pokraj njih se nalazila i lijepa brvnara s tri prostorije.

Jim Starr se nasmiješi — Svečanost će se održati tek za tjedan dana — reče im. — Htio

bih vam ostaviti još malo vremena da biste bolje izgradili ranč i doveli ga u red. Stići će mnogi gosti. Ai vi ćete doći na zelenu granu. Nova banka mi je odobrila veliki kredit. Izgradit ćemo veliki ranč. Farma Joyce Neil bit će naš najudaljeniji pogon. A da biste radili kako valja, predao sam zviždu i sada ću ostati pokraj vas.

Ljudi se nasmiju.

Jesse Willow pride Joyce, zagrlji je i zvučno je poljubi.

— Tako je moralo biti — reče. — To je naknada!

Reče to čudnovatom ozbiljnošću, a Joyce ga shvati. Nasmiješi mu se.

— Zavrijedio si to, Jesse. A sada započnimo. Kola su puna zaliha. Htjela bih vam pripremiti svečani ručak da bismo na ranču Star-Willow proslavili kako valja.

— Mislim — uvjereno će Jesse Willow — da ćemo biti vraški moćan ranč.

Pogleda Jima.

— Jesi li zadovoljan, šerife?

Jim kimne.

Redom pogleda ljude.

Uzvrate mu čvrstim pogledom, a onda se nasmijaše. Chet Sloan reče:

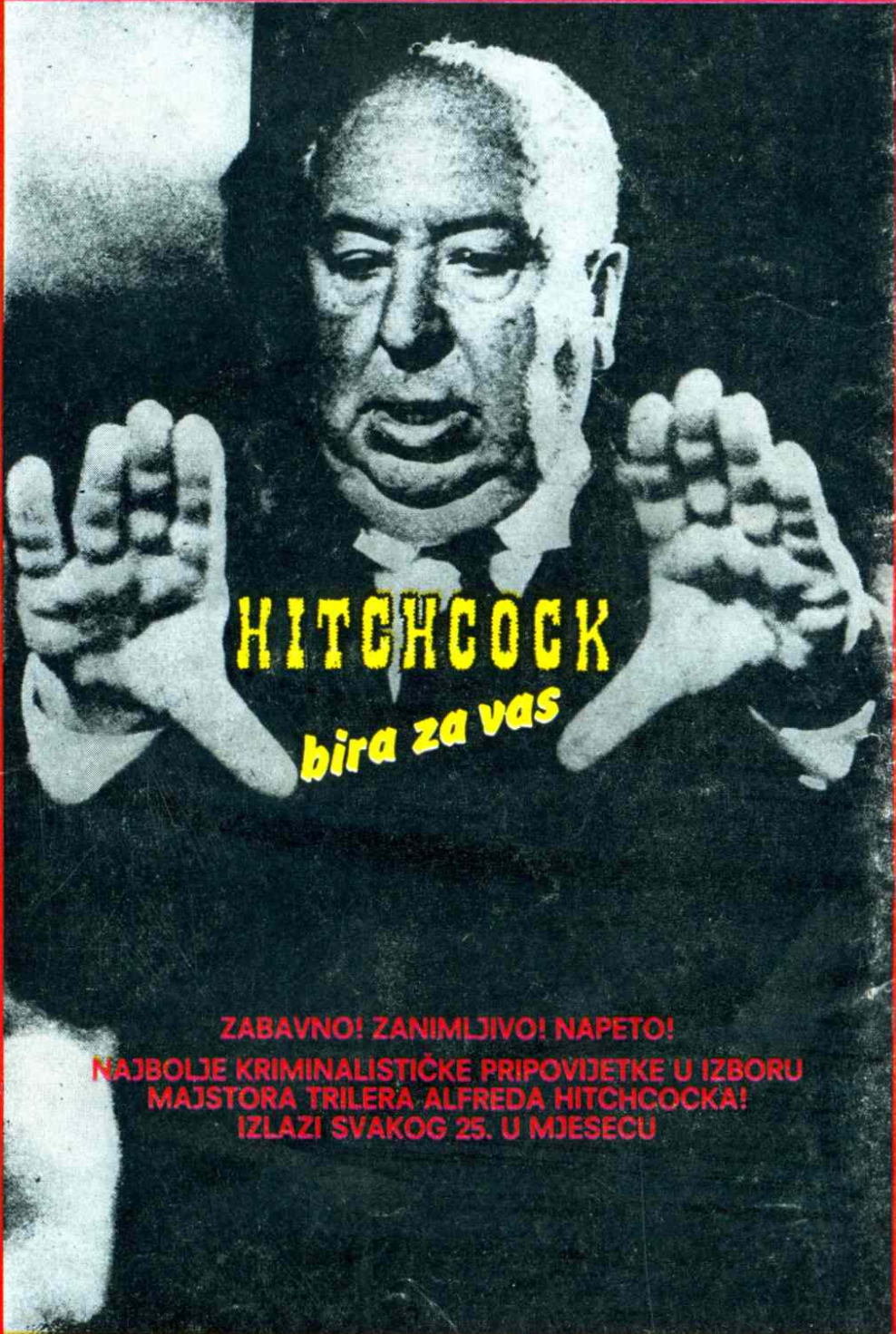
— Rado ćemo jahati za tebe, Jime. Pokazao si nam kako se valja založiti i ostvariti svoje želje. I mi ćemo pokušati!

Kraj

U pripremi

Alex Hawk:

PONOS MEKSIKANACA

HITCHCOCK

bira za vas

ZABAVNO! ZANIMLJIVO! NAPETO!

**NAJBOLJE KRIMINALISTIČKE PRIPOVIJETKE U IZBORU
MAJSTORA TRILERA ALFREDA HITCHCOCKA!
IZLAZI SVAKOG 25. U MJESECU**